

CARLOS RUIZ ZAFÓN

RÜZGÂRIN GÖLGESİ YAZARINDAN

SISLER PRENSİ

Ruhlar hırsızı...

Sizinkini de çalmak için bekliyor...

- Roman

KİTABIN ORJİNAL ADI

EL PRİNCİPE DE LA NIEBLA

YAYIN HAKLARI

**© CARLOS RUIZ ZAFÓN
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ**

BASKI

**1. BASIM / EYLÜL 2012
AKDENİZ YAYINCILIK TİC. AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10765**

**BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.**

ISBN 978 - 975 - 21 - 1512 - 5

**ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayinevi Sertifika No: 10766**

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

CARLOS RUIZ ZAFÓN

SİSLER PRENSİ

TÜRKÇESİ
SUZAN CENANİ ALIOĞLU

Yazarın Yayınerimizden Çıkan Kitapları

***RÜZGÂRIN GÖLGESİ
MELEĞİN OYUNU***

Sevgili okuyucularım,

Sisler Prensi yayımlanmış ilk romanım olup, 1992 yılında başlamış olan yazarlık kariyerimin ilk kilometre taşıdır. Rüzgârın Gölgesi ya da Meleğin Oyunu gibi daha sonraki eserlerimi okuyanlar, ilk dört romanımın "gençlik edebiyatı" kategorisinde yayımlandığını bilmiyor olabilirler. Bu kitapları aslen genç okurlarımı hedef alarak yazmışsam da umudum her yaştan okuyucu ya seslenmeleriydi. Bu kitapları oluştururken, çocukken okumaktan zevk alacağım ancak yirmi üç, kırk ya da seksen üç yaşına geldiğimde de ilgimi çekmeye devam edecek kitaplar yazmaya çalıştım.

Bu ilk eserlerim, ilk yayımlanmalarından itibaren hem genç hem de ileri yaşlardaki okurlarım tarafından ilgiyle karşılanmıştır. Öykü anlatmanın yaş sınırlamalarını aşan bir olgu olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor ve yetişkinler için yazmış olduğum kitaplarımda okuyucularımın büyü, gizem ve serüven dolu bu öykülerimi de keşfetmelerini umuyorum. Son olarak tüm yeni okuyucularımın, kitap dünyasındaki yeni serüvenlerine başlarken bu romanları zevkle okumalarını diliyorum.

İyi yolculuklar,

Carlos Ruiz Zafón

Aralık 2009

MAX NEREDEYSE RASTLANTI ESERİ BÜYÜYÜ KEŞFETTİĞİ O yazı asla unutmuyacaktı. 1943 yılıydı ve karşı konulması olanaksız savaş rüzgârları dünyayı uçuruma doğru sürüklemekteydi. Haziran ayının ortasında, Max'ın on üçüncü doğum gününde, eksantrik bir saat tamircisi ve göz alıcı olmakla birlikte çoğu gereksiz pek çok şeyin mucidi olan babası tüm aile üyelerini oturma odasına çağırdı. Hepsini teker teker süzerek o günün, kentin en eski semtinin çatılarına tepeden bakan ve Max kendini bildi bileli yuvaları olan dairelerinde geçirecekleri son gün olduğunu açıkladı. Carver ailesinin bireyleri bir ölüm sessizliğine büründüler. Önce birbirlerine sonra saatçiye baktılar. Yüzünde, kötü bir haber vereceği zaman ya da aklına yine çılgınca bir fikir geldiğinde beliren, hepsinin çok iyi tanıdığı o gülümseme vardı.

"Taşınıyoruz." dedi. "Küçük bir sahil kasabasına. Deniz kenarında bulunan bir yazlık eve. Kentten de, savaştan da uzaklaşıyoruz."

Max yutkundu ve aynı anda elini itiraz edercesine havaya kaldırdı. Ailenin geri kalan üyeleri de ona katıldılarsa da, Maximilian Carver onların bu itirazlarını ciddiye bile almadı. Artık bir misyonu vardı ve her şeyi bir asker titizliğiyle planlamıştı. Bu kararın hiçbir biçimde geri dönüşü olamazdı: Evden ertesi sabah tan yeri ağarırken ayrılacaklardı. Şimdi en değerli eşyalarını toplayıp, onları yeni evlerine ulaştıracak uzun yolculuğa hazırlanmaları gerekiyordu.

Gerçekte aile bu habere çok da şaşırmamıştı. Hepsi de daha iyi bir yerde yaşamak amacıyla kenti terk etme düşüncesinin Maximilian Carver'ın zihnini bir süredir meşgul ettiğinden kuşkulanıyordu zaten, bir tek Max hariç. Bu haber onda raydan çıkan bir lokomotifin porselen mağazasına dalmasına benzer bir etki yaratmıştı. Dudakları büzülmüş, gözleri dolu dolu olmuş, donakalmıştı. Olduğu yerde öylece dururken, tüm dünyasının -okuldaki arkadaşlarının, zamangeçirdiği herkesin, mizah dergilerini satın aldığı köşe dükkânın bile- sonsuza dek yok olmak üzere olduğunu ayımsadı.

Ailenin geri kalan bireyleri, kaderlerine boyun eğerek eşyalarını toplamak üzere odalarına dağılırken, Max olduğu yerde kalarak donuk gözlerle babasına bakmayı sürdürdü. Maximilian Carver yere diz çökerek ellerini şefkatle oğlunun omuzlarına koydu. Max'ın yüzündeki ifadeden aklından geçen her şey açıkça okunuyordu.

"Şu anda bu sana dünyanın sonuymuş gibi gelebilir Max, ama taşınacağımız yeri seveceğine dair sana söz veriyorum. Bak göreceksin, yeni arkadaşlar edineceksin."

"Buradan ayrılmak zorunda olmamızın nedeni savaş mı?" diye sordu Max.

Babasının gözleri derin bir hüznle kaplandı. Az önceki konuşmasına egemen olan tüm enerji ve ikna gücü sanki uçup gitmişti. O anda Max aralarında oradan ayrılmaktan en çok korkan

kişinin belki de babası olduğunu fark etti. Taşınma kararının kendisini çok heyecanlandığı izlenimini vermesinin nedeni, bunun ailesi için en iyisi olduğunu düşünmesiydi. Başka seçenekleri yoktu.

“Durum çok kötü, değil mi?” diye sordu Max.

“Her şey düzelecek. Bir gün geri döneceğiz. Söz veriyorum.”

Maximilian Carver oğlunu kucaklayıp gizemli bir ifadeyle gülümsedikten sonra ceketinin cebinden bir şey çıkararak Max'in avucuna bıraktı. Bu bir zincirin ucuna takılmış, parlak, oval bir cisimdi: Bir cep saati.

“Bunu senin için yaptım. Doğum günün kutlu olsun Max.”

Max saatin kapağını açtı. Saatleri gösteren rakamların her birinin kenarında ayın hâllerini gösteren kabartmalar vardı, kadranın ortasından kendisine gülümseyen güneşin ışıkları ise akrep ile yelkovanı oluşturuyordu. Saatin kapağının içine zarif bir el yazısıyla “*Max'ın Zaman Makinesi*” sözcükleri işlenmişti.

Max bir an için babasının yaptığı bu saatin gerçekten zamanı durdurabilme özelliğine sahip olmasını diledi. Ancak başını kaldırıp pencereden dışarıya baktığında şimdiden gün ışıklarının solmaya; kubbeleri, çan kuleleri ve kurşuni gökyüzüne dumandan ince ağlar ören bacalarıyla uçsuz bucaksız görünen kentin yavaş yavaş gözden kaybolmaya başladığını hissetti.

Yıllar sonra geriye dönüp, ailesinin bavullarıyla merdivenlerden bir aşağı bir yukarı koşuştururken kendisinin elinde babasının verdiği saatle bir köşede oturduğu bu sahneyi düşündüğünde, çocukluğunun işte o gün bittiğine karar vermişti.

O gece Max gözünü bile kırpmadı. Ailenin geri kalanı uyurken o, yıllar içerisinde kendisine inşa etmiş olduğu küçük evrene hoşça kal demek zorunda kalacağı seher vaktini bekledi. Sesizlik dolu saatler yavaş yavaş ilerlerken Max yatağında öylece yatmaya devam etti. Gözlerini, orada ona geleceğini anlatabile-

cek bir kehanet varmışçasına tavanda dans eden mavi gölgelere dikmişti. Elinde babasının kendisi için yapmış olduğu saat vardı. Saatin üzerindeki aylar gecenin karanlığında ışıldıyordu; belki de o öğleden sonra kendi kendisine sormaya başlamış olduğu soruların yanıtları burada gizliydi.

Sonunda gün ağarmaya başladı ve ufukta kızıl bir ışık belirdi. Max yatağından sıçrayarak kalkıp aşağı kattaki oturma odasına indi. Babası yüksek arkalı koltuklardan birinde oturuyordu, dışarı çıkmaya hazır hâlde giyinmişti ve bir gaz lambasının ışığında kitap okuyordu. Uykusuz bir gece geçiren tek kişi Max değildi. Oğluna gülümseyerek kitabını kapadı.

Max kalın ciltli kitabı göstererek, “Ne okuyorsun?” diye sordu.

“Kopernik hakkında bir kitap. Sanırım onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Bay Carver.

“Ben okula gidiyorum, bilmiyor musun?” dedi Max.

Babası bazen ona hâlâ küçük bir çocukmuş gibi davranıyordu.

“Pekâlâ, onun hakkında ne biliyorsun?”

“Kopernik Güneş’in Dünya’nın değil, Dünya’nın Güneş’in etrafında döndüğünü keşfetti.”

“Hiç fena değil. Peki, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Sorunlar.” diye karşılık verdi Max.

Maximilian Carver gülümseyerek kalm ciltli kitabı Max’a uzattı.

“Al, bu senin. Oku.”

Max deri kaplı kitabı ilgiyle inceledi. Sanki bin yıllıkmış da sayfalarının arasında, çok eskiden söylenmiş bir beddua yüzünden hapsolmuş çok yaşlı bir dâhinin ruhunu gizliyormuş gibi görünüyordu.

“Kız kardeşlerini kim uyandıracak?” dedi babası aniden.

Max gözlerini kitaptan ayırmadan, iki kız kardeşini -on beş yaşındaki Alicia ile sekiz yaşındaki Irina'yı- yataklarından kaldırma şerefini babasına bırakmak istediğini ifade edercesine başını iki yana salladı.

Maximilian Carver ailenin geri kalan üyelerini uyandırmak üzere yanından uzaklaşırken, Max babasının kalktığı koltuğa yerleşerek, kitabı okumaya koyuldu. Sözcüklerin arasında kayboldu, zihninin içi resimlerle doldu ve bir an için ailesinin bir yerlere gideceğini tamamiyle unuttu. Sanki yıldızlarla gezegenler arasında uçmaya başlamıştı. Başını kaldırdığında annesinin yaşlı gözlerle yanı başında durmakta olduğunu gördü.

“Sen de, kız kardeşlerin de bu evde doğdunuz.” diye mırıldandı annesi.

Max babasının sözlerini anımsayarak, “Bir gün buraya geri döneceğiz, bak göreceksin.” dedi.

Annesi gülümseyerek alnına bir öpücük kondurdu. “Sen yanımda olduğun sürece nereye gittiğim hiç umurumda değil.” diye karşılık verdi.

Annesi bir biçimde Max'ın düşüncelerini okuma yeteneğine sahipti. Yarın saat sonra tüm aile yeni yaşamlarına doğru yola çıktı. Yaz gelmişti:

Max bir defasında babasının kitaplarından birinde çocukluk hayallerinden bazılarının tıpkı birer fotoğraf gibi beyne işlendiğini ve aradan ne kadar zaman geçmiş olursa olsun aynı sahnenin yeniden canlandırılabilceğini okumuştı. Denizi ilk gördüğü anda bu sözlerin ne anlama geldiğini anladı. Tren aniden karanlık tünelden dışarıya çıkıp uçsuz bucaksız bir ışık ve aydınlık seli gözlerinin önüne serildiğinde, aile tam üç saatlik tren yolculuğunu geride bırakmıştı. Öğle sıcağı altında ışıldayan çelik mavisi deniz, doğaüstü bir görüntü gibi, ağ tabakasına işlenmişti âdeta. Kenti sarmalayan o kurşuni ışık sanki hafızasının

çok gerilerinde kalmıştı. Max o güne dek sanki yalnızca siyah beyaz algıladığı dünyanın birdenbire canlanıp neredeyse eliyle dokunabileceği ışıldayan, parlak renklere büründüğünü duyumsadı. Tren denize yalnızca birkaç metre uzaklıktaki raylarda ilerlemeyi sürdürürken, Max başını pencereden dışarıya çıkardı ve ömründe ilk defa teninde tuzlu rüzgârı algıladı. Babasına döndü. Kompartımanın öbür ucundaki yerinde, yüzünde gizemli bir gülümsemeyle kendisini izlemekte olan babası, Max'ın hiç sormadığı soruya başını sallayarak evet dedi. O anda Max bu yolculuğun nerede sonlanacağını, trenin hangi istasyonda duracağını hiçbir önemi olmadığını kavradı. O günden itibaren, her sabah uyanırken, tıpkı büyü, saydam bir buğu gibi gökyüzüne yükselen bu göz alıcı mavi ışığı göremeyeceği hiçbir yerde yaşamayacaktı. Bunun için kendi kendine yemin etti.

Max peronda durmuş istasyondan uzaklaşan trenin ardından bakarken, Maximilian Carver; onlara bavullarıyla birkaç dakikalığına istasyon şefinin bürosunun önünde beklemelerini söyledi. Ailesini bavul ve diğer eşyalarıyla birlikte nihai hedeflerine götürecek olan bir nakliye firmasıyla makul bir taşıma ücreti için pazarlık etmeye gitti. Max istasyondan küçük kasabayla ilgili ilk izlenimlerini edinmişti bile. Çevrelerini saran ağaçların üzerinden ürkekçe bakan çatılarıyla görebildiği az sayıdaki ev ona elektrikli oyuncak trenlerin raylarının etrafına yerleştirilen, hani sanki biraz uzağa konsalar, içlerindeki hayalî ev sakinlerini tehlikeye düşürecek biçimde masadan düşmeleri an meselesi olacak, minyatür köyleri anımsatmıştı. Max bu düşüncesinin Kopernik'in Dünya'yla ilgili teorisini ilginç bir biçimde çağrıştırdığını düşünürken, annesinin sesi onu hayal âleminde gerçek dünyaya geri getirdi.

“Söyle bakalım Max, kararın nedir?”

“Bir şey söylemek için henüz çok erken.” diye karşılık verdi Max. “Burası oyuncakçı vitrinlerinde gördüğümüz minyatür köylere benziyor.”

“Belki de öyledir.” dedi annesi gülümseyerek. Max gülümse-
diğinde kız kardeşi Irina ile aralarındaki belli belirsiz benzerliği fark etti.

“Ama bunu babana söyleme.” diye sözlerini sürdürdü anne-
si. “Bak orada, geliyor.”

Maximilian Carver’ın yanında giysileri kir, pas ve kocaman yağ lekeleri içerisinde olan iki çam yarması hamal vardı. Her ikisinin de gür bıyıkları ve başlarında, sanki bu onların iş üniformasıymış gibi, denizci kasketleri vardı.

“Bunlar Robin ile Philip.” dedi Maximilian Carver. “Robin bagajımızı taşıyacak, Philip de bizi. Tamam mı?”

Max adamlardan hangisinin Robin, hangisinin Philip olduğunu anlayamamıştı; acaba bunu kendileri biliyorlar mıydı, merak etmişti doğrusu, ama bir şey söylemek yerine çenesini tutmaya karar verdi. İki adam ailenin onayını beklemeden dağ gibi üst üste yığılmış bavulların yanına doğru ilerlediler ve sanki tüy kadar hafifmiş gibi en büyük olanını kolayca havaya kaldırdılar. Max saatine baktı. İkiydi. Eski istasyon saati ise yarımı göstermekteydi.

“İstasyon saati geri kalmış.” diye mırıldandı Max.

“Görüyor musun?” diye karşılık verdi babası coşkuyla. “Buraya henüz vardık, ama şimdiden yapılacak işler bulduk.”

Annesi, Maximilian Carver’ın bu iyimser yorumuna her zaman yaptığı gibi hafifçe gülümsedi. Max annesinin gözlerinde hafif bir hüznün bulutu yakaladı; ayrıca bir de, Max’ta onun geleceği, başka kimsenin bilmediği şeyleri görebildiği hissini uyandıran o tuhaf ışıltıyı.

“Her şey iyi olacak anne.” dedi Max, ama daha bu sözler ağzından çıkar çıkmaz kendisini aptal gibi hissetti.

Annesi yanağını okşayarak gülümse di.

“Elbette Max, her şey iyi olacak.”

O anda Max birisi tarafından gözetlenmekte olduğunu hissetti. Hızla arkasını dönüp baktığında istasyon binasının penceresinin demir parmaklıkları arasından, sanki düşüncelerini okuyormuş gibi dimdik kendisine bakan şişko kediyi gördü. Sonra kedi birden gözlerini kırıştırdı ve kedi de olsa o kadar iri bir hayvandan beklenmeyecek bir çeviklikle küçük Irina'nın yanına sıçrayarak Max'ın kız kardeşinin beyaz ayak bileklerine sürtünmeye başladı. Küçük kız sessizce miyavlamaya başlamış olan kediyi okşamak üzere yere diz çöktü. Irina kediyi kucağına alarak bebek tutuyormuş gibi hafifçe sallamaya koyuldu. Kedi parmaklarını yalamaya başlayınca Irina büyülenmiş gibi gülümse di. Irina kollarının arasında kediyle kendisini beklemekte olan ailesinin yanına gitti.

“Buraya daha geledi kaç dakika oldu ama bak sen yine iğrenç bir yaratık bulup getirdin. Kim bilir üstünde neler taşıyordur?” diye sızlandı Alicia ne kadar iğrendiğini açıkça göstererek.

“Bu iğrenç bir yaratık değil bir defa. Bu bir kedi ve sahihsiz.” diye karşılık verdi Irina. “Anne?”

“Irina, henüz evimize varmadık bile.” diye söze girdi annesi.

Küçük kız yüzünde acıklı bir ifadeyle bakarken, kedi yumuşak ve baştan çıkarıcı bir mırıltıyla ona eşlik etti.

“Bahçe de kalamaz mı? Lütfen...”

Alicia gözlerini devirdi. Max ablasını süzdü. Kentten ayrıldıklarından bu yana tek bir sözcük bile söylememişti. Yüzünde uzak ve anlaşılmaz bir ifade vardı, gözleri uzaklara dalıp gidiyordu. İçlerinde, uzaklarda yeni bir yaşama başlama düşüncesinin en çok mutsuz ettiği kişi hiç kuşkusuz Alicia'ydı. Max, “Ekselansları!” ya da “Prenses hazretleri!” türünden bir espri yapmayı düşündüyse de hemen vazgeçti. İçinden bir ses ablasının kent-

ten ayrılırken genide bıraktıklarını tahmin bile etmesinin olanaksız olduğunu söylüyordu.

“Bu kedi hem şişko hem de çirkin.” diye ekledi Alicia. “İrina’nın yine dediğini yaptırmasına göz mü yumacaksın?”

İrina ablasına, eğer hemen çenesini kapatmazsa bunu açık bir savaş ilanı olarak değerlendireceğini gösterir biçimde, kötü kötü baktı. Alicia bir an için bu bakışlara karşılık verdiyse de, sonra öfkeyle burnundan soluyarak hamalların bagajlarını yükledikleri yere doğru ilerledi. Kızın öfkeli yüz ifadesi yolda karşılaştığı babasının gözünden kaçmadı.

“Demek kavga etmeye başladınız bile?” dedi Maximilian Carver. “Ne oldu?”

İrina babasına kedi gösterdi. İtiraf etmeli, kedi gerçekten çok sevimli bir biçimde mırıliyordu. Otorite karşısında kolayca boyun eğmeyen İrina, babasından kendisine geçmiş bir özellik olan kararlılıkla meselesini savunmaya koyuldu.

“Kedicik yapayalnız, hiç kimsesi yok. Onu yanımızda götürmez miyiz? Bahçede kalır. Onunla ben ilgileneceğim. Söz veriyorum.” diye açıkladı İrina hızlı hızlı.

Maximilian Carver şaşkınlık içerisinde önce kediye, sonra karısına baktı.

“Sen hep bir hayvana bakmak insana sorumluluk üstlenmeyi öğretir demez miydin?” diye ekledi İrina.

“Gerçekten böyle bir iddiada bulundum mu?”

“Hem de çok sık. Aynen böyle dedin.”

Babası içini çekti.

“Annen buna ne der bilmiyorum...”

Andrea Carver, kocasının içinde bulunduğu ikilemin hoşuna gittiğini gösteren bir gülümsemeyle, “Peki sen buna ne diyorsun Maximilian Carver?” diye karşılık verdi.

“Şey... kedi öncelikle bir veterinere götürmek gerekir ve ayrıca...”

“Lütfen!” diye yalvardı İrina.

Saat ustası ile karısı birbirlerine baktılar.

Yaz mevsimine bir aile kavgasıyla girmek istemeyen Maximilian Carver kararını vererek, “Neden olmasın?” dedi. “Ama onunla sen ilgileneceksin. Söz mü?”

İrina’nın yüzü bir anda aydınlanırken, kedinin göz bebekleri küçülerek kara birer çizgi hâlini aldı.

“Hadi bakalım gidiyoruz! Eşyalarımız yüklendi.” dedi Maximilian Carver.

İrina kediyi kucaklayarak kamyonetlere doğru koşturdu. Başını kızın omzuna yaslamış olan kedi, gözlerini Max’a çevirmişti.

“O bizi bekliyordu.” diye mırıldandı Max.

Babası annesinin elini kavrayarak kamyonete doğru ilerlerken, “Orada öyle dikilip durma Max, hadi gel.” diye seslendi.

Max ağır adımlarla onları izlemeye koyuldu. Ama sonra arkasına dönerek bir kez daha istasyon saatinin zaman içerisinde kapkara olmuş olan kadranına baktı. Saate dikkatle baktığında bir tuhaflık olduğunu fark etti. Max istasyona vardıklarında saatin yarımı gösterdiğinden kesinlikle emindi. Şimdiyse saat on ikiye on vardı.

Babasının kamyonetin yanından, “Max!” diye çınlayan sesi duyuldu. “Yola çıkıyoruz!”

Max gözlerini saatten ayırmadan, “Geliyorum!” diye mırıldandı.

Saat bozuk filan değildi. Kusursuz çalışıyordu. Ama bu çok özel bir saatti, geri geri çalışıyordu.

CARVER'LARIN YENİ EVİ DENİZ KENARINDA, YER YER rüzgârın etkisiyle dans eden yabancı otlardan oluşan adacıklarla bezenmiş bir battaniyeyi andıran, ısıt ısıt beyaz kumları olan, çok uzun bir plajın en sonunda bulunuyordu. Kumsal, gösterişli Victoria tarzı evlerle bezeli kasabanın hemen kuzeyinde bulunuyordu. Çoğu pastel renklere boyanmış evlerin üçgen biçiminde yüksek çatıları vardı ve bahçeleri özenli beyaz çitlerle çevriliydi. Bu gördükleri Max'ın kasabayı ilk gördüğünde, burasının oyuncak evlerden oluşmuş bir kasabaya benzediği yolundaki ilk izlenimini daha da güçlendirmişti. Eve doğru yol alırlarken kasabanın içinden gittiler ve ana caddeden ilerleyip belediye sarayının yanından geçtiler. Maximilian Carver yol boyunca ailesine bir turist rehberi coşkusuyla kasabanın görülme-ye değer yerlerini tanıttı.

Burası çok huzurlu bir yere benziyordu ve kasaba Max'ı denizi ilk gördüğü an büyülemiş olan aynı parlak ışıkla sarmalanmıştı. Görebildiği kadarıyla kasaba sakinlerinin çoğunluğu bir yerden bir yere gitmek için bisiklete binmeyi ya da yürümeyi tercih ediyordu. Sokaklar tertemizdi ve arada sırada yükselen bir motor sesi dışında duyulan tek ses kıyıya vuran dalgaların tınısıydı. Yollarına devam ederlerken Max aile bireylerinin yeni yaşamlarının merkezi olacak çevreye gösterdikleri farklı tepkileri gözledi. Irina ile yeni kedi dostu yanlarından geçtikleri düzenli, temiz sokak ve evleri sakin bir merakla izliyorlardı ve şimdiden kendilerini evlerinde hissetmeye başlamış oldukları apaçık belliydi. Derin düşüncelere dalmış olan Alicia sanki orada değil de binlerce kilometre uzakta gibiydi; bu, Max'ın ablası hakkında çok az şey bildiği, hatta belki de hiçbir şey bilmediği duygusunu doğruluyordu. Yeni yetme genç kızlar, Kopernik'in bile çözmeyi başaramaya cağı birer evrim bilmecesi, diye geçirdi içinden Max.

Annesi kasabayı kaderine boyun eğen bir edayla seyrediyordu. Yüzündeki zorlama gülücükle, Max'ın nereden kaynaklandığını çözemediği kaygıyı gizlemeye çalışıyor gibiydi. Maximilian Carver ise çevresini muzaffer bir ifadeyle izliyor, arada bir de teker teker aile bireylerinin yüzlerine bakıyordu. Ailesini yeni bir cennete getirmiş olduğundan hiç kuşkusu yoktu, bu yüzden onlar da, başka bir tepki gösterecekler onun kalbini kırabileceklerini bildiklerinden, bu bakışa gülümseyerek karşılık veriyorlardı.

Max sıcaıcık güneş ışığı altında ışıldayan sakin sokakları incelerken, savaşın kara gölgesi çok uzaklarda kalmış, hatta gerçekliğini yitirmiş gibi geldi ona. Babasının buraya taşınma düşüncesinin belki de mucizevi bir önsezi olduğunu düşündü. Kamyonetler sahildeki yeni evlerine doğru yol alırlarken, Max

istasyondaki saati ve Irina'nın yeni arkadaşının kendisinde yaratmış olduğu gerilimi unutmuştu bile. Ufku tararken, okyanusun yüzeyini sarmış olan sis tabakası içinde hayal gibi süzülen bir geminin kara gölgesini görür gibi oldu. Birkaç saniye sonra görüntü kayboluverdi.

Yeni evleri iki katlıydı, denize yaklaşık elli metre uzaklıktaydı ve acil olarak boyanmak isteyen beyaz tahta çitlerle çevrili bir bahçesi vardı. Ev ahşaptan yapılmıştı ve koyu renkli çatısı dışında beyaza boyanmıştı. Denize yakınlığı ve günbegün nemli ve tuzlu esintilere meydan okuduğu göz önünde bulundurulduğunda oldukça iyi bir durumdaydı.

Eve yaklaşırken Maximilian Carver ailesine evin 1924 yılında, ünlü bir cerrah için inşa edilmiş olduğunu anlattı. Doktor Richard Fleischmann'la karısı Eva burayı yazlık ev olarak yaptırınışlardı. Kasaba halkı o dönem bu projeye biraz kuşkuyla yaklaşmıştı. Fleischmann'ların çocukları yoktu ve çoğunlukla başa kalmayı tercih ediyorlardı. Aşırı derecede sakin olan bu kasabada ilginç hiçbir şey olmadığından, dedikodu kazanı çok geçmeden kaynamaya başlamış ve kasaba halkı Fleischmann çiftinin bir şeyleri ardında bırakmak amacıyla buraya taşındığı sonucuna varmıştı. Nereye giderse gitsin insanın peşini bırakmayan kötü anılar gibi. Doktor Fleischmann ilk ziyaretinde tüm ustaların, işçilerin ve inşaat malzemelerinin kentten getirileceğini açıkça ilan etmişti. Bu kaprisi yüzünden evin maliyeti hiç kuşkusuz üçe katlanmıştı ama görünüşe göre cerrahın bu tür masrafları karşılamak için fazlasıyla parası vardı. "Şehirliлер işte ne olacak! Parayla her şeyi satın alabileceklerini sanırlar." diye düşünmüştü kasaba halkı.

Evin iskeleti her gün biraz daha yükselirken yöre halkı 1923 kışı boyunca, işçi ve kamyonların geliş gidişlerini ılımlı

bir kuşkuyla gözlemişti. Nihayet ertesi bahar dekoratörler evc son bir cila atmış ve Fleischmann çifti birkaç hafta sonra yazı geçirmek üzere eve taşınmıştı. Geride bırakmak istedikleri kötü anılar her neyse, kumsaldaki ev onlara uğurlu gelmiş ve Fleischmann'ların kaderini değiştirmişti. Kasabada kaynayan dedikodu kazanından edinilen güvenilir bilgilere göre cerrahın birkaç yıl önce geçirdiği kaza yüzünden hamile kalamayan karısı daha oradaki ilk yıllarında hamile kalmıştı. 23 Haziran 1925 tarihinde de kocasının yardımıyla dünyaya, adını Jacob koydukları, bir erkek çocuk getirmişti.

Kasabada dilden dile anlatıldığına göre küçük Jacob cennetten gelen bir armağandı ve onun gelişiyile Fleischmann'ların acılı yalnızlığı sona ermişti. Karısı kasaba halkıyla dostluk kurmakta gecikmemiş ve sahildeki evde geçirdikleri mutlu yıllar içerisinde komşuları tarafından çok sevilen bir çift olmuşlardı. Ta ki 1932 yılındaki faciaya kadar. O yılın haziran ayında, Jacob bir sabah erken saatte evinin yakınlarında oynarken denizde boğulmuş.

Oğullarının sonsuza dek aralarından ayrılması üzerine çiftin hayatı kararmış. 1932 kışında Doktor Fleischmann'ın sağlığı çok kötüye gitmiş ve doktorlar onun ertesi yazı göremeyeceğini söylemişler. Bir yıl sonra dul kadının avukatları evi satılığa çıkarmışlar. Alıcı bulamayan ev boş kalmış ve kumsalın öte ucunda öylece unutulmaya terk edilmiş.

Maximilian Carver bu evin varlığını tamamen şans eseri duymuştu. Atölyesi için alet edevat almak üzere çıkmış olduğu yolculuktan geri dönerken bu kasabaya uğramış. Küçük bir otelde akşam yemeği yerken otel sahibiyle sohbet etmeye başlamış ve ona hep böyle küçük bir kasabada yaşamak istediğini anlatmış. Otel sahibi ona bu evden söz edince, Maximilian ertesi gün gidip eve bakmak amacıyla dönüşünü ertelemiş. Dönüş

yolu boyunca kafasında hesaplar yapmış ve böyle bir kasabada tamirci atölyesi açma olasılıklarını gözden geçirmiş. Ailesine bu düşüncesini açması tam sekiz ay sürmüştü de, yüreğinin derinliklerinde o bu kararını çoktan vermişti.

Max'ın ilk günle ilgili anıları zamanla olağandışı bir rastlantısal hayaller koleksiyonu gibi gelecekti. İlk önce, kamyonetler evin önünde durup Robin ile Philip bagajları indirmeye başladıklarında, Bay Carver kovaya benzer bir şeye takılıp tahta çitin üzerine yuvarlandı ve çitin yaklaşık dört metrelik bir kısmının yıkılmasına yol açtı.

“İyi misin hayatım?” diye sordu karısı.

Maximilian Carver tek ayağı hâlâ kovanın içinde, “Her şey yolunda.” diye karşılık verdi. “Bu olumlu bir işaret.”

“Böyle söyleyeceğini biliyordum.” dedi Alicia homurdanarak.

Annesi ona uyarıcı bir bakış fırlattı.

İki hamal tüm bavul ve çantaları evin kapısına kadar taşıdılar. Onlar gittikten sonra bagajlarını ön merdivenlerden yukarıya taşıma onuru aile üyelerine kalmıştı.

“Olumlu bir işaret daha.” dedi Alicia alaycı bir ifadeyle.

Maximilian Carver merasimle kapıyı açarken yoğun bir küf kokusu tıpkı uzun yıllar boyunca dört duvar arasına hapsedilmiş bir hayalet gibi aralıktan dışarıya süzüldü. Evin içi incecik bir toz tabakası ve kapalı panjurlardan içeriye süzülen loş ışıkla kaplıydı.

Max'ın annesi silinmesi gereken tonlarca tozu düşünerek, “Ulu Tanrım!” diye mırıldandı.

“Muhteşem, değil mi?” diyerek araya girdi Maximilian Carver çabuk çabuk. “Ben size dememiş miydim?”

Max ile ablası Alicia çaresizce birbirlerine baktılar. Küçük Irina şaşkınlık içerisinde evin içini inceliyordu. Aile bireylerinden biri herhangi bir şey söyleyemeden kedi, Irina'nın kollarının arasından yere sıçradı ve miyavlayarak merdivenlerden yukarıya koştu.

Max, Alicia'nın, "Hiç değilse birimiz beğendi." diye mırıldandığını duyar gibi oldu.

O anda Maximilian Carver kedinin peşinden ailenin yeni yuvasına adım attı.

Max'ın annesi öncelikle tüm kapı ve pencerelerin ardına dek açılıp evin havalandırılması komutunu verdi. Sonra tüm aile yeni yuvalarını oturulabilir hâle getirmek için el birliğiyle beş saati aşacak temizlik işine girişti. Ancak orduların özel birimlerinde uygulanacak bir ciddiyetle her bir aile bireyine belirli bir görev verilmişti. Yatak odaları ve yataklarla ilgilenmek Alicia'nın göreviydi. Irina temizlik fırçasıyla tozları minik yığınlar hâlinde süpürürken, Max da onun peşinden giderek onları faraşla topluyordu. Onlar bu işlerle uğraşırken anne de bavulları ve çantaları odalara dağıtıyor, kafasında bir an önce yapılması gereken işleri planlıyordu. Maximilian Carver ise yıllarca ihmal edilmiş olan su borularını, elektrik kablolarını ve diğer mekanik cihazları elden geçirmeye girişmişti ki, bu hiç de kolay bir iş değildi.

Sonunda tüm aile bireyleri kapının önünde toplandılar. Yeni evlerine çıkan basamaklara oturdular ve akşam güneşiyle altın rengine dönüşen denizi seyrederek hak ettikleri molanın tadını çıkardılar.

Üstü başı tepeden tırnağa kurum ve ne olduğu belirsiz lekelerle kaplı olan Maximilian Carver, "Bugünlük bu kadar yeter." dedi.

“Evi yaşanır hâle getirmek için daha birkaç haftaya gereksinimimiz var.” diye ekledi karısı. “En azından.”

“Yukarıdaki odalarda örümcek var.” dedi Alicia.

“Kocaman, dev gibi örümcekler.”

“Örümcek mi? Yo!” diye bağırdı Irina. “Neye benziyorlardı?”

“Sana.” diye karşılık verdi Alicia.

Annesi araya girerek, “Lütfen bu akşamın huzurunu bozmayın, tamam mı?” dedi burnunun kemerini kaşıyarak. “Örümcekler konusunda kaygılanma Alicia. Max hepsini öldürür.”

“Öldürmeye gerek yok. Hepsini toplayıp bahçeye bırakırız.” dedi Bay Carver. “Onlar da bu doğanın yaratıkları ve tıpkı bizim gibi güneşte yaşamayı hak ediyorlar.”

“Kahramanlık yapmak da hep bana kalıyor.” diye mırıldandı Max. “Örümceklerin imha, yani daha doğrusu taşınma işi yarına kalmaz mı?”

“Alicia?” diye rica etti annesi.

“Ben içi örümcek ve kim bilir başka nelerle dolu bir odada uyumam.” dedi Alicia. “Yaşamayı ne kadar hak ettikleri umurunda bile değil.”

“Of, ne kadar da titizsin.” dedi Irina.

“Ve sen de bir canavarsın.” diye karşılık verdi Alicia.

“Max bu tartışma savaşa dönüşmeden git şu kahrolası örümceklerden kurtul.” dedi Maximilian Carver yorgun bir ses tonuyla.

“Öyleyse onları öldüreyim mi, yoksa birazcık işkence mi edeyim? Yalnızca bacaklarını koparıp onlara bir ders verebilirim...” diye öneride bulundu Max.

“Lütfen başlama.” diyerek sözünü kesti annesi.

“Annenin sözünü dinle.” diye uyardı babası.

Max ayağa kalkarak asker selamı çaktı, sonra evin kendilerinden önceki sakinlerini bir şekilde defetmek üzere eve girdi.

Üst kata çıkan merdivenlere tırmanırken, Irina'nın kedisinin en üst basamaktan ısıldayan gözlerle dik dik kendisini süzmekte olduğunu gördü. Sanki üst katı korumakla görevli bir nöbetçi-yi andırıyordu. Max bir an duraksadıktan sonra merdivenleri çıkmaya devam etti. Bir kediden korkacak değildi ya, ona böyle bir zaferi tattırmaya hiç niyeti yoktu. Max yatak odalarından birisine girer girmez kedi de onu izledi.

Ahşap parkeler ayaklarının altında hafifçe gıcırdadı. Max örümcek avına güneybatıya bakan odalardan başladı. Pencere-lerden kumsalı ve ufukta yavaşça kaybolmakta olan güneşi gö-rebiliyordu. Yere dikkatle bakarak gözleriyle ufak tefek, tüylü, hızlı hareket eden yaratıkları aramaya koyuldu. Temizlik sonra-sında oda tozdan arınmıştı ve eklembacaklılar ailesinin ilk üye-sini bulması Max'ın yalnızca birkaç dakikasını aldı. İri bir örüm-cek odanın bir köşesinden, sanki diğer türdeşlerinin haklarını korumak amacı güden izbandut bir elçi edasıyla doğruca üzeri-ne doğru geliyordu. Yaratık en az üç santimetre uzunluğunda olmalıydı, sekiz tane tüylü, siyah bacağı ve gövdesinin üzerinde altın rengi bir lekesi vardı. Alicia'nın paniklemesine şaşmama-lydı. Bu yaratığı yerden kaldırıp güvenli bir biçimde bahçeye götürmesinin hiçbir yolu yoktu. Babasının tabiat ana ile ilgili romantik görüşleri ne olursa olsun, bunu yapamayacaktı.

Max duvara dayalı duran süpürgeyi almak üzere elini uzat-tı ve örümceği öbür dünyaya yollamaya hazırlandı. Süpürge-yi ölümcül bir silahmış gibi savururken, bu çok saçma, diye düşündü. Tam örümceğe öldürücü darbeyi vuracağı anda Irina'nın kedisi örümceğin üzerine atıldı ve onu afiyetle çiğne-meye koyuldu. Olan biten karşısında şaşkına dönen Max elinde-ki süpürgeyi yere düşürdü ve kendisini kötü kötü süzen kediye bakakaldı.

“Bu nasıl bir kedi böyle.” diye mırıldandı.

Hayvan örümceği yutup, belki de kendisine yeni bir av aramak üzere odadan dışarıya çıktı. Max pencereye doğru yürüdü. Ailesi hâlâ verandada oturuyordu. Alicia soran gözlerle ona baktı.

“Senin yerinde olsam hiç kaygılanmazdım Alicia. Bundan böyle örümcek göreceğini hiç sanmıyorum.”

“Her tarafa iyice bak.” dedi Maximilian Carver ısrarla.

Max başını olur anlamında sallayarak evin arka tarafına, kuzeydoğuya bakan odalara geçti.

Kedinin yakınlarında bir yerlerde sinsi sinsi dolaşmakta olduğunu duyunca onun ölümcül pençelerinin arasına yeni bir av düşürmek üzere olduğunu tahmin etti. Arka odalar ön taraftakinden daha küçüktüler. Pencerelerden birinden dışarıdaki manzaraya baktı. Evin arka avlusunda mobilya, hatta araba konabilecek bir baraka vardı. Avlunun tam ortasında, tepesi çatı pencerelerini aşan, kocaman bir ağaç duruyordu. Max bu ağacın en az iki yüz yaşında olduğunu tahmin etti.

Evi ve avluyu çepeçevre saran çitin arkasında yabancı otların sarmış olduğu bir alan başlıyordu ve aşağı yukarı yüz metre kadar ileride başka küçük bir alanı çevreleyen beyaz taş bir duvar vardı. Duvarın içinde kalan bölümü yabancı otlar sarmış, âdeta kara ormana dönüştürmüştü. Çalılarının arasından, Max'ın insan figürlerine benzettiği bir şeyler yükseliyordu. Akşam iyice çöktüğünden, Max çevreyi görmekte oldukça zorlanıyordu. Karşısında gördüğü terk edilmiş bir bahçeydi: İçi heykellerle dolu bir bahçe. Max dört yanı duvarla çevrelenmiş bahçenin ortasındaki yeşillikler arasında yükselen heykellerin yabansı görüntüsü karşısında hipnotize olmuş gibiydi. Bu gördükleri ona bir köy mezarlığını çağrıştırmıştı. Tepeleri mızrağa benzeyen sivri metal çubuklardan oluşmuş bir kapı, içeriye girilmesin

diye kalın bir zincirle kilitlenmişti. Max mızrak uçlarının tepesinde üzerinde altı köşeli yıldızların bulunduğu şiltler olduğunu fark etti. Uzaklarda, bahçenin ilerisinde, sanki kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen sık bir orman başlıyordu.

Arkasından annesinin, "İlginç bir şey keşfettin mi?" diye soran sesini duydu. "Biz de örümceklerin seni yediklerini düşünmeye başlamıştık."

"Bak şurada, ormanın başladığı yerin hemen önünde, içinde heykeller olan, etrafı duvarlarla çevrili bir bahçe var." Max parmağıyla taş duvarı işaret ederken annesi görmek için başını camdan dışarıya uzattı.

"Pek bir şey göremiyorum. Hava iyice karardı. Baban ve ben akşam yemeği için bir şeyler almak üzere kasabaya iniyoruz. Büyük alışverişini yarın yaparız. Sizi yalnız bırakıyoruz şimdi, gözünü Irina'dan ayırma."

Max başını peki anlamında salladı. Annesi yanağına minicik bir öpücük kondurup merdivenlerden inmeye başladı. Max yeniden etrafı duvarlarla çevrili bahçedeki, hatları akşam sisinde yavaşça kaybolmaya başlamış olan heykellere baktı. Hava iyice serinlemişti. Max pencereyi kapattı ve diğer odalardaki örümcek avını tamamlamak üzere dışarıya çıktı. Koridorda Irina'yla karşılaştı.

"Çok büyükler miydi?" diye sordu merak ve hayranlıkla.

Max bir an için duraladı.

"Örümcekler Max, büyük müydü?"

"Yumruğum kadar." diye karşılık verdi Max ciddiyetle.

ERTESİ SABAH GÜNEŞ DOĞMADAN KISA BİR SÜRE ÖNCE Max gece sisine bürünmüş birisinin kulağına bir şeyler fısıldadığını duydu. Hızla yatağından fırladı, nefesi daralmıştı, yüreği deli gibi atıyordu. Odasında yalnızdı. Düşünde görmüş olduğu hayal, gölgelerin arasından kulağına bir şeyler fısıldayan karanlık figür, ortadan kaybolmuştu. Elini baş ucu komodinine doğru uzatıp babasının önceki gün tamir etmiş olduğu lambasını yaktı.

Pencereden dışarıya baktığında, ormanın ilerisinde günün ilk ışıklarının doğmakta olduğunu gördü. Yabani otlar biten çayırın üzerinde kalın bir sis tabakası süzülmekteydi, ancak arada sırada çıkan bir esinti sisi yararak, Max'ın heykelli bahçenin gölgelerini görmesini sağlıyordu. Max baş ucu komodininden babasının armağan etmiş olduğu saati alarak açtı. Gülümseyen aylar altındanmış gibi ışıkiyorlardı. Saat altıya altı vardı.

Max sessizce giyindi ve ailenin geri kalanını uyandırmamaya özen göstererek merdivenlerden aşağıya süzüldü. Mutfığa girdi; akşam yemeğinin artıkları hâlâ ahşap masanın üzerinde duruyordu. Sonra avluya açılan kapıyı açıp dışarıya çıktı. Sabah ayazı tenini bıçak gibi kesti. Max hiç gürültü yapmadan avluyu geçti, bahçe kapısını sessizce ardından kapadı ve sislerin içinden etrafı duvarlarla çevrili bahçeye doğru ilerledi.

Sisin içinde yol almak düşündüğünden uzun sürdü. Odasının penceresinden etrafı duvarla çevrili dikdörtgen alan, evden yalnızca yüz metre uzaklıktaymış gibi görünüyordu. Ne var ki heykelli bahçenin demir kapısı nihayet sislerin arasından göründüğünde, Max uzun otların arasında en az üç yüz metre yürüdüğünü hesaplamıştı. Siyah demir parmaklıklara paslı bir zincir bağlanmıştı. Zincirin iki ucuna, zamanın üzerinde kara lekeler bıraktığı, aşınmış bir asma kilit takılmıştı. Max yüzünü parmaklıklara dayayıp içeriye baktı. Geçmiş yıllar içerisinde yabani otlar dört bir yanı sarmış, bahçenin bakımsız bir kış bahçesi görünümünü almasına yol açmıştı. Max buraya çok uzun zamandır kimsenin ayak basmadığını tahmin etti. Bu heykel bahçesinin bakımından her kim sorumluysa uzun yıllardır buraya uğramadığı kesindi.

Max çevresine bakındı ve bahçe duvarının kenarında duran yumruğu büyüklüğündeki taşı gördü. Taşı alıp olanca gücüyle, zincirin iki ucunu bir arada tutan asma kilide tekrar tekrar vurdu. Kilit sonunda darbelere daha fazla dayanamayarak kırıldı. Zincir iki yana açılarak metalden birer saç örgüsü gibi parmaklıklara dolandı. Max'ın hızla itekemesiyle, kapı yavaş yavaş açılmaya başladı. Kapının iki kanadı geçebileceği kadar açıldığında Max derin bir soluk alıp içeriye süzüldü.

İçeride, öncelikle bahçenin tahmininden daha büyük olduğunu fark etti. Yarı bellerine kadar çalılıkların ardında dur-

makta olan heykellerin sayısı ilk bakışta yirmi kadardı. Yabani bahçenin ortasına doğru birkaç adım daha attı. Figürler görünüşe göre eş merkezli çemberler hâlinde yerleştirilmişlerdi ve yüzleri batıya yönelmişti. Heykellerin hepsi bir kompozisyona aitti ve görünüşe göre bir tür sirk topluluğunu resmediyorlardı. Max heykellerin arasında dolaşırken bir aslan terbiyecisi, başı türbanlı kanca burunlu bir Hint fakiri, bir akrobat ve hayalî bir sirkten kaçmış gibi görünen birçok figür gördü.

Bahçenin tam ortasında, bir sütun tabanının üzerinde, oldukça heybetli bir palyaço figürü duruyordu. Sanki birisini yumruklayacakmış gibi tek kolunu ileriye doğru uzatmıştı ve ellerinde oldukça büyük eldivenler vardı. Max palyaçonun ayaklarının dibinde, üzerinde kabartma olan büyük bir taş olduğunu fark etti. Yere diz çökerek, taşın soğuk yüzeyini örten yabani otları itelediğinde etrafında çember olan altı köşeli bir yıldız kabartmasıyla karşılaştı. Max görür görmez bu sembolün, kapının demir parmaklıklarının üzerindekilerle aynı olduğunu fark etti.

Yıldıza bakarken, figürlerin yalnızca görünüşte eş merkezli çemberler hâlinde yerleştirilmiş olduğunu gördü. Gerçekte burada da altı köşeli yıldız resmedilmişti. Bahçedeki figürler, yıldızı oluşturan kesişme noktalarının üzerine yerleştirilmişlerdi. Max doğrulup çevresindeki inanılmaz manzaraya baktı. Çevreleri rüzgârda salınan yabani otlarla sarılmış heykelleri teker teker gözden geçirdikten sonra, dikkatini yeniden dev palyaçoya yöneltti. Tüm bedenini saran ani bir ürpertiyle bir adım geriledi. Palyaçonun az önce yumruk hâlinde sıkılmış duran eli şimdi davetkâr bir ifadeyle açık duruyordu. Max sabah ayazının gırtlığını yaktığını ve şakaklarının zonkladığını hissetti.

Sanki heykelleri sonsuz uykularından uyandırmaktan çekinirmiş gibi yavaşça, adımbaşı arkasını kollayarak demir bahçe

kapısına doğru ilerledi. Kapıdan dışarıya süzülür süzülmez arkasına bakmadan koşmaya başladı. Arka avlunun çitine vardığında heykelli bahçenin sislerin içinde kaybolmuş olduğunu gördü.

Tereyağlı ekmek kokusu tüm mutfağı doldurmuştu. Alicia gözlerini süzgün bir edayla kahvaltısına dikmişti. Irina kedisi için küçük bir kâseye süt doldurmakla beraber kedi süte dokunmadı bile. Max bu sahneyi izlerken, kedinin yeme alışkanlığının, önceki gün kendi gözleriyle de görmüş olduğu gibi, çok daha sıra dışı ve egzotik olduğunu tahmin etti. Maximilian Carver elinde dumanı tüten kahve fincanı ve yüzünde mutlu bir ifadeyle ailesini seyrediyordu. “Bu sabah erkenden bahçedeki barakayı karıştırdım.” diyerek söze girdi, ne bulduğunu sormalarını istediğinde hep takındığı ifadeyle.

Max babasının stratejilerini o kadar iyi biliyordu ki, arada sırada kendi kendisine kimin baba kimin oğul olduğunu sormaktan alamıyordu.

“Ee, ne buldun?” diye sordu Max meraklı bir ifadeyle.

“Buna inanamayacaksınız.” diye karşılık verdi babası. Max içinden, bahse girerim ki inanırım, diye geçirirken, babası sözlerini sürdürdü. “İki tane bisiklet.”

Max kaşlarını kaldırdı.

“Oldukça eskiler ama zincirlerini biraz yağladık mı yıldırım gibi giderler.” dedi Maximilian Carver. “Ve bir şey daha vardı. Depoda başka ne bulduğumu tahmin bile edemezsiniz.”

Irina kedisini okşamayı sürdürerek, “Bir karıncayıyen.” diye mırıldandı. Henüz yalnızca sekiz yaşında ve Carver’ların en küçüğü olmasına karşın babasına en çok o kafa tutabiliyordu.

Canı sıkıldığı açıkça belli olan Bay Carver, “Hayır.” diye karşılık verdi. “Başka tahmini olan yok mu?”

Max annesinin bu olanları sessizce izlediğini ve kimsenin kocasının dedektiflik yeteneğine fazla ilgi göstermediğini fark ederek yardımına koştuğunu gördü.

“Fotoğraf albümü olabilir mi?” diye sordu Andrea Carver en tatlı ses tonuyla.

Şevki yeniden yerine gelen kocası, “Yaklaştın.” diye karşılık verdi. “Max?”

Annesi ona yandan bir bakış fırlattı. Max başını salladı.

“Bilmiyorum. Bir günlük mü?”

“Hayır. Alicia?”

“Ben pes ediyorum.” diye karşılık verdi Alicia.

“Pekâlâ o hâlde sıkı tutunun bakalım.” dedi Bay Carver. “Bulduğum şey bir projektör. Bir film projektörü. Ve de bir sandık dolusu film.”

Irina ilk defa gözlerini kedisinden kaldırarak, “Ne tür filmler?” diye sordu.

Maximilian Carver omuzlarını silkti.

“Bilmiyorum. Film işte. Bu harika değil mi? Özel sinemamız olacak.”

“Projektör çalışırsa tabii.” dedi Alicia.

“Bu cesaret verici sözler için teşekkür ederim hayatım, ama babanın hayatını kırık şeyleri onararak kazandığını sana anımsatabilir miyim? Makineler ve ben gizli bir dille anlaşıyoruz.”

Andrea Carver ellerini kocasının omuzlarına koydu. “Bunu duyduğuma çok sevindim Bay Carver.” dedi. “Çünkü birisinin aşağı kattaki su ısıtıcısına birkaç çift laf söylemesi gerekiyor.”

“Gidip bakayım.” diye karşılık verdi kocası ve masadan kalktı.

Alicia da onu izledi.

“Sen otur küçük hanım.” dedi annesi. “Önce kahvaltı edilecek. Daha dokunmamışsın bile.”

“Bu yaratık kuyruğunu sallayıp kollarını her tarafa savururken herhangi bir şey yiyemem.” diye terslendi Alicia.

Irina ile kedi kıza küçümseme dolu bakışlarla baktılar.

Irina kediyi yanına alarak arka avluya çıkarken, “Kendini prenses zannediyor bu.” diye homurdandı.

Alicia kıpkırmızı bir suratla annesine döndü.

“Neden her istediğini yapmasına izin veriyorsun? Ben onun yaşındayken onun yaptıklarının yarısını yapmama izin vermiyordun.” diye yakındı Alicia.

“Yine bunu mu tartışacağız?” diye karşılık verdi Andrea Carver sakın bir ses tonuyla.

“Ben başlatmadım.” dedi büyük kıızı.

“Tamam, üzgünüm.” Andrea Carver şefkatle Alicia’nın uzun saçlarını okşadı. “Ama kahvaltını bitir. Lütfen. Ya da en azından bir başlamayı dene.”

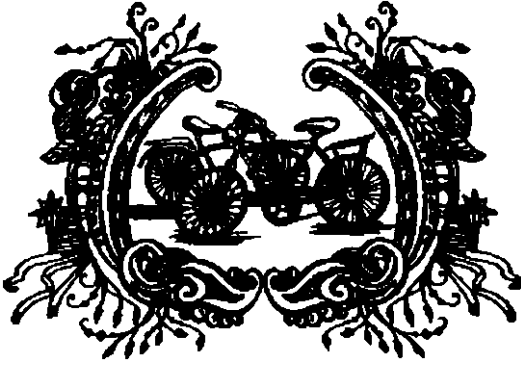
O anda ayaklarının altından metalik birtıkırtı sesi duyuldu. Anne kız birbirlerine baktılar.

Annesi kahve fincanını masaya bırakarak, “Baban işbaşında.” dedi. Sonra merakla oğluna baktı.

“Bu sabah pek sessizsin Max. Bir şeyin mi var?”

“Hı?”

Max etrafı duvarla çevrili bahçede sırttan palyaçonun ileri doğru uzanmış elini, patlak gözlerini düşünmemeye çalışırken ve Alicia kızarmış ekmek parçasını güç bela çiğnerken kendi kendine gülümsedi.

MAXIMILIAN CARVER'IN AVLUDAKİ KULÜBEDE BULDUĞU bisikletlerin durumu Max'ın hayal ettiğinden çok daha iyiydi. Onun beklediği kırık dökük, paslı iki bisiklet müsveddesiydi, oysa bunlar pek de kullanılmamış gibi görünüyorlardı. Max, birkaç toz bezi ve annesinin metal temizlemek için hep kullandığı sıvıyla kir ve pas tabakalarını sildi ve ortaya gıcır gıcır iki bisiklet çıktı. Babasıyla birlikte zincirleri ve zincir çarklarını yağlayıp, lastikleri şişirdi.

“Sanırım iç lastikleri değiştirmemiz gerekecek ama şimdilik idare ederler.” dedi Bay Carver.

Bisikletlerden biri diğerinden daha ufaktı ve Max tüm temizlik işlemi boyunca evin kendilerinden önceki sahiplerini düşünmekten kendini alamamıştı. Acaba Doktor Fleischmann yıllar önce bu bisikleti oğlu Jacob'la sahilde dolaşmak için mi almıştı? Oğlunun gözlerinin suçluluk duygusuyla gölgelendiği Maximilian Carver'ın dikkatinden kaçmamıştı.

“Eminim yaşı doktor senin bu bisikleti kullanmanı isterdi.”

“Ben emin değilim.” diye homurdandı Max. “Neden onları orada bırakmışlar?”

“Bazen nereye gidersen git, anılar peşini bırakmazlar, onları yanına alman gerekmez.” diye karşılık verdi Bay Carver. “Sanırım bu bisikletleri hiç kimse kullanmadı. Hadi, gel, şunları bir deneyelim.”

Max selesinin yüksekliğini ayarlayıp frenlerini kontrol etti.

“Frenleri de yağlasak fena olmaz.” diye öneride bulundu Max.

Babası, “Ben de aynı şeyi düşünüyordum.” deyip yere diz çökerek işe koyuldu. “Bak beni dinle Max.”

“Efendim baba?”

“Bisikletler konusuna fazla kafanı takma, olur mu? Bu zavalı ailenin başına gelenlerin bizimle hiçbir ilgisi yok.” dedi. Sonra yüzünde kaygı dolu bir ifadeyle, “Olanları size anlatmakla iyi etmedim galiba.” diye ekledi.

“Önemli değil.” Max yeniden fren kolunu sıktı. “Şimdi mükemmel oldu.”

“Öyleyse, hadi bakalım!”

“Sen gelmiyor musun?” diye sordu Max.

“Çok isterdim, ama köyde saat onda, bana atölyemi kurabileceğim dükkânı kiralayacak olan Fred adında biriyle buluşacağım. Biraz işleri de düşünmek gerekiyor. Ama yarın yine canın bisiklete binmek isterse sana hayatının dersini veririm.”

“Rüyanda görürsün.”

“Görürsün bak.”

Maximilian Carver alet edevatını toplayıp ellerini temizlik bezine sildi. Max babasını izlerken onun yaşındayken, Maximilian Carver'ın nasıl biri olduğunu düşünüyordu. Aile arasında birbirlerine çok benzedikleri anlatılırdı ama yine aile arasında Irina'nın da tıpkı Andrea Carver'a benzediği söylenirdi ki, bu

da her yıl yalnızca Noel yemeğinde bir araya gelen bir yığın akrabaların bıkıp usanmadan sarf ettiği laf kalabalığından başka bir şey değildi. Oysa Max bunun gerçek olmasını çok istiyordu. Babasına benzemek en büyük dileği idi.

Maximilian Carver gülümseyerek, “Max yine düşler âleminde.” dedi.

“Evin arkasındaki ormanda içinde heykeller olan bir bahçe bulunduğunu biliyor muydun?” deyiverdi Max. Bu soruyu sormayı planlamamış, kendi de şaşakalmıştı.

“Eminim henüz görmediğimiz pek çok şey vardır. Barakanın içi sandıklarla dolu. Bu sabah kalorifer dairesinin bir müzeyi andırdığını gördüm. Eğer bu evin içindeki bütün döküntüleri antikacılar satmaya kalksak, dükkânı açmama bile gerek kalmazdı. Kazanacağımız paranın faiziyle gül gibi geçinirdik.”

Maximilian Carver oğlunu süzdü.

“Dinle, eğer bisikleti denemezsен yeniden tozlanır ve fosile dönüşür.”

“Zaten öyle.” diye karşılık verdi Max ve Jacob Fleischmann’ın hiç binemediği bisikletin pedalına bastı.

Max sahil yolundan köye doğru ilerlemeye başladı. Tıpkı Carver’ların yeni evlerine benzeyen bir sıra evin yanından geçti. Yol balıkçıların kullandığı limanın bulunduğu küçük bir koyun girişinde sonlanıyordu. Eski iskeleye en fazla dört ya da beş tekne bağlanmıştı. Çoğu, balıkçıların kullandığı kayıklardı, balıkçılar bunlarla kumsaldan en fazla yüz metre açılıyor, denize ağlarını atıyorlardı.

Max rıhtımın üzerinde tamir edilen botlar ve köyün balık pazarında kullanılan tahta kasa yığınlarının oluşturduğu labirentten geçti. Gözlerini uçtaki deniz fenerine dikerek, limanın çevresinde yarım ay gibi kıvrılan dalgakıran boyunca ilerledi. Oraya vardığında bisikleti deniz fenerine dayadı ve dinlenmek

üzere dalgakıranın denize bakan ve dalgaların etkisiyle aşınmış tarafındaki kayalardan birinin üzerine oturdu. Buradan önünde sonsuzluğa doğru uzanan okyanusun göz kamaştırıcı ışığını izlemeye koyuldu.

Oturalı henüz birkaç dakika olmuştu ki, gözü rıhtım boyunca ilerlemekte olan bir bisiklete takıldı. Bisikleti Max'ın on altı ya da on yedi yaşında olduğunu tahmin ettiği, uzun boylu, zayıf bir delikanlı kullanıyordu. Delikanlı deniz fenerinin yanına gelince bisikletini Max'ın bisikletinin yanına bıraktı. Sonra yüzüne dökülen bir tutam saç eliyle savurarak Max'ın oturmakta olduğu yere ilerledi.

“Selam. Sen kumsalın sonundaki eve taşındın değil mi?”

Max başını evet anlamında salladı. “Ben Max.”

Delici yeşil gözleri olan delikanlının teni güneşten bronzlaşmış, iyice koyu bir renk almıştı. Elini ileriye doğru uzattı.

“Roland. Denizde Can Sıkıntısı'na hoş geldin.”

Max gülümseyerek Roland'ın elini sıktı.

“Ev nasıl? Beğendiniz mi?” diye sordu Roland.

“Herkes başka telden çalışıyor. Babam eve bayıldı, ama ailenin geri kalanı aynı fikirde değil.” dedi Max.

“Babanla birkaç ay önce kasabaya geldiğinde karşılaşmıştım.” diye devam etti Roland. “Eğlenceli birisine benziyor. Baban saatçi, öyle değil mi?”

Max yeniden başını salladı. “Evet, eğlencelidir... Bazen. Geri kalan zamanlarda aklına sürekli, örneğin buraya taşınmak gibi çılgınca fikirler gelir.”

“Neden buraya taşındınız?” diye sordu Roland.

“Savaş yüzünden.” diye karşılık verdi Max. “Babam böyle bir zamanda kentte yaşamının iyi olmadığını düşünüyor. Sanırım haklı da.”

“Savaş.” diye tekrarladı Roland gözlerini yere dikerek. “Eylülde askere çağırılıyorum.”

Max ne söyleyeceğini bilemedi. Onun bu sessizliğini fark eden Roland gülümsedi.

“Bu işin olumlu yanları da var.” dedi. “Bu, belki de kasabada geçireceğim son yaz olabilir.”

Max utangaç bir edayla gülümserken, eğer birkaç yıl sonra savaş henüz sona ermediyse, kendisinin de askere gitmek zorunda kalacağını düşündü. Böylesine aydınlık ve ışıltılı bir günde bile savaş geleceği karanlığa boğmayı başarıyordu.

“Sanırım kasabayı henüz görmedin.” dedi Roland.

Max başını iki yana salladı.

“Pekâlâ yeni çocuk. Atla bisikletine. Rehberli bir tur kazandın!”

Max'ın Roland'a ayak uydurabilmek için oldukça çaba göstermesi gerekti. Dalgakıranın ucundan henüz yalnızca iki yüz metre kadar ilerlemiş oldukları hâlde Max'ın alnından terler süzölmeye başlamıştı. Roland ona doğru dönüp muzipçe gülümsedi.

Hızını kesmeden, “Antrenmanlı değilsin galiba ha? Büyük kentte yaşamak seni formsuz bırakmış.” diye seslendi.

Max sahil yolunu ve kasabanın caddelerini aşarak Roland'ın peşi sıra ilerlemeyi sürdürdü. Max yalpalamaya başlayınca Roland hızını azaltarak, ortasında davetkâr bir biçimde sular fışkırtan bir fiskiye bulunan meydanda durdu.

Roland, Max'ın aklından geçenleri okuyarak, “İçmeni önermem.” dedi.

Max derin bir soluk alarak başını fiskiyeden akan buz gibi suyun altına soktu.

Roland pes ederek, “Tamam, yavaşlıyoruz.” dedi.

Max başını birkaç saniye daha suyun altında tuttuktan sonra doğruldu. Saçlarından süzölen sular giysilerini ıslattı.

“Doğrusunu söylemem gerekirse, bu kadar bile dayanacağını sanmamıştım.” dedi. Sonra parmağıyla çevresini işaret ederek, “Burası kasabanın merkezi.” diye devam etti. “Belediye Sarayı’nın da bulunduğu ana meydan bu. Şu ötedeki bina mahkeme binası ama artık kullanılmıyor. Burada pazar günleri pazar kurulur. Ve yaz akşamlarında Belediye Sarayı’nın duvarında film gösterirler. Çoğu zaman makaraları birbirine karışmış eski filmlerdir bunlar.”

Max bir yandan soluklanmaya çalışırken, bir yandan da Roland’ın anlattıklarını dinliyor ve arada başını hafifçe sallıyordu.

“Kulağa harika geliyor, öyle değil mi?” Roland küçük bir kahkaha attı. “Bir de kütüphanemiz var ama içinde altmıştan fazla kitap varsa elimi ateşe koyarım.”

“Peki buradaki insanlar ne yaparlar?” diye sordu Max. “Yani bisiklete binmek dışında.”

“Bu çok iyi bir soru Max. Sanırım çakmaya başladın. Gidelim mi?”

Max içini çekti ve beraberce bisikletlerinin yanına döndüler.

“Ama bu defa tempoyu *ben* belirleyeceğim.” dedi Max. Roland omuzlarını silkerek pedalına bastı.

Bunu izleyen birkaç saat içerisinde Roland, Max’a küçük kasabayı ve çevresini iyice gezdirdi. Güneydeki yalıyara uğradıklarında Roland parmağıyla denizi göstererek burasının şnorkelle dalmak için en iyi yer olduğunu söyledi. 1918 yılında tam orada bir yük gemisi batmıştı. Geminin tüm gövdesini çepeçevre kaplayan türlü türlü yosunlarla o nokta âdeta deniz altında bir kara ormana dönüşmüştü. Roland’ın anlattığına göre gemi gece kopan korkunç bir fırtınada, su yüzeyinin yalnızca birkaç metre altındaki kayalıklara çarpmıştı. Şiddetli fırtına ve yalnız-

ca şimşeklerle aydınlanan gece karanlığında mürettebatın kurtulma şansı olmamış ve hepsi ölmüştü: Biri hariç. Bu felakette hayatta kalan tek kişi bir mühendisti ve Tanrı'nın bu mucizesi karşısında duyduğu minnettarlıkla bu köye yerleşmiş ve felaketin gerçekleştiği dik kayalıkların olduğu sahile deniz fenerini inşa ettirmişti. Aruk çok yaşlanmış olan bu adam Roland'ın üvey büyük babasıydı. Gemi kazasının hemen ardından köyden bir kankoca adamı hemen hastaneye götürmüş ve tamamen iyileşene dek onunla ilgilenmişti. Birkaç yıl sonra bu çift bir araba kazasında ölmüş ve deniz fenerinin bekçiliğini yapan mühendis, yalan kalan Roland'ı yanına almıştı.

“Çok üzüldüm.” dedi Max.

“Tamam canını. Üzerinden çok yıl geçti. Hemen hemen hiçbir şey anımsamıyorum zaten.” diye karşılık verdi Roland.

Roland onunla birlikte deniz fenerinde yaşıyordu ama zamanının çoğunu kayalığın altındaki kumsalda inşa etmiş olduğu ahşap kulübede geçiriyordu. Deniz fenerinin bekçisi ona gerçek bir büyük baba gibi davranıyordu. Yine de olanları anlatırken Roland'ın sesindeki acı dolu tonlama Max'ın dikkatinden kaçmamıştı. Max Roland'ın anlattıklarını sessizce, soru sormadan dinliyordu. Gemi kazası hikâyesinden sonra eski kilisenin etrafındaki sokaklarda dolandılar. Burada Max birkaç köy sakinisiyle tanıştı, hepsi de ona dostça hoş geldin diyen güler yüzlü insanlardı.

Sonunda Max tüm kasabayı yarım günde dolaşmaya gerek olmadığına karar verdi. Görünüşe göre burada daha birkaç yıl kalacaktı, buna göre köyün sırlarını -varsa elbette- keşfetmesi için daha yeterince zamanı olacaktı.

“Dinle, ben yazları neredeyse her sabah batık geminin orada dalarım. Sen de yarın benimle gelmek ister misin?” diye sordu Roland.

“Eğer bisiklete bindiğin gibi dalıyorsan, kesin boğulurum.” diye karşılık verdi Max.

“Bende fazladan bir dalgıç gözlüğü ve bir çift palet var.” dedi Roland.

Bu gerçekten çok çekici bir öneriydi.

“Anlaştık. Yanımda getimem gereken bir şey var mı?”

“Ben her şeyi getiririm. Ama düşündüm ki... kahvaltılık bir şeyler getirebilirsin. Saat dokuzda seni almaya gelirim.”

“Dokuz buçuk olsun.”

“Uyuyakalma.”

Max kumsaldan eve dönerken kilisenin çanı üç defa çaldı. Öğleden sonra olmuştu. Güneş de yağmurun habercisi olan kalın bir bulut kümesinin ardına gizlenmişti.

Max fırtınayı ensesinde hissediyordu. Fırtınanın kasvetli gölgesi yolun üzerini kapkara bir perde gibi örtmüştü. Hafifçe arkasına dönerek onu da içine almaya hazırlanan karanlığa bir bakış fırlattı. Yalnızca birkaç dakika içerisinde gökyüzü kurşundan bir tonozla denizse cıva gibi metalik bir renk tonuna bürünmüştü. Fırtınayı denizden karaya taşıyan ani rüzgâr eşliğinde ilk şimşekler çakmaya başladı. Max olanca gücüyle pedal çevirse de evine yarım kilometre kala yağmura yakalanmaktan kurtulamadı. Beyaz bahçe çitine ulaştığında denizden çıkmış gibi sıırıslılandı ve yağmur iliklerine dek içine işlemiştı. Bisikleti barakada bırakıp arka kapıdan eve girdi. Mutfak terk edilmiş gibiydi ama iştah açıcı kokuları almakta gecikmedi. Max masanın üstünde, üzerinde birkaç sandviç ve içinde ev yapımı limonatayla dolu sürahinin olduğu tepsiyi gördü. Hemen yanında Andrea Carver'ın zarif el yazısıyla yazılmış bir not vardı: *“Max, bu senin öğle yemeğin. Baban ve ben birtakım işleri halletmek için bütün öğleden sonra kasabada olacağız. Yu-*

karı kattaki banyoyu kullanmayı AKLINA BİLE GETİRME. Irina da bizimle birlikte geliyor.”

Max notu masanın üzerine bıraktı ve tepsiyi yukarı kattaki odasına çıkarmaya karar verdi. O sabahki maraton onu bitkin düşürmüştü. Ev çok sessizdi ve görünüşe göre yalnızdı. Alicia ya evde değildi ya da kendisini odasına kilitlemişti. Max doğruca üst kata çıktı, üzerine kuru giysiler giydi ve yatağına uzandı. Dışarıda yağmur yeri dövüyor ve hızla esen rüzgâr panjurlara vuruyordu. Max baş ucundaki küçük lambayı yakarak babasının vermiş olduğu, Kopernik hakkındaki kitabı aldı. Aynı paragrafı dördüncü kez okumaya çalışıyordu ama aklı hep başka bir yerdeydi ve evrenin gizemleri aniden kendi yaşamından çok uzaklaşmış gibi geliyordu ona. Tüm düşünebildiği, yeni arkadaşları Roland'la ertesi sabah batık gemiye dalmayı ne çok istediğiydi. Sandviçlerini mideye indirip gözlerini kapadı ve çatıyı döven yağmurun sesini dinledi.

Ne zaman böyle bardaktan boşanırcasına yağmur yağsa Max zamanın durduğunu hisseder, bunu insanın her ne yapıyorsa olduğu gibi bırakıp saatlerce pencere önünde durarak, dışarıda olanları, cennetten inen o sonsuz gözyaşı selini izlediği bir ateşkese benzetirdi. Kitabını yeniden baş ucundaki konsola bırakarak ışığını söndürdü. Yağmurun hipnotize edici sesi ona ninni gibi geldi, kendini yavaşça uykunun kollarına bıraktı.

AİLESİNİN ALT KATTAN GELEN SESLERİ VE İRİNA'NIN merdivenlerden bir aşağı bir yukarı koşturması Max'ı uyandırdı. Hava kararmıştı ama pencereden fırtınanın sona erdiğini ve gökyüzünün yıldızlarla kaplandığını görebiliyordu. Saatine göz attı, neredeyse altı saat uyumuştı. Doğrulup oturduğu sırada kapısında bir tıkırtı duydu.

“Akşam yemeği saati, uyuyan güzel.” diye kükredi Maximilian Carver kapının dışından.

Max bir an için şaşkınlık içerisinde babasının sesinin neden bu kadar neşeli çıktığını düşündü. Sonra aklına babasının sabah kahvaltıda vermiş olduğu sinema gösterisi sözü geldi.

“Hemen geliyorum.” diye karşılık verdi. Sandviçlerden dolayı ağzının için hâlâ hamur hamurdu.

Bay Carver merdivenlerden aşağıya inerken, “Gelsen iyi olur.” diye seslendi.

Max biraz bile açlık duymadığı hâlde mutfğa inip ailenin geri kalanıyla birlikte masaya oturdu. Alicia her zamanki gibi yemeğine elini bile sürmeden boş gözlerle tabağına bakıyordu. Irina tabağındaki yemeğı zevkle bir çırpıda bitirirken, bir yandan da ayaklarının dibinde oturan ve hiçbir hareketini gözünden kaçırmayan iğrenç kedisiyle konuşuyordu. Yemeklerini yerlerken Bay Carver onlara kasaba merkezinde atölyesini açabileceğı ve yeniden işe başlayabileceğı birkaç mükemmel dükkân bulduğunu anlattı.

“Peki sen bugün neler yaptın Max?” diye sordu Andrea Carver.

“Kasabadaydım.” Herkes daha fazla ayrıntı duyabilmek arzusuyla ona baktı. “Roland adında bir çocukla tanıştım. Yarın birlikte dalmaya gideceğiz.”

“Peki bu Roland nasıl biri Max?” diye sordu Andrea Carver.

“Bilmiyorum. Dost canlısı. Deniz fenerinin bekçisi olan büyük babasıyla birlikte yaşıyor. Bana kasabayı ve etrafını gezdirdi.”

“Dalmaya nereye gidiyoruz demiştin?” diye sordu babası.

“Limanın öbür tarafındaki güney sahiline. Roland bana orada yıllar önce batan bir geminin kalıntılarını görebileceğimizi söyledi.”

“Ben de gelebilir miyim?” diyerek araya girdi Irina.

“Hayır.” dedi Andrea Carver. “Bu tehlikeli değil mi Max?”

“Anne...”

“Tamam.” dedi annesi yelkenleri suya indirerek. “Ama dikkatli ol.”

Max olumlu bir edayla başını salladı.

“Ben gençken çok iyi bir dalgıçtım.” dedi Maximilian Carver.

“Şimdi değil sevgilim.” diye sözünü kesti karısı. “Bize birkaç film göstermeyecek miydin?”

Maximilian Carver omuzlarını silkerek, sinema makinisti olarak yeteneklerini sergileme hevesiyle ayağa kalktı.

“Bahana yardımcı ol Max.”

Max kendisine söyleneni yapmadan önce ablası Alicia'ya bir bakış fırlattı. Yemek boyunca hiç konuşmamıştı ve yüzündeki ifadeden oradan kilometrelerce uzakta olduğu besbelliydi. Her nedense diğerleri bu durumun ayrımında değildi ya da olmamayı tercih ediyordu. Alicia bakışlarına karşılık verdi.

“Yarın bizimle gelmek ister misin?” diye öneride bulundu Max. “Roland'ı seveceğinden eminim.”

Alicia karşılık vermediyse de yüzünde hafif bir gülücük belirdi ve gizemli koyu renk gözleri bir an için ışıldadı.

Filmi projektöre takma işini bitiren Maximilian Carver, “Hazır. Işıkları söndürün.” diye seslendi. Film makinesi sanki Kopernik devrinden kalmış gibi görünüyordu ve Max çalışacağından kuşkuluydu doğrusu.

Andrea Carver, Irina'yı kollarının arasına alarak, “Ne izleyeceğiz?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok.” dedi Bay Carver. “Barakada içinde bir sürü film makarası olan bir sandık var ve makaralarının hiçbirinin üzerinde herhangi bir etiket yok, bu nedenle ne çıkarırsanız bahtımıza. Hiçbir şey izleyemezsek de pek şaşırmayacağım doğrusu. Filmlerde kullanılan emülsiyon çok hassastır ve aradan geçen yıllar içerisinde zarar görmüş olabilir. Bakın burada kullanılan nitratlar...”

Andrea Carver sevecen ama uyarıcı bir ses tonuyla araya girdi. “Hayatım...”

Bay Carver başını salladı. “Tamam.”

“*Emülsiyon* ne demek?” diye sordu Irina. “Bir şey izleyemeyecek miyiz yani?”

Maximilian Carver, “Bunu anlamamanın bir tek yolu var.” diye karşılık vererek projektörü çalıştırdı.

Birkaç saniye sonra eski bir motosikletin patırtısına benzer bir ses duyular ve makine hayata geçti. Ani bir ışık hüzmeleri odayı tıpkı bir ışın kılıcı gibi yarıdı. Max beyaz duvara düşen dikkörtgene yoğunlaştı. Bu, içinden neyin çıkacağını bilmedikleri sihirli bir fenere bakmak gibi bir şeydi. Soluğunu tuttu ve birkaç saniye sonra duvar resimlerle canlandı.

İzlemekte olduklarının eski bir sinema filmi olmadığını anlaması Max’in fazla zamanını almadı. Bu ne çok ünlü bir filmin kopyasıydı, ne de bir sessiz filmin kaybolan makarasıydı. Geçen yılların etkisiyle yıpranmış filmdeki bulanık görüntüler belli ki bir amatör tarafından çekilmişti.

“Nedir bu?” diye sordu Irina.

“Bilmiyorum hayatım.” diye karşılık verdi babası.

Film daha çok acemi bir biçimde ormana benzer bir yerde yapılan yürüyüşü betimliyordu. Kamerayla çekim yapan kişi yavaş adımlarla ağaçların arasında ilerliyordu. Kamera sürekli bir yerden bir yere çevrildiği ve görüntüler sürekli farklı ışık ve odaklamayla yansıtıldığından bu tuhaf yürüyüşün nerede yapıldığını tam olarak kestirmek pek kolay değildi.

Ses tonundan düş kırıklığına uğramış olduğu açıkça anlaşılan Irina, “İyi ama ne bu?” diye bağırdı. Gözlerini babasına doğru çevirdi. Babası şaşkınlık içerisinde bu tuhaf -ve Irina’nın ilk saniyeden itibaren sıkıcı damgasını vurduğu- filme bakıyordu.

“Bilmiyorum.” diye mırıldandı Maximilian Carver morali bozuk bir ifadeyle. “Böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum... Belki de bu Fleischmann’ların çekmiş oldukları özel görüntülerdir.”

“Bu evde daha önce oturan insanlardan mı söz ediyorsun?”

Max da filme olan ilgisini yitirmeye başlamıştı ki gözü o görüntü karmaşası içerisinde bir yere takıldı.

Andrea Carver, kocasına moral vermek amacıyla, "Neden başka bir filmin makarası denemiyorsun hayatım?" diye öneride bulundu.

Tanıdık bir gölge görmüş olan Max, "Bekle..." diyerek araya girdi.

Şimdi kamera ormanı geride bırakmış, çevresi alçak bir taş duvarla çevrilmiş ve mızrak başlı parmaklıklardan kapısı olan bir bölgeye yönelmişti. Max buranın neresi olduğunu biliyordu, daha o sabah oraya gitmişti.

Max hafifçe tökezleyen kameramanın içi heykellerle dolu, çevresi duvarla örülü bahçeye girişini büyülenmiş gibi izliyordu.

"Burası bir mezarlığa benziyor." diye fısıldadı Andrea Carver. "Hayatım, kapat şunu"

"Yalnızca bir saniye." dedi Max.

Kamera yavaşça bahçenin içinde dolaştı. Bahçe, Max'ın karşılaştığı gibi terk edilmiş bir yere benzemiyordu. Etrafı yabani ot bürümeye mişti ve taş zemin temiz ve düzdü. Belli ki birileri orayı temizleyip düzenliyordu.

Kamera net bir biçimde seçilebilen yıldızın kesişme noktalarının üzerine yerleştirilmiş her bir heykeli ayrı ayrı çekti. Max onların beyaz yüzlerini ve sirk kumpanyasına özgü giysilerini hemen tanıdı. Bu hayaket gibi figürlerin donuk duruşlarının, maskeyi andıran yüzlerindeki teatral ifadelerin sinir bozucu bir yanı vardı.

Kamera sirk kumpanyasının her bir üyesini kesintisiz, birer birer gösterdi. Aile bu sıra dışı görüntüleri sessizce izlerken, odada duyulan tek ses projektörün hafif uğultusuydu.

Sonunda kamera yıldızın merkezine yöneldi. Sırtını ışığa dönmüş duran figür, etrafı diğer bütün heykeller tarafından

çevrilmiş olan gülümseyen palyaçoymuştu. Max, palyaçonun yüz hatlarını incelerken, sanki karşısında duruyormuş gibi sırtı ürperdi. Palyaçoda, o sabah etrafı duvarla çevrili bahçeye yaptığı ziyaret sırasında gördüklerinden farklı bir şey vardı, ancak görüntü o kadar kötüydü ki, ne olduğunu seçemedi. Carver ailesi projektörden yayılan son kareleri de sessizce oturarak izledi, sonra Maximilian Carver aleti durdurarak ışığı yaktı.

“Jacob Fleischmann.” diye fısıldadı Max sonunda. “Bunları filme çeken kişi Doktor Fleischmann’ın oğluydu.”

“Bunu bilmiyoruz Max.” dedi babası sesi titreyerek.

Birbirlerine baktılar ama Max hiçbir şey söylemedi. On yıl önce aynı sahilde, yalnızca birkaç metre ötelerinde boğulan çocuğu düşünmeye başlamıştı. Çocuğun varlığı sanki evin her köşesini dolduruyor, Max’ın kendisini bir işgalci gibi hissetmesine yol açıyordu. Belki de çocuk bir zamanlar şimdi kendisinin uyuduğu yatakta uyumuştur.

Max çekingen bir edayla, “Birkaç film daha izleyebilir miyiz?” diye sordu.

Bay Carver, karısının hayır dercesine kendisine baktığını görünce, “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Max.” dedi.

Maximilian Carver başka tek bir söz söylemeden projektörü sökerken karısı da Irina’yı kucaklayarak üst kata çıkardı.

Irina annesine sarılarak, “Senin yanında uyuyabilir miyim?” diye sordu.

Max, babasına dönerek, “Bu işi bana bırak, ben kaldırıyorum.” dedi.

Maximilian oğluna önce kuşku dolu bir bakış fırlattıysa da hemen sonra sırtını sıvazladı.

“Sakin benim yapmayacağım herhangi bir şey yapayım deme.” diye fısıldadı.

Maximilian Carver, sonra kızına dönerek, “İyi geceler Alicia.” dedi.

Alicia merdivenlerden üst kata çıkan babasının arkasından bakarak, “İyi geceler baba.” diye karşılık verdi. Yorgun ve düş kırıklığına uğramış gibi görünüyordu babası.

Alicia, babasının ayak sesleri artık duyulmaz olunca arkasını dönerek gözlerini Max’a dikti.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Max.

Alicia ona doğru eğildi. Max bazen onda sanki tek bakışıyla camların kırılmasına neden olabilecek, olağandışı bir güç görürdü.

“Sana şimdi anlatacaklarımı kimseye söylemeyeceğine söz ver.” dedi Alicia.

“Ama...”

“Yemin et. Hayatın üzerine.”

Max içini çekti. “Tamam o hâlde, yemin ediyorum. Nedir?”

Alicia kimsenin kendilerini dinlemediğinden emin olmak için üst kata doğru son bir bakış fırlattı. “Palyaço. Hani şu filmde gördüğümüz...” diye söze başladı.

Bu konuşmanın gidişatı Max’ın pek hoşuna gitmemişti.

“Ne olmuş ona?”

“Onu daha önce gördüm.”

“Heykelli bahçeye mi gittin?”

Alicia şaşkın bir edayla başını iki yana salladı.

“Ne bahçesi? Hayır. Demek istiyorum ki, ben bu palyaçoyu daha önce gördüm.”

“Nerede?”

Alicia duraksadı. “Rüyamda.”

Max, Alicia’nın gözlerinin içine baktı. Anlattıklarında son derece ciddi görünüyordu. Sırtının yeniden ürperdiğini hissetti.

Max kalp atışları iyice hızlanarak, “Ne zaman gördün?” diye sordu.

“Buraya gelmeden önceki gece.”

Alicia’nın yüzünden içinden geçenleri, duygularını okumak hiç kolay değildi, yine de Max gözlerinde dehşete benzer bir ifade olduğunu görebiliyordu.

“Hadi anlat bana.” dedi Max, yalvarırcasına. “Rüyada tam olarak ne oldu?”

“Çok tuhaf ama rüyamda palyaço... nasıl desem bilemiyorum... farklıydı.” dedi Alicia.

“Farklı mı?” diye sordu Max. “Hangi açıdan?”

Alicia sanki anlattıkları önemsiz şeylermiş gibi omuzlarını silkerek, “Şey, palyaço değildi.” diye karşılık verdi, ama sesi titriyordu. “Bana inanmıyor musun?”

“Yo, inanıyorum.” dedi Max yalan söyleyerek.

“Sence bunun bir anlamı var mı?”

“Hayır.” diye karşılık verdi Max. “Yalnızca bir rüyaydı. Senin yerinde olsam endişelenmezdim.”

Max güven veren bir ifadeyle ablasına gülümsedi. Bu hileyi bu işin ustası olan babasından kapmıştı. Sen sükûnetini koruyup duruma olumlu yaklaşıyormuş gibi davranırsan, çevrendekiler de buna inanırlar. Sözlerinin etkisini artırmak için de, Alicia’nın kolunu nazikçe tutarak, hafifçe sıkmıştı. Babası bu oyunu annesine sürekli oynuyordu.

“Sanırım haklısın.” dedi Alicia kabullenmiş görünerek. Aniden sözlerinden utanmış görünüyordu. “Bundan kimseye söylemeyeceksin, değil mi?”

“Tabii ki söylemeyeceğim.”

“Yatmaya gitsem iyi olacak. Uzun bir gündü...”

“İyi fikir.”

Alicia merdivene doğru ilerledi.

“Ha bu arada, yarınki planımız hâlâ geçerli mi? Dalmaya gidiyor muyuz?”

Max, ablasının davetini kabul etmesine şaşırmıştı. Başını evet anlamında salladı.

“Elbette. Seni uyandırayım mı?”

Alicia utangaç bir gülümsemeyle erkek kardeşine baktı. Max onu aylardan beri ilk defa o an gülümserken görüyordu. Bu harika bir şeydi.

“Ben kendim uyanabilirim.” diye karşılık verdi Alicia. “İyi geceler Max. Ve teşekkürler.”

“İyi geceler Alicia.”

Max, Alicia'nın oda kapısının kapandığını duyana dek bekledi, sonra projektörün yanındaki koltuğa oturdu. Oturduğu yerden, alçak sesle sohbet eden anne ve babasının seslerini duyabiliyordu. Evin geri kalanı yavaşça gecenin sessizliğine gömülürken, sessizliği bölen tek şey sahili döven dalgaların sesi idi. Max aniden arkasında bir şey varmış gibi hissetti. Arkasına dönüp baktı. Birisi merdiven basamağında durmuş ona bakıyordu.

Irina'nın kedisinin parlak sarı renkteki gözleri karanlığın içerisinde üzerine dikilmişti.

“Kaybol buradan.” diye tısladı Max.

Kedi birkaç saniye daha sabit gözlerle Max'a bakmayı sürdürdü. Bir oyuncak bebeğinkini andıran cansız, soğuk gözlerdi bunlar. Max ayağa kalkarak yaratığın karşısına geçti.

“Dışarı çık dedim.”

Böyle bir şey mümkün olabilir miydi Max bilemiyordu ama, kedi sırtı ve gölgelerin arasında gözden kayboldu. Irina bu yaratığı eve getirmekle hiç de iyi etmemişti doğrusu... Max projektör ile filmleri kaldırmaya koyuldu. Bir an için hepsini avludaki barakaya geri götürmeyi düşündüyse de gece yarısı dışarı çıkma düşüncesi hoşuna gitmediğinden, bu işi ertesi

sabaha bırakmaya karar verdi. Evin içindeki ışıkları söndürüp üst kata, odasına çıktı. Kapıyı açarken Jacob Fleischmann'ı, yıllar önce aynı kapı kolunu tutarak, şimdi kendisine ait olan bu odanın kapısını açarken görür gibi oldu. Yatağına uzanarak baş ucundaki lambayı söndürdü. Bir süre bir evin, kimsenin duymadığını düşündüğü zamanlarda, çıkardığı bin bir minik sesi dinledi. Sonra gözlerini yumdu ve kendini yeniden kentte, tanıdığı sokaklardan, tanıdığı insanların yanından geçerken hayal etmeye çalıştı. Hafifçe gülümsedi ve yavaşça, farkına bile varmadan uykuya daldı.

İyice dalmadan önce aklına gelen son şey ablası Alicia'nın beklenmedik gülümseyişi oldu. Aslında bu son derece belli belirsiz bir gülümseme olduğu hâlde Max her nedense aralarında bir kapı açıldığını ve o gecedan itibaren ablasını bir daha asla bir yabancı gibi görmeyeceğini hissediyordu.

ALICIA SABAHIN İLK İŞIKLARIYLA BİRLİKTE UYANIRKEN, pencerenin arkasından üzerine dikilmiş, kendisini dikkatle süzen bir çift amber rengi gözle karşılaştı. Ani bir hareketle doğruldu. Kedi sakın adımlarla pencerenin pervazından uzaklaştı. Mağrur, burnu büyük havaları ve daha odaya adımını atmadan varlığını hissettiren içe işleyen o kokusuyla bu kedi eve geldiklerinden beri Alicia'nın nefretini kazanmıştı. Bu, kediyi kendisini izlerken ilk yakalayışı değildi. Irina'nın onu eve sokmayı başardığı andan itibaren, kedinin bir kapı eşiğinden ya da karanlık bir köşeden aile üyelerinin hareketlerini, bazen dakikalarca hareketsiz yatıp gözlemesi Alicia'nın dikkatinden kaçmamıştı. Aslında hayvanları severdi, ne var ki bu defa -nedenini bilemiyordu ama- Alicia içten içe yarattığın gece gezintilerinden birinde bir sokak köpeğinin avı olmasını diliyordu.

Dışarıda gökyüzünün sabah alacalığı yavaşça silinmeye, duvarlarla çevrili bahçenin gerisinde uzanan ormanın üzerin-

de kızgın güneşin ilk ışınları belirmeye başlamıştı. Max'ın yeni arkadaşının onları almaya gelmesine daha en az iki saat vardı. Alicia yeniden örtüsünün altına girip uyumaya çalıştı. Sabahları kestirmeyi çok severdi ve en güzel rüyalarını da bu anlarda görürdü. Gözlerini kapatıp sahile vuran dalgaların boğuk sesini dinledi ancak bir türlü uykuya dalamadı. Max'ın arkadaşı Roland nasıl biriydi acaba? Yatağından çıkıp gardırobunun başına gitti ve içindeki giysileri incelemeye koyuldu. Üzerlerine sinmiş olan kentin kokusunu hâlâ duyabiliyordu. Birden ne giyeceğine karar vermesi için iki saatin yeterli olmadığına karar verdi.

Ama yalnızca bir saat sonra Max hafifçe kapısını tıklattı.

“Günaydın... Roland geldi.” diye seslendi.

“Hemen iniyorum.”

Alicia aynada kendisine son bir bakış fırlatıp ayak parmaklarının ucuna basarak merdivenlerden aşağıya indi. Max'la arkadaşı onu dışarıda, verandada bekliyordı. Alicia dışarıya çıkmadan önce girişte durarak iki çocuğun konuşmalarına kulak kabarttı. Derin bir soluk alıp kapıyı açtı.

Max parmaklıklara dayanmıştı. Ona doğru dönerek gülümsedi. Yanında kendisinden yarım kafa kadar uzun, bronz tenli, saman rengi saçlı bir çocuk duruyordu. Çocuk, utangaç bir edayla Alicia'ya bakarak gülümsedi. Alicia hayatında hiç bu kadar yeşil gözler görmemişti.

“Bu Roland.” diyerek onları tanıştırdı Max. “Roland, ablam Alicia.”

Roland nazikçe başını sallayıp bisikletlere yöneldi ancak ablasıyla arkadaşının bakışlarındaki ifade Max'ın gözünden kaçmamıştı. Kendi kendisine gülümsedi. Bu gezinti sandığından daha eğlenceli geçecekti.

“Nasıl olacak bu iş?” diye sordu Alicia. “Yalnızca iki bisiklet var.”

“Roland’ın seni bisikletine alabileceğini düşündüm.” diye karşılık verdi Max. “Sen ne dersin Roland?”

Roland gözlerini yere dikti. “Olur elbette.” diye mırıldandı. “Ama senin de dalgıç takımlarını taşıman gerekecek.”

Max, Roland’ın dalgıç takımını selesinin arkasındaki dar çıkıntıya yerleştirdi. Barakada bir bisiklet daha olduğunu biliyordu ama Roland’ın ve ablasının aynı bisiklete binmelerini istiyordu. Alicia bisiklet gidonunun üzerine yanlamasına oturup Roland’ın ensesine tutundu. Max, Roland’ın yanık tenine rağmen kızardığını fark etti.

“Hazırım.” dedi Alicia. “Umarım fazla ağır değilimdir.”

Max, “Hadi gidelim.” diyerek pedal çevirmeye başladı.

Bir süre sonra Roland onu geçti ve Max geride kalmamak için pedallara tüm gücüyle asıldı.

Roland, Alicia’ya bakarak, “Rahatın yerinde mi?” diye sordu.

Alicia olumlu bir ifadeyle başını sallayarak sahildeki evin gittikçe uzaklaşarak gözden kayboluşunu izledi.

Kasabanın öte ucundaki güney sahili dev bir hilali andırıyordu. Beyaz kum şeridin ardında kıyı, yüzeyleri denizin etkisiyle düzleşmiş, parlak çakıl taşlarıyla kaplıydı. Kumsalın gerisinde neredeyse dimdik yükselen bir kayalık bulunuyordu. Kayalığın en tepesinde deniz feneri, gizemler içerisinde yapayalnız duruyordu.

Bisikletlerini kayalıktan sahile inen patikalardan birine bırakırlarken Roland yukarıyı işaret ederek, “Bu benim büyük babamın deniz feneri.” dedi.

“İkiniz orada mı yaşıyorsunuz?” diye sordu Alicia.

“Öyle sayılır.” diye yanıtladı Roland. “Zaman içerisinde ben kendime kumsalda küçük bir kulübe inşa ettim. Artık yuvam orası diyebilirim aslında.”

Alicia çevresine bakınarak, “Yani kumsalda kendine ait bir kulüben mi var?” diye sordu.

“Buradan göremezsin.” dedi Roland. “Terk edilmiş bir balıkçı kulübesiydi. Ben de onarıp oturulacak hâle getirdim. Birazdan görürsün.”

Roland onların önünden kumsala doğru ilerleyip sandaletlerini çıkardı. Güneş şimdiden oldukça yükselmişti ve deniz sıvı gümüş gibi ışıldıyordu. Kumsalda kimseler yoktu ve denizden içeriye doğru tuzlu bir esinti vardı. Roland parmağıyla kıyıyı ve ışıldayan büyükçe taşları işaret etti.

“Bu taşlara dikkat. Ben alışığım ama, siz dikkat etmezseniz takılıp düşebilirsiniz.”

Alicia ile kardeşi kumsal boyunca Roland’ı kulübesine kadar izlediler. Daracık bir verandası olan, mavi ve kırmızıya boyanmış, küçük, ahşaptan bir kulübeydi. Max’ın gözü zincirde asılı duran paslı lambaya takıldı.

“Bu o gemiden.” dedi Roland. “Denizin dibinden buraya bir sürü şey getirdim. Ne diyorsunuz bakalım?”

“Gerçekten harika.” diye haykırdı Alicia. “Burada uyuyor musun?”

“Çoğunlukla yazları. Kışın burası oldukça soğuk oluyor, hem büyük babamı orada tek başına bırakmayı da pek istemiyorum zaten.”

Roland kapıyı açıp Alicia ile Max’ı içeriye buyur etti.

“Evime hoş geldiniz.”

Kulübenin içi antikalarla doldurulmuş bir eskici dükkânını andırıyordu. Roland’ın yıllar içerisinde okyanustan çıkarmış olduğu ganimetler loş ışıktaki tıpkı gizemli bir define gibi ışıldıyordu.

“Çoğu beş para etmez ıvır zıvır.” dedi Roland. “Ama bunları toplamak hoşuma gidiyor. Belki bugün de bir şeyler buluruz.”

Kulübenin içinde ayrıca bir de eski bir dolap, bir masa, birkaç sandalye ve eski püskü bir yatak bulunuyordu. Yatağın üzerinde, üstünde birkaç kitap ve gaz lambası duran birkaç raf çakılıydı.

“Ben de böyle bir evim olsun isterdim.” dedi Max.

Roland kuşkuyla gülümsedi.

Kulübenin arkadaşları üzerinde yaratmış olduğu etkiden açıkça gururlanmış olan Roland, “Tekliflere açığım.” diye espri yaptı. “Tamam, hadi gidelim.”

Roland’ın peşi sıra deniz kenarına yürüdüler. Roland burada dalgıç takımlarını sardığı heybeyi açmaya koyuldu.

“Gemi sahilden yaklaşık yirmi beş, otuz metre uzaklıkta. Su çok çabuk derinleşiyor, üç metre gittikten sonra ayağını yere basamaz oluyorsun. Tekne yaklaşık on metre derinlikte.” dedi Roland.

Max’la Alicia bakiştılar.

Bu bakışmayı kaçırmayan Roland, “Evet.” diye devam etti. “İlk dalışta zemine ulaşmaya çalışmak pek iyi bir fikir değil galiba. Bazen akıntılar çok güçlü olabiliyor. Bir defasında ölesiye korkmuştum.”

Roland, Max’a bir dalgıç maskesiyle bir çift palet uzattı.

“Yalnızca iki kişilik dalgıç takımım var. Benimle aşağıya ilk hanginiz geliyor?”

Alicia, Max’ı işaret etti.

“Teşekkür ederim.” diye fısıldadı Max.

“Sakin kaygılanma.” dedi Roland. “Her şeyin bir ilki vardır. İlk daldığımda ben neredeyse kafayı yiyordum. Gemi bacalarından birinin içinde devasa bir murana balığı vardı.”

“Ne vardı?” diyerek havaya zıpladı Max.

“Hiçbir şey.” diyerek karşılık verdi Roland. “Şakaydı yalnızca. Aşağıda tuhaf yaratık filan yok, yemin ederim. Aslında bu çok garip, çünkü batık gemiler normalde bir tür akvaryum gi-

bidirler. Ama bu farklı. Sanırım balıklar ondan hoşlanmıyorlar. Korktun mu yoksa?”

“Korkmak mı?” dedi Max. “Ben mi?”

Max paletleri ayaklarına geçirmekle meşgul olduğu hâlde Roland’ın, pamuklu elbisesini çıkarıp, beyaz mayosuyla –bu onun sahip olduğu tek mayoydu– denize doğru yürüyen Alicia’yı beğeni dolu bakışlarla izlediğini kaçırmadı.

“Hey!” diye tısladı Max ona doğru. “O benim ablam, bir dilim pasta değil. Tamam mı?”

Roland ona doğru arsız bir biçimde sırttı.

“Onu buraya davet eden sensin, ben değilim.” diye karşılık verdi kediye andıran bir gülümsemeyle.

“Hadi suya girelim.” dedi Max. “Sana iyi gelecektir.”

Alicia arkasını dönüp onları dalgıç maskeleri ve şnorkelle-riyle görünce sırttı.

Kahkahalarına engel olamayarak, “Kendinizi görebilseniz keşke!” dedi.

Max’la Roland dalgıç maskelerinin ardından birbirlerine baktılar.

“Gitmeden önce söylemek istediğim bir şey var.” dedi Max. “Ben bu işi daha önce hiç yapmadım. Yani suyun altında hiç yüzmedim. Yüzme havuzunda yüzdüm ama deniz altında yapabilir miyim, pek emin değilim...”

Roland gözlerini devirdi.

“Suyun altında soluğunu nasıl tutman gerektiğini biliyor musun?” diye sordu.

“Ben geri zekâlı olduğumu değil, dalmayı bilmediğimi söyledim.” diye karşılık verdi Max.

“Pekâlâ, eğer soluğunu nasıl tutman gerektiğini biliyorsan, suyun altında yüzmeyi de biliyorsun demektir.” dedi Roland.

“Dikkatli ol!” diye araya girdi Alicia. “Dinle Max, bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

Roland, Max'a dönerek omzunu sıvazladı ve, "Merak etme, bize bir şey olmaz." dedi. "Önden buyurun kaptan!"

Max hayatının ilk dalışını yaptı, kendisini ışık ve gölgelerden oluşan, o güne dek hayal dahi edemeyeceği kadar şaşırtıcı bir evrende buluverdi. Belli belirsiz ışık perdeleri hâlinde suya sızan güneş ışınları dalgaların hareketiyle birlikte yavaşça bir aşağı bir yukarı süzülüyordu ve denizin yüzeyi dans eden opak bir aynaya dönüşmüştü. Max birkaç saniye soluğunu tuttuktan sonra yeniden nefes almak üzere suyun üstüne çıktı. Roland birkaç metre arkasında onu dikkatle izliyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Max coşkuyla başını salladı.

Yeniden dalmadan önce Roland, "Gördün mü? Çok kolay. Yanımda yüz." dedi.

Max kıyıya son bir bakış fırlattığında Alicia'nın kendisine el sallamakta olduğunu gördü. Max elini sallayarak ablasına karşılık verdikten sonra arkadaşının yanında açık denize doğru yüzmeye başladı. Roland onu, kıyıya yalnızca otuz metre olduğunu bildiği hâlde Max'a oldukça uzak gelen bir noktaya götürdü. Denizde mesafeler olduğundan çok daha uzakmış gibi görünüyordu. Roland onun koluna dokunarak okyanus yatağını işaret etti. Max soluğunu tutarak başını suyun altına soktu ve dalış maskesini yüzüne oturttu. Gözlerinin lacivert ışıltıya alışması birkaç saniye sürdü. Batık geminin enkazını ancak ondan sonra görebildi. Yan yatmıştı ve büyüklü, gerçek dışı bir ışığa bürünmüştü. Gemi yaklaşık elli metre uzunluğundaydı. Hatta belki daha da uzundu. Ortasında boydan boya derin bir yarık vardı. Buradaki bu yarık kayadan pençeler tarafından açılmış, kapkara, derin bir yarayı andırıyordu. Pruvasında bakır rengi bir pas ve yosun tabakasının altından geminin adı okunuyordu: *Orpheus*.

Orpheus bir yolcu gemisinden çok yük gemisini andırıyordu. Parçalanmış çelik kısımlarını yosunlar sarmıştı, ancak Roland'ın da söylemiş olduğu gibi görünürde tek bir balık bile yoktu. İki arkadaş geminin kalıntılarını daha iyi inceleyebilmek için enkazın üzerinden yüzerek geçtiler. Roland enkazın on metre derinlikte bulunduğunu söylemişti ama Max yüzeyden baktığında aradaki mesafe devasa görünüyordu. Acaba Roland bütün o bulduklarını derinlerden çıkarmayı nasıl başarmıştı? Arkadaşı sanki düşüncelerini okumuş gibi yüzeyde beklemesini işaret ederek güçlü kulaçlarla suyun dibine daldı.

Max, Roland'ın parmak uçlarıyla *Orpheus*'un bacasına değecek derinliğe kadar dalışını izledi. Sonra Roland yakalayabildiği her şeye tutunarak yavaşça bir zamanlar geminin kaptan köprüsü olan çıkıntıya doğru kaydı. Max suyun yüzeyinden geminin dümenini ve diğer aletleri seçebiliyordu. Roland körünün kapısına doğru yüzüp geminin içine girdi. Arkadaşının batık geminin içinde gözden kaybolduğunu gören Max bir an için paniğe kapıldı. Arkadaşı enkazın içinde yüzerken o gözlerini köprüden ayırmadan, kötü bir şey olması durumunda arkadaşına nasıl yardım edebileceğini düşündü. Birkaç saniye sonra Roland göründü. Arkadaşı arkasından köpükler saçarak hızla yukarıya doğru yüzdü ve yanına geldi. Max başını sudan dışarıya çıkararak derin derin soluk aldı. Roland'ın yüzü yalnızca bir metre ötesinde belirdi, ağzı kulaklarına varıyordu âdeta.

“Sürpriz!” diye bağırdı.

Max onun elinde bir şey tutmakta olduğunu gördü.

Roland'ın kaptan köprüsünden çıkarmış olduğu tuhaf metal nesneyi göstererek, “Nedir bu?” diye sordu.

“Bir sekstant.”

Max kaşlarını kaldırdı. Bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

“Sekstant geminin denizdeki pozisyonunu belirlemek için kullanılan bir aygıttır.” diye açıkladı Roland. Nefesini tutmaktan sesi kesik kesik çıkıyordu. “Ben yeniden dalıyorum. Bunu benim için tutuver.”

Max karşı koymaya hazırlanıyordu ki, Roland o daha ağzını açamadan suya dalmıştı bile. Yeniden derin bir soluk alıp Roland’ı izlemek için başını suya soktu. Bu defa arkadaşı enkazı boyu boyunca geçip geminin kış tarafına doğru yüzdü. Max, Roland’ı seyrederken, bir yandan da hafifçe paletlerini çırpıyordu. Onun lombozlarından birine doğru yüzüp, içeriye bakmaya çalıştığını gördü. Max ciğerleri yanmaya başlayana dek soluğunu tutmaya devam etti. Sonra nefesini verip yeniden soluklanmak için başını dışarıya çıkardı.

Ne var ki tam o sırada gözü bir şeye takıldı ve bir anda damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Denizin zifî karanlığında, *Orpheus*’un kış tarafındaki bir direğe bağlanmış, suyun içinde dalgalanan, yırtık pırtık ve çürümüş eski bir bayrak görünüyordu. Max dikkatle bakınca, üzerindeki hâlâ silinmemiş olan sembolü gördü. Bu bir çember içine alınmış altı köşeli bir yıldızdı. Tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Bu sembolü daha önce heykellerin bulunduğu bahçenin kapısının mızrak başlı parmaklıklarının üzerinde görmüştü.

Sekstant Max’ın parmaklarının arasından kayıp, yeniden aşağısındaki karanlığın içine gömüldü. Max içini saran ani bir korkuyla canını dişine takıp var gücüyle kıyıya geri yüzdü.

Yarını saat sonra sahildeki kulübenin verandasında oturuyorlardı. Roland’la Max kıyıdaki çakılların arasında deniz kabuğu toplamakta olan Alicia’yı seyreliyorlardı.

“O sembolü daha önce görmüş olduğundan emin misin Max?”

Max başını evet anlamında salladı.

“Bazen, suyun altındaki şeyler gerçekte göründükleri şeyler değildirler.” dedi Roland.

“Ben ne gördüğümü biliyorum.” diyerek Max onun sözünü kesti. “Tamam mı?”

“Tamam.” dedi Roland teslim olmuş gibi görünerek. “Sizin evin arkasındaki mezarlıkta görmüş olduğun sembolün aynısını gördün, eee ne olmuş yani?”

Max ayağa kalkarak arkadaşının karşısına dikildi.

“Ne olmuş yani mi? Sana bütün hikâyeyi tekrar etmemi mi istiyorsun?”

Max son yirmi beş dakikayı Roland'a Jacob Fleischmann'ın filmi dâhil olmak üzere etrafı duvarlı bahçeyle ilgili tüm bildiklerini anlatmakla geçirmişti.

“Gerek yok.” diye karşılık verdi Roland kuru bir ifadeyle.

“O hâlde nasıl olur da bana inanmazsın?” diye atıldı Max. “Bütün bunları uydurduğumu mu düşünüyorsun?”

“Sana inanmadığımı söylemedim Max.” dedi Roland ve midye kabukları doldurduğu küçük çantasıyla yürüyüşten geri dönen Alicia'ya bakarak hafifçe gülümsedi. “Şansın yaver gitti mi?”

Alicia hazinesini doldurduğu çantasını sallayarak, “Kumsal gerçek bir define yeri.” diye karşılık verdi.

Max sabırsızca gözlerini çevirdi.

Gözlerini Roland'ın üzerine dikerek, “O hâlde bana inanıyor musun?” diye ısrarla sordu.

Arkadaşı bakışına karşılık verdiese de bir süre hiçbir şey söylemedi.

“Sana inanıyorum Max.” dedi en sonunda ve bakışlarını ufka çevirdi, yüzünde gizleyemediği derin bir hüznün okunuyordu. Alicia da Roland'ın yüzündeki bu değişikliği fark etmişti.

Ellerini onun omuzlarına dayayarak, “Max bana büyük babanın da, battığı gece o gemide olduğunu anlattı.” dedi.

Roland başını belli belirsiz salladı.

“Tek kurtulan o oldu.”

“Ne olmuştu?” diye sordu Alicia. “Özür dilerim. Belki de bu konudan söz etmek istemiyorsundur.”

Roland başını iki yana salladı.

“Hayır, dert etme.” diye karşılık verdi. Max yüzünde beklentili bir ifadeyle ona bakıyordu. “Ayrıca konu senin hikâyene inanmamam değil Max. Bu birinin bana bu sembolden ilk söz edişi değil, o kadar.”

“Başka kim görmüş?” diye sordu Max. Ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. “Sana bundan kim söz etti?”

“Büyük babam. Çocukluğumdan beri hem de.” Roland parmağıyla kulübeyi işaret ederek ekledi. “Hava serinledi. Hadi içeriye girelim. Size geminin bütün hikâyesini anlatacağım.”

Irina önce alt kattan gelen sesin annesine ait olduğunu sandı. Andrea Carver ev işleriyle meşgulken sık sık kendi kendisine konuşurdu ve onun düşüncelerini yüksek sesle dile getirmesine artık hiçbirisi şaşırmıyordu. Irina pencereden annesinin avlunun ön tarafında babasını uğurlamakta olduğunu gördü. Bay Carver birkaç gün önce istasyondan eve eşyalarını taşımış olan hamalardan biriyle kasabaya gitmek üzere yola çıkıyordu. Demek ki Irina evin içinde yalnız başınaydı, duyduğu seslerin hayal gücünün ürünü olduğuna karar verdi. Ama sonra aynı sesi bir kez daha duydu, hem de bu defa kendi yatak odasında. Duvarların ardından biri fısıldıyor gibiydi.

Ses sanki çok uzaklardan geliyordu. Sözcükleri seçmek olanaksızdı. Irina odasının tam ortasında hiç kıpırdamadan durdu. Sesi yeniden duydu. Bu bir fısıltıydı kesinlikle. Gardırobun içinden geliyordu. Irina sahildeki eve geldiklerinden beri ilk defa korkuyordu. Gardırobun kapısına dikkatle bakınca, kilidinde bir anahtar olduğunu gördü. Hiç düşünmeden bir hamleyle

gardırobun yanına koşup anahtarı çevirdi ve iyice kilitlenip kilitlenmediğini kontrol etti. Geri adım atıp derin bir nefes aldı. Sonra aynı sesi bir kez daha duydu ve bu defa yalnızca tek bir ses değil, fısıldayan birçok ses olduğunu ayırmadı. Annesi alt kattan, “Irina?” diye seslendi. “Irina, aşağı inip bana bir dakika yardım edebilir misin?”

Nasıl bir görev için olursa olsun, Irina annesine yardım etmek için hiç bu kadar can atmamıştı. Tam odadan çıkacakken yüzünde buz gibi bir esinti hissetti. Odanın bir ucundan diğerine esen rüzgâr kapının çarparak kapanmasına neden oldu. Irina kapıya doğru koşarak kapının topuzunu çevirmeye çalıştı, ancak topuz sıkışmış gibiydi. Kapıyı açmak için nafile mücadele ederken, arkasında gardırop kapısının anahtarının yavaşça döndüğünü duydu. Irina sırtını odasının kapısına yasladı ve gardıroba doğru bakmaktan korkarak öylece durdu. Gözlerini sımsıkı yumdu. Elleri tir tir titriyordu. Evin derinliklerinden yükseliyormuş gibi duyulan sesler iyice yaklaşmış gibiydi. Bu defa fısıltıların yerini kahkahalar almıştı.

“Ben çocukken büyük babam bana bu hikâyeyi defalarca anlattı.” dedi Roland. “Eskiden anlattıkları sık sık düşlerime girerdi. Her şey yıllar önce ailem bir trafik kazasında ölüp ben bu kasabaya yerleştiğimde başladı.”

Alicia, dostça gülümsemesine, büyük babası ve gemiyle ilgili tüm hikâyeyi anlatmaya gönüllü görünmesine karşın, bu anıların Roland’ı olduğundan daha fazla üzdüğünü düşünerek sözünü kesti. “Çok üzgünüm Roland.”

Roland, Alicia’nın onun beyaz yalanına kanmayacağını bildiğinden gözlerinin içine bakmaktan kaçınarak, “Henüz çok küçüktüm. Ancak hayal meyal anımsayabiliyorum.” dedi.

“Peki ondan sonra ne oldu?” diye ısrar etti Max.

Alicia kardeşine dik dik baktı.

“Büyük babam beni yanına aldı ve onunla birlikte deniz fenerinin yanındaki küçük eve taşındım. Kendisi mühendisti ve sahilin bu bölümünde deniz fenerinin gözetimi yıllardır onun denetimindeydi. Deniz fenerini 1919 yılında, deyim yerindeyse çıplak elleriyle inşa etmiş olduğundan, yerel komite yaşamı boyunca bu görevi sürdürmesine karar vermiş. Ne kadar tuhaf bir hikâye olduğunu göreceksiniz.

23 Haziran 1918'de büyük babam *Orpheus*'a binmiş. Ancak kaçak olarak yolculuk ediyormuş. *Orpheus* yolcu gemisi değil, kötü nama sahip bir yük gemisiymiş. Geminin kaptanı sarhoş bir Hollandalıymış. Adam o kadar soysuz ve rüşvetçiymiş ki, gemiyi en çok para verene kiralarmış. Hollandalının en sevdiği müşteriler genellikle sayısız soruyu yanıtlamak zorunda kalmadan, ya da işin içine resmî belgeler girmeden kanalı geçmek isteyen kaçakçılarmış. Yine de zamanla işler bozulmaya başlamış ve büyük babamın deymiyle Uçan Hollandalı birikmiş kumar borçlarını ödeyebilmek için başka karanlık anlaşmalar aramak zorunda kalmış. Anlatılanlara göre şansının yaver gitmediği bir gece -çoğu gece olduğu gibi- kaptan her şeyini Cain adında birine kaptırmış. Bu Bay Cain gezgin bir sirkin sahibiymiş. Alacaklarının karşılığı olarak Hollandalının tüm ekibi gemisine alıp gizlice kanalın öbür kıyısına götürmesini istemiş. Bay Cain'in sözde sirkinin birkaç küçük gösterisinden çok daha fazla saklayacak şeyleri varmış ve bu nedenle de bir an önce ortadan kaybolmaları gerekiyormuş. Yasa dışı yollardan elbette. Hollandalı bu teklifi kabul etmiş. Başka ne yapabilirdi ki? Ya kabul edecek ya da gemisini kaybedecekti.”

“Bir dakika.” diyerek sözünü kesti Max. “Büyük babanın bütün bu olanlarla ne ilgisi var?”

“Şimdi oraya geliyorum.” diyerek sözlerini sürdürdü Roland. “Söylediğim gibi, bu Bay Cain denen adamın -gerçek adı bu değildi elbette- gizleyecek pek çok şeyi varmış. Büyük ba-

ham bir süredir onun izini takip ediyormuş. Aralarında yarım kalmış bir mesele varmış ve büyük babam Bay Cain'le yarıdakçıların kanalı geçmeleri durumunda onları bir daha asla ele geçirememekten korkuyormuş.”

“*Orpheus*'a kaçak olarak binmesinin nedeni bu mu?” diye sordu Max.

Roland başını evet anlamında salladı.

“Benim anlamadığım bir şey daha var.” dedi Alicia. “Neden gidip yetkili makamlara haber vermemiş? Ne de olsa dedektif değil mühendismiş. Bay Cain'le aralarında ne tür yarım kalmış bir iş varmış?”

“Hikâyeyi tamamlayabilir miyim?” diyesordu Roland.

Max'la ablası başlarını olumlu bir ifadeyle salladılar.

“Evet. Gemiye bindiği bir gerçek. *Orpheus* öğle vakti demir almış. Kaptan gece geç vakitte hedefe ulaşmayı umuyormuş ama işler ters gitmiş. Gece yarısını biraz geçe güçlü bir fırtına kopmuş ve gemiyi kıyıya doğru sürüklemiş. *Orpheus* denizin dibindeki kayalara oturmuş ve yalnızca birkaç dakika içerisinde batmış. Bir cankurtaran filikasının içine gizlenmiş olan büyük babamın hayatı bu sayede kurtulmuş. Gemideki diğer herkes boğulmuş.”

Max yutkundu.

“Yani cesetleri hâlâ suyun altında bir yerlerde mi?”

“Hayır.” diye yanıtladı Roland. “Ertesi gün tan yeri ağarırken kalın bir sis perdesi tüm kıyıyı kaplamış. Buralı balıkçılar büyük babamı bu kumsalda, baygın hâlde bulmuşlar. Sis perdesi aralanınca içlerinden birkaçı tekneleriyle denize açılıp gemi enkazının çevresini araştırmışlar. Bir tek ceset bile bulamamışlar.”

“Ama o zaman...” dedi Max alçak bir sesle.

Roland el işaretiyle Max'a devam etmek istediğini belirtti.

“Kasabadaki hastaneye götürülen büyük babam günlerce sayıklayarak yatmış. İyileştiğinde, kendisine gösterilen ilgi ve bakıma karşı duyduğu minnettarlığın göstergesi olarak, benzer bir trajedinin yeniden yaşanmaması için, kayalığın tepesinde bir deniz feneri inşa etmeye karar vermiş. Bir süre sonra da deniz fenerinin bekçisi olmuş.”

Roland öyküsünü tamamladıktan sonra üç arkadaş uzun soluklu bir sessizliğe gömüldü. Sonunda Roland önce Alicia'ya sonra da Max'a baktı.

Max arkadaşını üzmeyecek sözcükler seçmeye çabalayarak, “Roland.” dedi. “Bu hikâyede boşluklar var. Büyük babanın sana her şeyi anlatmış olduğunu sanmıyorum.”

Roland sessizliğini bozmadı. Sonra belli belirsiz gülümseyerek birkaç defa çok yavaşça başını salladı.

“Biliyorum.” diye mırıldandı. “Biliyorum.”

İrina açılması için kapıyı zorlarken ellerinin iyice uyuşmaya başladığını hissetti. Hızla soluk alarak arkasını döndü ve kapıya yaslanarak olanca gücüyle itti. Bu arada gözlerini gardırop kilidinde yavaşça dönen anahtardan alamıyordu.

Sonunda anahtar hareketsiz kaldı ve sanki görünmez parmaklar tarafından çekilmiş gibi yere düştü. Kapı milim milim gıcırdayarak açılmaya başladı. İrina çılgılık atmak istedi ama fısıldayacak kadar bile nefesi yoktu.

Gardırobun karanlığının içinden bir gölge çıktı. İrina bir an için yüreğinin korkudan duracağını sandı. Sonra büyük bir oh çekti. Gardırobun içinden çıkan kedisiydi. Yalnızca kedisiydi. Derin bir soluk alıp kediyi kucığına almak üzere yere diz çökmüştü ki, kedinin arkasında, gardırobun dibinde, biri ya da bir şey daha olduğunu fark etti. Kedi ağzını kocaman açarak yılan tıslamasını andıran dehşet verici bir ses çıkardıktan sonra efendisiyle birlikte karanlığın içine karıştı. Işık dolu bir gülüm-

seme belirdi, sıvı altını andıran iki parlak göz, onun gözlerini tutsak ederken, Irina koro hâlinde adının seslenildiğini duydu. Çıglıklar atarak kendisini yatak odasının kapısına doğru attı. Bu defa kapı daha fazla dayanamayarak açıldı ve Irina kendini koridorun zemininde buldu. Saniye bile geçmemişti ki arkasından duyduğu sesler, ensesinin buz gibi ürpermesine sebep oldu ve kendini merdivenlerden aşağıya bıraktı.

Andrea Carver çıglık seslerini ön kapıdan içeriye girdiği sırada duydu. Başını kaldırdı ve dehşetle yüzü korkudan donmuş hâlde merdivenlerden aşağıya koşan Irina'yı gördü. Onu uyarmak için seslendiyse de artık çok geçti. Çocuk boş çuval gibi basamak basamak merdivenlerden aşağıya yuvarlandı. Andrea Carver hızla kızının yanına koşarak başını kucağına aldı. Irina'nın alnından bir damla kan süzülüyordu. Çıldırılmamaya çalışarak kızının hareketsiz bedenini kucakladı ve şimdi ne yapması gerektiğini düşündü.

Hayatının en kötü beş dakikası geçtikten sonra Andrea Carver gözlerini kaldırarak merdivenlerden yukarıya baktı. Irina'nın kedisi en üst basamakta oturmuş sabit gözlerle kendisine bakıyordu. Andrea bir an için kedinin alay eder gibi bakan hain gözlerine bakakaldı, sonra kızının kollarının arasında titrediğinin farkına vararak harekete geçti ve telefona koştu.

SAHİLDEKİ EVE YAKLAŞTIKLARINDA MAX EVİN ÖNÜNDE park etmiş olan yabancı arabayı fark etti. Roland da arabayı görmüş, kaşlarını çatmıştı.

“Bu Doktor Roberts’ın arabası.”

Alicia’nın rengi bir anda bembeyaz oldu.

“Kötü bir şey oldu.” diye fısıldadı.

Roland hızlanarak öne geçti. Bisikletinde Alicia da olduğu hâlde Max ona yetişmekte güçlük çekiyordu. Eve birkaç metre kaldığında Alicia bisikletten aşağıya sıçrayıp verandaya doğru koştu. Max nefes nefese onu izlerken, Roland bisikletlerin başında kaldı. Gözleri cam gibi bakan Maximilian Carver onları kapıda karşıladı, yüzü kireç gibiydi.

Alicia titreyen bir sesle, “Ne oldu?” diye sordu.

Babası onu kucakladı. Alicia babasının onu kollarıyla sarmasına karşı koymadı, babasının elleri titriyordu, konuştuğun-

da sesi kesik kesikti. Max bir şeyin boğazını sıkıldığını hissederek gibi oldu. Babasını daha önce hiç böyle görmemişti.

“İrina bir kaza geçirdi. Şu anda komada. Onu hastaneye götürmek için ambulansı bekliyoruz.”

“Annem iyi mi?” diye sordu Alicia.

Bay Carver gözlerini yere indirerek, “İçeride, doktorla birlikte Irina’nın yanında. Burada yapabileceğimiz başka bir şey yok.” diye karşılık verdi.

Roland verandanın dışında sessiz sedasız bekliyordu.

Max, “İyileşecek mi?” diye sorarken, birden bu koşullar altında böyle bir soru sormanın ne kadar saçma olduğunu fark etti.

“Bilmiyoruz.” diye mırıldandı Maximilian Carver. Eve girmeden önce onlara gülümsemeye çalıştı. “Annenizin bir şey ihtiyacı var mı bakayım.”

Üç arkadaş sanki çivilenmiş gibi oracıkta kalakalmışlardı. İlk önce hiçbiri bir şey söylemedi. Ancak bir süre sonra Roland, “Çok üzüldüm... diyebildi.

Alicia ona başını sallayarak karşılık verdi. Kısa bir süre sonra ambulans gelerek evin önünde durdu. Doktor ambulansı karşılamak üzere dışarıya çıktı. İki ambulans görevlisinin içeriye girip, sedyeye yatırarak beyaz çarşafı örttükleri Irina’yla birlikte dışarıya çıkmaları yalnızca birkaç dakika sürdü. Max, küçük kız kardeşinin çarşaf kadar beyaz olan yüzüne baktığında midesinin kasıldığını hissetti. Andrea Carver gergin bir yüz ifadesi ve ağlamaktan şişmiş kızarmış gözlerle ambulansa binerken Max’la Alicia’ya son bir umutsuz bakış fırlattı. Ambulans görevlileri aceleyle yerlerine geçtiler. Maximilian Carver iki çocuğunun yanına yürüdü.

“Sizi yalnız başınıza bırakmak hiç hoşuma gitmiyor. Kasa-bada küçük bir otel var. Belki...”

“Bizi merak etme baba.” diye karşılık verdi Alicia.

“Hastaneden arayıp size oranın numarasını bildiririm. Orada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum. Yapılabilecek bir şey var mı, onu da bilemiyorum...”

“Hadi git baba.” diyerek babasını kucakladı Alicia. “Her şey yoluna girecek.”

Maximilian Carver gözyaşlarını tutmaya çalışarak ambulansa bindi. Üç arkadaş sessizce durarak ambulansın ışıklarının gittikçe uzaklaşmasını ve en sonunda menekşe rengi gün batımına karışmasını izlediler.

“Her şey yoluna girecek.” diye tekrarladı Alicia kendisini yatıştırmak istercesine.

Üzerlerine giyecek kuru giyecekler bulduktan sonra (Alicia Roland’a babasının eski bir pantolonuyla gömleğini ödünç vermişti.), bitmek bilmeyen bir süre boyunca haber almayı bekle-diler. En sonunda telefon çaldığında Max’ın saatinin üzerindeki gülümseyen aylar on bire birkaç dakika olduğunu söylüyordu. Verandanın merdiveninde Roland’la Max’ın arasında oturmakta olan Alicia ayağa fırlayarak içeriye koştu. Telefonun zili daha ikinci defa çalmadan Alicia telefonu açmıştı bile.

Max’la Roland’a doğru başını sallayarak, “Tamam.” dedi. “Annem nasıl?”

Max, babasının hattın diğer ucundan gelen gür sesini duyabiliyordu.

“Kaygılanma.” dedi Alicia. “Hayır, gerek yok. Evet, bizi merak etme. Yarın yine ara.” Alicia kısa bir ara verdi. “Yaparım.” diye karşılık verdi sonra. “Ben de. İyi geceler baba.”

Telefonu kapatıp kardeşine baktı.

“İrina gözetim altında tutulacaktı.” dedi. “Doktor, beyin sarsıntısı geçirdiğini söylemiş. Hâlâ komadaymış ama iyileşeceğini söylüyorlarmış.”

“Gerçekten söylediklerinin bu olduğundan emin misin?” diye karşılık verdi Max. “Peki annem nasılmış?”

“Tahmin edebilirsin herhâlde. Geceyi orada geçireceklermiş, çünkü annem otele gitmek istemiyormuş. Bizi yarın sabah onda yeniden arayacaklar.”

“Peki biz ne yapalım?” diye sordu Roland sakın bir ifadeyle. Alicia omuzlarını silkeli.

İki delikanlıya bakarak, “Aç olan var mı?” diye sordu.

Max birden acıkmış olduğunu hissederek şaşırdı. Oldukça bitkin görünen Alicia esnememeye çalışıyordu.

“Akşam yemeği yemedik, sanırım bir şeyler yemek hepimize iyi gelecek.” dedi. “Karşıl olan var mı?”

Sandviçleri yapmak Max'ın birkaç dakikasını aldı. Bu arada Alicia limonatayı hazırlamakla meşguldü. Üç arkadaş akşam yemeklerini verandadaki bankın üzerinde, çevresi dans eden gece kelebeklerinden bir bulutla sarılmış ve gece esintisinde hafifçe sallanan lambanın soluk ışığında yediler. Gökyüzünde beliren dolunay, denizin yüzeyini sonsuzluğa uzanan ışıltılı metalden bir göle çevirmişti. Yemeklerini okyanusa bakarak ve yumuşakça kabaran dalgaların sesini dinleyerek, hiç konuşmadan yediler.

Alicia oturduğu yerde doğruldu ve ufku tarayarak, “Bu gece gözümü bile kırpabileceğimi sanmıyorum.” dedi.

“Sanırım hiçbirimiz kırpamayacağız.” diye karşılık verdi. Max onu onaylayarak.

Roland dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle, “Bir fikrim var.” dedi. “Hiç gece yüzdünüz mü?”

“Şaka mı ediyorsun?” diye çıkıştı Max.

Alicia tek bir sözsöylemeden gözlerinde gizemli bir ışıltıyla iki çocuğa baktı, sonra ayağa kalkarak yavaşça sahile doğru yürüdü. Max şaşkınlık içerisinde ablasının kumsalı geçip arkasına bile bakmadan beyaz pamuklu elbisesini çıkarışını izledi. Alicia, soluk teni ayın mavimsi ışığı altında ışıldayarak bir an için su kenarında durdu, sonra yavaşça kendini dev ışık havuzunun içine bıraktı.

Roland, Alicia'nın kumda bıraktığı ayak izlerini takip ederek, “Sen gelmiyor musun Max?” diye sordu.

Max bir şey söylemeden başını iki yana salladı ve arkadaşının suya dalışını izledi. Denizin fısıltılarının ortasında ablasının kahkahalarını duyabiliyordu.

Sessizce verandada oturmayı sürdürerek, ablasıyla Roland arasındaki güçlü çekimin, yakınlaşmalarının ve kendinin bunun dışında kalmasının onu üzüp üzmediğini düşündü. Max onları suda şakalaşırken izlerken, ikisi arasında kalıcı bir bağ geliştiğini belki de onlar bunun farkına bile varmadan önce anlamıştı. Bu, o yaz onları birbirlerine kenetleyecek, kader kadar kaçınılmaz bir bağdı.

Max bütün bunları düşünürken birden aklına, bu kumsalın hem çok yakınında ama aynı zamanda da çok uzağında doludizgin devam eden savaşın gölgesi düştü. Bu savaş çok yakında arkadaşları Roland'ı, hatta kendisini de yanına alacaktı. *Orpheus*'un denizin altındaki olağanüstü görünüşünden, Roland'ın kumsaldaki kulübede anlattığı hikâyeye ve en son da Irina'nın kazasına kadar o uzun gün boyunca olanları birer birer kafasından geçirdi. Alicia'yla Roland'ın uzaktan gelen kahkahalarına kulak verirken içini derin bir huzursuzluk kapladı. Ömründe ilk defa zamanın isteyebileceğinden çok daha çabuk akıp gittiğini ve artık geçmiş yılların düş yolculuklarına sığınamayacağını dü-

şündü. Kader çarkı dönmeye başlanıştı ve kendisinin elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Alicia, Roland ve Max daha sonra sahilde yaktıkları kamp ateşinin ışığında son birkaç saattir akıllarını meşgul eden şeyleri konuşmaya başladılar. Ateşin altın renkli pırıltısı Alicia'yla Roland'ın nemli, parlak yüzlerine yansıyor. Max konuşmaya karar vermeden önce uzun bir süre sessizce oturarak onları inceledi.

“Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilemiyorum ama bir şeyler olduğunu düşünüyorum.” diye başladı söze. “Ne olduğunu bilmiyorum ama çok fazla rastlantı var. Heykeller, o sembol, gemi...”

Max onların bu sözlerine karşı çıkmalarını ya da kendi aklına gelmeyen mantıklı açıklamalarla onu yatıştırmalarını ve kaygılarının, geçirdikleri uzun ve olaylı günün ürünü olduğunu söylemelerini beklemişti. Ne var ki böyle bir şey olmadı. Alicia'yla Roland hiçbir şey söylemeden ve gözlerini ateşten ayırmadan, başlarını onaylayan bir ifadeyle salladılar.

“Bana palyaçoğu rüyada gördüğünü anlatmıştın, öyle değil mi?” diye sordu Max.

Alicia yine evet dercesine başını salladı.

“Benim sana daha önce söylememiş olduğum bir şey var.” diyerek sözlerini sürdürdü Max. “Dün gece, hepiniz yattıktan sonra Jacob Fleischmann'ın etrafı duvarla çevrili bahçede çektiği filme tekrar göz attım. Ben dün sabah o bahçeye gitmiştim. Heykeller farklı pozisyonlardaydı. Bilemiyorum... Sanki hareket etmiş gibi görünüyorlardı. Gerçekte gördüklerimle filmde gördüklerim aynı değildi.”

Alicia dans eden alevlere hipnotize olmuş gibi bakmaya devam eden Roland'a gözünü dikti.

“Roland, büyük baban sana hiç bunlardan söz etti mi?”

Delikanlı sanki bu soruyu duymamış gibiydi. Alicia elini onun elinin üzerine koyunca başını kaldırdı.

“Ben tam beş yaşımdan beri o palyaçoğu her yaz rüyamda görüyorum.” dedi boğuk bir sesle.

Max Roland’ın yüzündeki korku dolu ifadeyi fark etti.

“Sanırım büyük babanla konuşmalıyız.”

Roland başını belli belirsiz sallayarak bu sözleri onayladı.

“Yarın.” diye söz verdi neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle. “Yarın.”

ROLAND GÜN AĞARMADAN KISA BİR SÜRE ÖNCE bisikletine atlayarak deniz fenerine geri dönmek üzere yola koyuldu. Sahil yolunda ilerlerken amber rengi soluk bir ışık alçak bulutları sardı. İçi kaygı doluydu ve sinirleri kopacak kadar gerilmişti. Fiziksel yorgunluğun kafasının içinde çarpışan yüzlerce soru ve korkuyu defetmesini boşa umut ederek var gücüyle pedallara basıyordu.

Roland limanı geçip deniz fenerine çıkan patikaya vardığında soluklanmak için durdu. Kayalığın tepesindeki deniz fenerinin, gecenin son gölgelerinin arasından süzülen ışığı, ateşten bir kılıcı andırıyordu. Büyük babasının orada olacağını, gün ışımadan görevinden ayrılmayacağını, sessizce beklemeye devam edeceğini biliyordu. Roland yıllarca yaşlı adamın bu hastalıklı saplantısıyla yaşamış, bu davranışın mantıklı olup olmadığını hiç sorgulamamıştı. Bu onun çocukluğundan beri kabullenmiş

olduğu bir gerçek, günlük yaşamın sorgulamamayı öğrendiği başka bir yönüydü o kadar.

Ne var ki Roland ilerleyen zamanla birlikte yaşlı adamın hikâyesinde tutarsızlıklar olduğunu fark etmeye başlamıştı. Yine de o güne dek, büyük babasının kendisine yalan söylemiş ya da en azından bütün gerçeği anlatmamış olabileceğini hiç düşünmemişti. Onun dürüstlüğünden biran için bile kuşkulanamamıştı. Aslında büyük babasının zaman içerisinde bu yapboz oyununun parçalarını yavaş yavaş açmasıyla ortada bir merkez belirmeye başlamıştı, Roland şimdi bunun heykelli bahçe olduğunu biliyordu. Kimi zaman bir düş esnasında sarf edilmiş sözlerden, sıkça Roland'ın sorduğu sorulara verdiği yarım yamalak yanıtlardan varmıştı bu sonuca. İçinden bir ses büyük babasının onu bu sırdan korumaya, bu yüzden gerçeklerden uzak tutmaya çalıştığını söylüyordu. Ama görünüşe göre artık eskisi kadar şanslı değildi ve gerçekle yüzleşmesi yalnızca an meselesiydi.

Roland bisikletiyle yoluna devam ederek bu düşünceyi aklından şimdilik atmaya çalıştı. Uyanalı saatler olmuştu ve yorgunluk yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı. Deniz fenerinin yanındaki bekçi evine geldiğinde bisikletini çite dayayıp, ışık yakmadan içeriye girdi. Merdivenlerden yukarıya yürüyüp odasına çıktı ve kendisini bir un çuvalı gibi yatağının üzerine bıraktı.

Odanın penceresinden evin yaklaşık otuz metre ilerisinde duran deniz fenerini görebiliyordu. Fenerin camlarının arkasında büyük babasının hareketsiz gölgesi seçiliyordu. Roland gözlerini kapatarak uyumaya çalıştı. Bir önceki gün olanlar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başladı; *Orpheus*'a dalmaları, Alicia'yla Max'ın küçük kız kardeşlerinin geçirdiği kaza. Roland yalnızca birkaç saat birlikte zaman geçirdikleri hâlde

bu kadar kaynaşmalarını hem tuhaf, hem de olağanüstü buluyordu. Abla kardeşi düşünürken, o ikisinin kendisine çok yakın arkadaş olacaklarını, bugünden itibaren tüm sırlarını ve korkularını paylaşabileceği iki ruh eşi kazandığını hissetti.

Yalnızca ikisini düşünenin bile kendisini sanki artık yalnız değilmiş gibi güvende hissettirdiğini fark etti. O gece kumsalda aralarında kurdukları ve üçünü birbirine bağlayan o görünmez birliğe karşı yüreği bağlılık ve minnettarlık doluydu.

Sonunda yorgunluğu galip geldiğinde, dinlendirici, derin bir uykuya dalmadan önceki son düşünceleri ne çevresini saran gizemli belirsizlikti, ne de sonbaharda savaşmak için cepheye çağrılabilceği gerçeğiydi. O gecenin geri kalan saatlerinde Roland hayatının sonuna dek gözünün önünden ayrılmayacak olan bir hayalin kollarında uyudu. Ay ışığının altında bembeyaz tenini gümüşten de nize daldıran Alicia'ydı bu.

Sabah olduğunda gökyüzü ufka kadar uzanan tehdit edici bir bulut örtüsüyle kaplıydı. Victor Kray deniz fenerinin demir korkuluklarına dayanmış, ayaklarının altındaki koya bakıyordu. Deniz fenerinde geçirdiği yıllar içerisinde sahilde yaz mevsiminin başlangıcını müjdeleyen fırtına yüklü bu günlerin kendilerine özgü gizemli güzelliklerinin ayrımlarına varmayı öğrenmişti.

Bu yüksek noktadan kasaba bir koleksiyoncu tarafından özenle oluşturulmuş bir model kasabayı andırıyordu. Daha ileride, kuzeye doğru, sonsuz uzunlukta kıyı şeridi uzanıyordu. Güneşli günlerde Victor Kray'ın durmakta olduğu noktadan *Orpheus*'un denizin dibindeki enkazı berrak suda net bir biçimde görülebiliyordu. Kuma gömülmüş devasa mekanik bir fosile benziyordu o hâliyle.

Ne var ki o sabah deniz bulanık, derin bir göl gibi dalgalanıyordu. Victor Kray gözleriyle denizin yüzeyini tararken, kendi

elleriyle inşa etmiş olduğu deniz fenerinde geçirdiği yirmi beş yılı düşündü. Geriye dönüp baktığında geçen her bir yılı kendini dibe çeken ağır birer kaya gibi hissediyordu.

Zaman içerisinde bitmek bilmeyen bekleyişinin ıstırabı, olan biten her şeyin hayal ürünü olduğunu düşünmesine yol açmıştı; sanki bu direngen saplantısı yüzünden hayalî bir tehde karşı savunma görevini üstlenmiş bir muhafıza dönüşmüştü. Ancak sonra o düşler geri gelmişti. Geçmişin hayaletleri uzun yıllar süren uykularından uyanmış, yeniden aklının koridorlarında cirit atmaya başlamışlardı. Ve buna bir de artık ezeli düşmanıyla başa çıkamayacak kadar yaşlı ve güçsüz olduğu korkusu ekleniyordu.

Yıllardır günde iki üç saatten fazla uyuduğu pek olmamıştı. Çoğu zaman deniz fenerinde tek başına oluyordu. Törünü Roland haftanın birkaç gecesini kumsaldaki kulübesinde geçirdiğinden, bazı haftalar ancak birkaç dakika birlikte zaman geçirebiliyorlardı. Victor Kray'ın torunuyla aralarına gönüllü olarak koymuş olduğu bu mesafe az da olsa içinin rahat olmasını sağlıyordu. Hiç olmazsa bu sayede hissettiği acıyı elinden geldiğince çocuğa yansıtmamıştı. Bu Roland'ın güvenliği ve gelecekteki mutluluğu için ödediği bir bedeldi.

Bütün bunlara karşılık ne zaman deniz fenerinin tepesinden aşağıya bakıp oğlanın *Orpheus*'un enkazının yakınlarında dalış yaptığını görse, her defasında kanı donuyordu. Roland'ın neler hissettiğini bilmesini hiç istememişti ve onun çocukluktan beri gemiyle ve geçmişle ilgili sorduğu sorulara verdiği yanıtların yalan olmasa da, gerçeği tam olarak yansıtmayacak yanıtlar olmasına özen göstermişti. Önceki gün Roland'la iki yeni arkadaşını sahilde gördüğünde bunun büyük bir hata olup olmadığını düşünmüştü.

Bütün bu düşünceler onun o sabah deniz fenerinde her zamankinden daha uzun kalmasına neden olmuştu. Normalde saat sekiz olmadan eve dönmüş olurdu ancak Victor Kray saatine baktığında saatin dokuz buçuk olduğunu gördü. Spiral merdivenin demir basamaklarından aşağıya inip, kendisine çok görmediği birkaç saatlik uykuyu çekmek üzere eve doğru yürüdü. Yolda Roland'ın bisikletini görünce, onun gece eve gelmiş olduğunu anladı.

Torununu rahatsız etmemek için ayaklarının ucuna basarak eve girdiğinde Roland'ın yemek odasındaki eski koltuklardan birisine oturmuş, kendisini beklemekte olduğunu gördü.

“Uyuyamadım büyük baba.” dedi Roland. “Birkaç saatliğine içim geçmişti ama sonra birden uyandım, bir daha dalamadım.”

“Bunun nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim.” diye karşılık verdi Victor Kray. “Ama böyle durumlarda daima işe yarayan bir hilem var.”

“Nedir bu?” diye sordu Roland.

Yaşlı adam, bir anda olduğundan çok daha genç görünmesini sağlayan hınzır bir gülümsemeyle torununa baktı.

“Yemek yapmaya başlarım. Aç mısın?”

Roland bu soruya tepkisiz kalmadı. Tereyağlı kızarmış ekmek, jambon ve sahanda yumurta düşüncesiyle midesinin kazındığını fark etti ve hemen kabul etti.

“Pekâlâ.” dedi Victor Kray. “Sen şimdi ikinci kaptansın. Hadi bakalım işbaşına!”

Roland, büyük babasının peşi sıra mutfığa gidip talimatlarını beklemeye koyuldu.

“Ben mühendisim.” dedi Victor Kray. “Bu nedenle yumurtaları ben yapacağım. Sen de ekmekleri kızart.”

Yalnızca birkaç dakika içerisinde büyük baba ile torun mükellef bir kahvaltı sofrası hazırladılar. Mutfak masasının başına

karşılıklı geçip oturarak içleri kaymaklı süt dolu bardaklarını kaldırdılar.

Victor Kray sanki açlıktan ölmek üzereymiş gibi yaparak bir dilim kızarmış ekmeğe aldı ve şakacı bir ifadeyle, "Bu tam büyüme çağındaki delikanlılara yaraşır bir kahvaltı." dedi.

Roland bakışlarını indirdi. "Dün gemiye daldım." diye mırıldandı.

Büyük babası dolu ağızla, "Biliyorum." diye karşılık verdi. "Yeni bir şey gördün mü?"

Roland bir an duraksadı, sonra bardağını masanın üzerine bırakıp, yüzündeki neşeli ifadeyi korumaya çalışan yaşlı adama baktı.

"Sanırım kötü bir şeyler oluyor büyük baba." dedi sonunda. "Bu olanların heykellerle bir ilgisi var..."

Victor Kray midesinde bir kasılma hissetti. Ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bırakarak yarısı yenmiş kızarmış ekmeğini tabağına bıraktı.

"Şu arkadaşım... Max, o bir şeyler gördü." diyerek sözlerini sürdürdü Roland.

Yaşlı adam sakın bir ifadeyle, "Arkadaşın nerede oturuyor?" diye sordu.

"Kuzey sahilinde, Fleischmann'ların eski evinde."

Victor Kray yavaşça başını salladı.

"Roland bana arkadaşlarının ve senin ne gördüğünüzü anlat lütfen."

Böylece Roland ona, Max'la tanışmalarından önceki gece olanlara kadar son iki günü tüm ayrıntılarıyla anlattı.

Öyküsünü tamamladığında büyük babasına bakarak aklından geçenleri okumaya çalıştı. Yaşlı adam ona güven verici bir ifadeyle gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

"Kahvaltını bitir Roland." dedi sonra.

“Ama...” diye itiraz etti delikanlı.

“Bitirdikten sonra git arkadaşlarını bul ve onları buraya getir.” diye sözlerini sürdürdü yaşlı adam. “Üzerinde konuşmamız gereken çok şey var.”

O sabah saat on bir otuz dörtte Maximilian Carver çocuklarına en son haberleri vermek amacıyla hastaneden telefon etti. Irina'nın durumu yavaş da olsa iyiye gidiyordu ama doktorlar hâlâ tehlikeyi tamamen atlattığı konusunda güvence veremiyorlardı. Alicia babasının sesinin oldukça sakin olduğunu fark etmiş, bu nedenle en kötüsünün atlatıldığı sonucuna varmıştı.

Beş dakika sonra telefon yeniden çaldı. Bu defa telefonda ki, kasabadaki kafeteryadan arayan Roland'dı. Tam öğle saatinde deniz fenerinin orada buluşacaklardı. Alicia telefonu kapatırken Roland'ın önceki gece kumsalda kendisine nasıl mest olmuş gibi baktığını anımsadı. Kendi kendine gülümseyerek Max'a haberleri vermek üzere verandaya çıktı. Sahilde oturmuş denize bakan kardeşinin hatlarını olduğu yerden görebiliyordu. Ufkun ilerisinde fırtınanın habercisi olan ilk şimşekler gökyüzünde bir ışık oyununa yol açıyorlardı. Alicia kumsala inip kardeşinin yanına oturdu. Oldukça soğuk bir sabahtı ve keskin bir rüzgâr esiyordu. Yanında kazak getirmediğine hayıflanmadan edemedi.

“Roland aradı.” dedi. “Büyük babası bizi görmek istiyormuş.”

Hâlâ sabit gözlerle denize bakmaya devam eden Max karşılık vermedi. Çakan bir şimşek gökyüzünü aydınlattı.

Max bir avuç kumla oynayarak, kumları parmaklarının arasından süzerek, “Roland'dan hoşlanıyorsun, öyle değil mi?” diye sordu.

Alicia kardeşinin ne sormak istediğini anlamıştı.

“Evet.” diye yanıtladı. “Ve sanırım o da benden hoşlanıyor. Neden soruyorsun Max?”

Max omuzlarını silkip bir avuç kum alıp suya doğru fırlattı.

“Bilmiyorum. Roland’ın savaş ve diğer şeylerle ilgili söylediklerini düşünüyordum. Belki yaz sonunda askere çağrılacağını... Neyse, önemli değil. Sanırım bu benim meselem değil.”

Alicia küçük kardeşine dönüp gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Max tıpkı babası gibi kaşlarını kaldırırken Alicia onun gri renkli gözlerinin her zamanki gibi duygularını yansıttığını gördü.

Alicia kolunu Max’ın omzuna dolayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

Elbisesine bulaşan kumları silkeleyerek, “Hadi gidelim.” dedi. “Dışarısı çok soğuk.”

DENİZ FENERİNE ÇIKAN PATİKAYA VARDIKLARINDA Max bacaklarının kesildiğini hissetti. Yola çıkmadan önce Alicia bahçedeki barakada duran ikinci bisikleti almalarını önermiş ancak Max bunu reddederek onu bir gün önce Roland'ın yaptığı gibi kendi bisikletine almış ama daha bir kilometre gitmeden bu kararından pişmanlık duymuştu.

Roland, sanki bu uzun bisiklet yolculuğunun ne kadar zorlu olduğunu anlamış gibi bisikletiyle patikanın ağzında onları bekliyordu. Max onu görünce pedal çevirmeyi bırakarak ablasını bisikletten indirdi. Derin bir soluk alıp bitkin düşen bacaklarını ovuşturdu.

“Şehirli çocuk, boyun sanki birkaç santim kısalmış gibi.” dedi Roland.

Max bu espriye karşılık verip nefesini boşa harcamamaya karar verdi. Alicia tek bir sözcük söylemeden Roland'ın bisikle-

tine bindi ve birlikte yokuş yukarı yol almaya başladılar. Max harekete geçmeden önce birkaç saniye bekledi. İlk kazandığı parayla ne alacağını çok iyi biliyordu: Bir motosiklet.

Deniz fenerine bitişik evin dar yemek odası yeni pişirilmiş kahve ve pipo tütününü kokuyordu. Yer ve duvarlar koyu renk ahşap kaplıydı. Çok büyük bir kitaplık ve Max'ın tam olarak tanımlayamadığı birkaç gemici eşyası dışında dekorasyon namına başka hemen hemen hiçbir şey yoktu. Victor Kray'ın kendisine layık gördüğü tek lüks bir odun sobasıyla, birkaç rengi solmuş eski deri koltuğu olan üzeri koyu renk kadife bir örtüyle örtülü yemek masasıydı.

Roland arkadaşlarını koltuklara buyur ederken kendisi de aralarındaki ahşap sandalyeye oturdu. Pek konuşmadan, yaşlı adamın üst kattan gelen ayak seslerini dinleyerek beş dakika kadar beklediler.

En sonunda deniz fenerinin bekçisi görünüyordu. Orta boylu, soluk tenli bir adam olan Victor Kray, hiç Max'ın hayal ettiği gibi biri değildi. Gerçek yaşını belli etmeyen yüzü gümüş renkli saçlarla çevrelenmişti.

Delici yeşil gözleri, sanki düşüncelerini okumak istiyormuş gibi, yavaşça abla kardeşi taradı. Max tedirgin bir biçimde gülümseyince, Victor Kray da ona yüzünü aydınlatan nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Deniz fenerinin bekçisi koltuklardan birisine oturarak, "Yıllardır ilk konuklarım sizlersiniz." dedi. "Lütfen davranışlarınızı bağışlayın. Her nedense çocukken her şeyi kibar bir biçimde yapmanın saçmalık olduğunu düşünürdüm. Hâlâ da öyle."

"Biz çocuk değiliz büyük baba." dedi Roland.

“Benden genç herkes daha bebek sayılır.” diye karşılık verdi Victor Kray. “Sen Alicia olmalısın. Ve sen de Max. Bunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yok.”

Alicia sıcacık bir edayla gülümsedi. Yaşlı adamı yalnızca birkaç dakikadır tanıdığı hâlde şimdiden onun kendilerine gösterdiği samimiyetten etkilenmişti. Bu arada Max, Victor’un yüzünü inceliyor ve onun onlarca yıl nasıl bu deniz fenerinde oturup da *Orpheus*’un sırrını koruduğunu hayal etmeye çalışıyordu.

“Ne düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum.” diyerek sözlerini sürdürdü Victor Kray. “Son birkaç gündür gördüklerimiz ya da gördüğümüzü sandığımız şeyler gerçek mi? Bunlar doğru mu? Dürüst olmam gerekirse, günün birinde bütün bunları, Roland dâhil olmak üzere, herhangi birisine anlatacağımı hayal bile etmemiştim. Ama çoğu zaman işler beklediğimizden farklı gelişir. Buna katılmıyor musunuz?”

Kimse karşılık vermedi.

“Haklısınız. Doğruca asıl konuya gelelim. Öncelikle bana bildiğiniz her şeyi anlatmalısınız. Ve her şeyi diyorsam, gerçekten de *her şeyi*. Gözünüze önemsiz görünen ayrıntıları bile duymak istiyorum. Beni anladınız mı?”

Max diğerlerine baktı.

“Önce ben başlayayım mı?”

Alicia ile Roland başlarını evet anlamında salladılar. Victor Kray eliyle hikâyesine başlamasını işaret etti.

Bunu izleyen yarım saat boyunca Max hiç ara vermeden aklına gelen her şeyi anlattı. Max’ın anlattıklarını dinlerken yaşlı adam gözlerini büyük bir dikkatle onun üzerine yöneltmişti ve

bakışlarında ne en ufak bir kuşku ne de Max'ın beklediği gibi şaşkınlık vardı.

Max hikâyesini tamamladıktan sonra Victor Kray piposunu çıkartıp içine tütün doldurmaya başladı.

“Fena değil.” diye mırıldandı. “Fena değil...”

Deniz feneri bekçisinin piposunu yakmasıyla tatlı kokulu bir duman odayı kapladı. Yaşlı adam özel tütününden birkaç nefes çekip sırtını koltuğuna yasladı. Sonra üç arkadaşın gözle-
rinin içine bakarak konuşmaya başladı...

“Ben bu sonbahar yetmiş iki yaşına basacağım ve insanlar her ne kadar yaşımı göstermediğimi söyleseler de her bir yılı bir mezar taşı ağırlığıyla sırtımda hissediyorum. Yaş insanın belirli şeyleri algılamasını sağlar. Örneğin, insanoğlunun yaşamının üç evreye ayrıldığını biliyorum. İlk evrede günün birinde yaşlanacağımızı aklımıza bile getirmeyiz, zamanın geçtiğini ve doğduğumuz günden itibaren adım adım nihai sona doğru ilerlediğimizi düşünmeyiz. Gençliğin ilk yıllarını, insanın yaşamın kırılganlığının ayrıntısına vardığı ikinci evre izler. Ve insanın içini kemiren küçük bir kuşku gibi başlayan duygu, içimizde tıpkı bir belirsizlikler seli gibi kabarır ve yaşamımızın geri kalanında bizden hiç ayrılmaz. En son olarak da, yaşamın sonlarına doğru onaylama ve kabullenme aşamasına ulaşırız, böylece bekleme süreci başlar. Yaşamım boyunca bu evrelerden birine takılı kalıp aşamayan pek çok insan tanıdım. Bu gerçekten çok berbat bir durumdur.”

Victor Kray çocukların kendisini dikkatle dinlemekle birlikte biraz şaşkın göründüklerini ve bu sözlerin nereye varacağını düşündüklerini fark etti. Piposunu keyifle tüttürmek üzere sözlerine kısa bir ara verip dinleyicilerine teker teker baktı.

“Bu yolu izlemeyi tek başına öğrenmeli ve sonuna varmadan yolumuzu kaybetmemek için dua etmeliyiz. Eğer hayatları-

mızın başında görünürdeki bu basit gerçeği anlayabilirsek, pek çok mutsuzluk ve acıyı hiç yaşamayabiliriz. Ne var ki bu bilgi ancak artık çok geç olduğunda elimize geçer. Ve dersimiz burada sona eriyor.

Size bütün bunları neden anlattığımı merak ediyor olmalısınız. Açıklamaya çalışayım. Milyonda bir de olsa, bazen biri çıkar ve çok genç yaşta yaşamın tek yönlü bir yolculuk olduğunun ayrımına vararak bu oyunun kurallarına karşı çıkmaya karar verir. Bu bir oyunu kazanamayacağını bildiğinizde hile yapmaya karar vermenize benzer. Genellikle foyanız ortaya çıkar ve bir daha hile yapamazsınız. Ancak kimi zaman bir sahtekârın yaptığı hile gizli kalır. Ve eğer bu oyunu iskambil kâğıdı ve zarlarla değil de ölüm ve yaşamla oynuyorsa bu sahtekâr çok ama çok tehlikeli birisine dönüşebilir.

Çok uzun zaman önce, ben sizin yaşlarınızdayken, bir gün dünya üzerinde yaşamış en büyük sahtekârlardan biriyle yollarımız kesişti. Gerçek adının ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim. O zamanlar yaşadığım yoksul bölgede sokaktaki bütün çocuklar onu Cain adıyla tanırlardı. Dilden dile yayılan rivayetlere göre bazıları da ona, geceleri hep ara sokakları kaplayan kesif sis tabakasının içinden çıktığı ve sabah gün ağarmadan karanlığın içinde kaybolduğu için 'Sisler Prensi' derdi.

Cain çok yakışıklı, genç bir adamdı, nereden geldiğini hiç kimse bilmiyordu. Her gece üstleri başları kir ve fabrika isi kaplı, yırtık pırtık giysili çocukları oturdukları mahallenin ara sokaklarından birinde bir araya toplar ve onlara bir anlaşma önerirdi. Çocukların her birinden dileklerini söylemelerini isterdi. Cain bu dilekleri yerine getirir, bunun karşılığında da onlardan yalnızca mutlak sadakat isterdi. Bir gece en iyi arkadaşım Angus beni Cain'in toplantılarından birine götürdü. Cain operadan çıkıp gelmiş bir beyefendi gibi giyinmişti ve sürekli gülümsüyordu. Gözleri sanki karanlıkta renk değiştiriyor gibiydi,

sesi de kalın ve ölçülüydü. Öbür çocukların dediğine göre Cain bir sihirbazdı. Onun hakkında dönüp dolaşan hikâyelerden bir tanesine bile inanmamıştım ve o gece oraya bu sözde sihirbaza kahkahalarla güleceğime yürekten inanarak gittim. Ancak onun ortaya çıkmasıyla alay etmeye yönelik her türlü isteğimin buhar gibi uçup gittiğini anımsıyorum. Onu gördüğüm ilk anda hissettiğim tek şey korku oldu ve ağzımı bile açmamaya büyük özen gösterdim. O gece sokaktaki çocuklardan birkaçı dileklerini Cain'e bildirdiler. Onlar sözlerini tamamladıktan sonra Cain buz gibi gözlerini arkadaşım Angus'la birlikte durmaya devam ettiğimiz köşeye çevirdi. Bize dileklerimiz olup olmadığını sordu. Ben yüzümde boş bir ifade olması için çabalarken, Angus beni şaşırtarak konuşmaya başladı. Babası o gün işini kaybetmişti. O kasabadaki yetişkinlerin büyük çoğunluğunun çalışmakta olduğu çelik fabrikası işlerini kolaylaştıracak makineler alınca, çalışanlarının önemli bir bölümünü işten çıkarmıştı. Burada piyango öncelikle daha çok sorun çıkaran usta-başlılara vurmuştu ve Angus'un babası da bunların arasındaydı.

Angus'un beş kardeşi vardı ve annesi hemen hemen yataktan çıkamayacak kadar hastaydı. Hepsi birlikte sıkış tı sıkış çok nemli, harap bir evde oturuyorlardı. Size durumun ne kadar umutsuz olduğunu sanırım söylememe gerek yok. Angus neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle Cain'e dileğini söyledi: Tek isteği babasının çelik fabrikasındaki işine geri dönmesiydi. Cain bunu kabul etti ve tıpkı rivayetlerde anlatıldığı gibi sislerin içinde gözden kayboldu. Ertesi gün Angus'un babası beklenmedik bir biçimde işine geri çağrıldı. Cain sözünü yerine getirmişti.

İki hafta sonra Angus ve ben kasabanın girişinde kurulan gezici panayırdan eve dönüyorduk. Fazla geç kalmak istemediğimizden demir yolunun üzerinden geçen kestirme yoldan

ilerliyorduk. Sislerin içinden çıkıp üzerimize doğru gelen gölgeyi gördüğümüzde hava kararmıştı ve biz kasabanın uzaktan görünen ışıklarına doğru ilerliyorduk. Gölge siyah bir pelere sarınmıştı. Sisler Prensi. Korkudan felce uğramış gibiydik. Cain yüzünde her zamanki gülümseyişiyle yanımıza geldi ve Angus'a, ona yaptığı iyiliğin karşılığını verme zamanının geldiğini söyledi. Angus dehşet içerisinde bunu kabul etti. Cain ondan yalnızca küçük bir isteğinin olduğunu söyledi. Açık kalmış bir hesaptan söz etti. O zamanlar mahallenin en zengin adamı -daha doğrusu tek zengini- tüm mahallenin alışveriş yaptığı dükkânında yiyecek ve giyecek satan Skolimoski adında Polonyalı bir tüccardı. Angus'un görevi Skolimoski'nin dükkânını ateşe vermektir. İşin ertesi gece yapılması gerekiyordu. Angus itiraz etmeye çalıştıysa da ağzından tek bir sözcük bile çıkmadı. Cain'in gözlerinde mutlak itaatten başka bir şey kabul etmeyeceğini söyleyen bir ifade vardı. Sihirbaz tıpkı geldiği gibi aniden ortadan kayboldu.

Eve kadar bütün yol boyunca koştuk ve evinin kapısında Angus'un yanından ayrılırken gözlerini dolduran dehşeti gördüğümde yüreğim sızladı. Ertesi gün arkadaşımı bulmak için çok çabaladım. Ama ondan tek bir iz bile yoktu. Angus'un Cain'in kendisinden istediği korkunç suçu işlemeye karar vermiş olmasından korkmaya başlamıştım, bu nedenle hava kararmaya başlar başlamaz Skolimoski'nin dükkânının karşısında beklemeye karar verdim. O gece ne Angus görüldü ne de Polonyalı'nın dükkânı alevler içerisinde kaldı. Arkadaşımdan kuşkulandığım için suçluluk duydum ve yapabileceğim en iyi şeyin onu rahatlatmak olduğunu düşündüm. Onu iyi tanıyordum, mutlaka uğursuz sihirbazın kendisinden intikam alacağı korkusuyla tır tır titreyerek evinde gizleniyordu. Ertesi sabah evine gittim. Angus orada değildi. Annesi gözlerinde yaşlarla bana Angus'un

gece eve dönmediğini söyledi ve benden onu bulup geri getirmemi istedi.

Deli gibi korkarak tüm bölgeyi, en berbat kokan köşeleri dâhil olmak üzere, bir baştan diğer başa araştırdım. Onu kimseler görmemişti. Akşam olduğunda bitkin düşmüştüm, başka nerelere bakabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aklıma birden karanlık bir düşünce hâkim oldu. Eski demir yolunun yanındaki patikaya dönerek ay ışığında solgun bir biçimde parlayan izleri takip ettim. Çok uzun yürümem gerekmedi. Arkadaşımı, iki akşam önce Cain'in sislerin arasından belirmediği noktada, rayların üzerinde yatar hâlde buldum. Nabzını ölçmek istedim ancak ellerimle yokladığım bedeninde deriye rastlayamadım. Yalnızca buz vardı. Arkadaşımın bedeni artık kullanılmayan rayların üzerinde yavaş yavaş erimeye başlayan, üzerinden mavimtırak bir buğu yükselen, tuhaf bir buz kütlesine dönüşmüştü. Boynunda küçük bir madalyon asılıydı. Madalyonun üzerindeki sembolü daha önce Cain'in pelerinde görmüştüm; bu çember içinde altı köşeli bir yıldızdı. Yüz hatları buzdan gözyaşlarından oluşmuş bir su birikintisinde tamamen kaybolana dek Angus'un yanında kaldım.

Aynı gece, ben arkadaşımın feci sonunu keşfederken, Skolimoski'nin dükkânı korkunç bir yangında kül oldu. O gece tanık olduğum şeylerden asla kimseye söz etmedim.

"İki ay sonra ailem güneye, eski evimizden oldukça uzak bir yere taşındı. Aylar geçip giderken, ben Sisler Prensi'nin yalnızca acı bir anı, çocukluğumun yoksul, pis ve şiddet dolu kasabanın gölgesinde geçen umutsuz yıllarından kalma bir kırıntı olduğuna inanmaya başladım... Ta ki onu yeniden görene ve o gece olanların yalnızca bir başlangıç olduğunu anlayana dek."

“SİSLER PRENSİ'YLE BİR SONRAKİ KARŞILAŞMAM birkaç ay sonra gerçekleşti. Babam kısa bir süre önce çalıştığı tekstil fabrikasında baş mühendisliğe getirilmiş ve bunu kutlamak için ailecek hepimizi ahşap bir iskelenin üzerine kurulan bir eğlence parkına götürmeye karar vermişti. Bunu asla unutmayacağım. Iskele denizin içine doğru uzanıyordu ve üzerindeki binalar tıpkı gökyüzünden inmiş camdan şatoları andırıyordu. Gece olduğunda su yüzeyine yansıyan rengârenk ışıkların görüntüsü büyüleyiciydi. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Babam mutluluktan havalara uçuyordu. Artık hem itibarlı hem de iyi para getiren bir işi vardı, ailesini berbat bir gelecekte kurtarmayı başarmıştı. Çocukları tıpkı kasabadaki diğer çocuklar gibi eğlenebileceklerdi artık. Akşam yemeğini erken saatte yedikten sonra babam her birimize beşer madenî para verdi ve bunları istediğimiz gibi harcayabileceği-

mizi söyledi. Kendisi de annemle kol kola girerek varlıklı insanlardan oluşan kalabalığın arasına karıştı.

İskele nin bir ucunda sürekli dönüp duran ve ışıkları sahilin kilometrelerce ötesinden görülebilen dev dönme dolaptan çok etkilenmişim, koşarak dönme dolaba binmek üzere bekleyenlerin oluşturduğu kuyruğa girdim. Beklerken gözüm birkaç metre ilerideki standı takıldı. Piyango satış stantları ile atış stantlarının arasında mosmor parlak bir ışık, gizemli doktor Cain'in küçük kulübesini aydınlatmaktaydı. Tabela da falcı, sihirbaz, kâhin yazıyordu. Tabelanın üstünde üçüncü sınıf bir ressam tarafından yapılmış olan Cain'in portresi, Sisler Prensi'nin bu yeni barınağının önünden geçen meraklı ziyaretçilere tehditkâr bir ifadeyle bakıyordu. Portre mor ışıkla birlikte küçük kulübe ye ürkütücü bir mezarlık havası veriyordu. Üzerine altı köşeli yıldız işlenmiş siyah bir perde girişi kapatmaktaydı.

"Sanki gizli bir güç tarafından yönetiliyormuş gibi dönme dolap kuyruğundan ayrılarak kulübe ye doğru yürüdüm. Küçük bir aralıktan içeriye görme ye çalışırken perde birden ardına dek açıldı ve içeriden süt gibi bembeyaz bir teni, delici kapkara gözleri olan, siyahlar giymiş bir kadın çıkarak eliyle bana işaret etti. İçeride gaz lambasının ışığında bir masanın başında oturmakta olan adamı görünce başka bir yer ve zamanda tanımış olduğum adamı hemen tanıdım: Bu Cain'di. Ayaklarının dibinde altın rengi gözleri olan kocaman siyah bir kedi oturuyordu.

Hiç düşünmeden masaya doğru yürüdüm. Sisler Prensi yüzünde bir gülümsemeyle beni bekliyordu. Sanki çok, çok uzaklardan geliyormuş gibi yankılanan, kalın ve ölçülü ses tonuyla adımı söylemesini dünmüş gibi anımsıyorum..."

"Victor, dostum." diye mırıktandı Cain. "Eğer kâhin olsaydım, yollarımızın yeniden kesişmesinin kaderin bir oyunu olduğunu söylerdim."

Genç Victor gözünün ucuyla gölgeler arasında gözden kaybolan kadını ararken, "Sen kimsin?" diye kekeledi.

"Ben Doktor Cain'im. Tabelayı görmüş olmalısın." diye karşılık verdi Cain. "Ailenle birlikte güzel zaman geçiriyor musun?"

Victor yutkunarak başını evet anlamında salladı.

"Bu iyi işte." diye sözlerini sürdürdü sihirbaz. "Eğlence afyon ruhuna benzer, yalnızca kısa bir süreliğine de olsa tüm endişe ve acıları alıp götürür."

"Afyon ruhunun ne olduğunu bilmiyorum." diye karşılık verdi Victor.

Cain bıkkın ve yorgun bir ifadeyle, "Uyuşturucu oğlum, afyon ruhu uyuşturucudur." derken, sağ tarafındaki rafta durmakta olan saate göz attı.

Victor'a sanki akreple yelkovan geriye doğru gidiyormuş gibi geldi.

"Zaman diye bir şey yoktur, bu nedenle onu yitirmemeliyiz. İsteğinin ne olduğuna karar verdin mi?"

"Hiçbir isteğim yok." diye karşılık verdi Victor titrek bir sesle.

Cain ani bir kahkaha attı.

"Hadi hadi! Her birimizin yalnızca tek değil, yüzlerce dileği vardır. Ve hayat karşımıza bunları gerçekleştirmemiz için çok fazla olanak sunmaz." Cain gizemli kadına pişmanlığa benzer bir ifadeyle gülümseyerek, "Doğru değil mi bu hayatım?" diye sordu.

Kadın karşılık vermedi. Sanki ahşaptan yapılmıştı ve hareket edemiyordu.

Cain masanın üzerinden öne doğru eğilerek, "Ancak bazılarımız şanslıdır Victor." dedi. "Mesela sen. Çünkü sen düşlerini gerçekleştirebilirsin. Hem de nasıl, biliyor musun?"

Victor elinde olmadan, “Angus’un yaptığı gibi mi?” diye kaçırıldı ağzından. Çok tuhaf bir şey dikkatini çekmişti ve bunu bir türlü aklından çıkaramıyordu: Cain bir defa bile gözlerini kırpmıyordu.

“Çok sevgili eski bir dost. Talihsiz bir kaza.” dedi Cain sanki umurundaymış gibi. “Karşılığında bir şey feda etmeden düşlerin gerçeğe dönüşebileceğini sanmak yanlıştır. Buna katılmıyor musun Victor? Bu hiç de adil olmaz. Angus yerine getirmek zorunda olduğu yükümlülükler olduğunu unutmaya çalıştı ve buna göz yumulamazdı. Ama bütün bunlar geçmişte kaldı. Şimdi gelecekle ilgili konuşalım. Senin geleceğinle ilgili.”

Victor korkunun verdiği ani bir cesaretle, “*Senin* yaptığın şey bu muydu?” diye sordu. “Kendi düşlerini gerçekleştirmek yani? Şimdi bulunduğun konuma gelmek? Peki *sen* bunun karşılığında ne bedel ödemek zorunda kaldın?”

Cain’in sırtlanları andıran gülümsemesi kayboldu ve gözleri Victor Kray’a sabitlendi. Delikanlı bir an için korkuyla Cain’in üzerine atlayıp kendisini parçalayacağını sandı. Sonunda Cain içini çekti.

“Zeki bir delikanlı. Böylelerini severim ben Victor. Ama hâlâ öğrenmen gereken çok şey var. Hazır olduğunda gel ve beni yeniden ziyaret et. Beni nasıl bulacağını anlayacaksın. Seni yakında yeniden görebilmeyi umuyorum.”

Yüreği hâlâ güm güm atmaya devam eden Victor ayağa kalkarak, “Bundan kuşkuluyum.” diye karşılık verdi.

Kadın sanki onu geçirmek istermiş gibi, tıpkı ipte oynatılan bir kukla gibi aniden yanına doğru yürüdü. Victor kapıya birkaç adım kala arkasından Cain’in sesini duydu.

“Bir şey daha Victor. Dileklerinle ilgili. Bu konuyu biraz düşün. Teklifim hâlâ geçerli. Sen ilgilenmiyor olabilirsin ama

belki mutlu ailenin herhangi bir üyesinin açıklamaya cesaret edemediği gizli bir dileği vardır. Bu benim özelliğim...”

Victor karşılık vermek için durmaya gerek görmeden kendini gece serinliğinin kollarına bıraktı. Derin bir soluk alıp ailesini aramaya koştu. Oradan ayrılırken Doktor Cain’in kahkahaları tıpkı bir sırtlanın çığlıkları gibi arkasından yankılanıyordu.

Max o ana kadar yaşlı adamın anlattıklarını, aklından geçen binlerce sorunun hiçbirisini sormaya cesaret edemeden, büyülenmiş gibi dinlemişti. Victor Kray düşüncelerini okumuş gibi suçlarcasına ondan yana işaret etti.

“Sabır genç adam. Zamanla tüm parçalar yerine oturacak. Araya girmene izin yok. Tamam mı?”

Bu uyarı Max’a hitaben yapılmış olsa da üç arkadaş aynı anda başlarını salladılar.

“İyi, iyi...” diye mırıldandı deniz fenerinin bekçisi.

“O gece sonsuza dek bu adamdan uzak durmaya ve onunla ilgili tüm düşünceleri beynimden silmeye karar verdim. Doktor Cain her kimse, tıpkı çekmeye çalıştıkça daha derine batan bir kıymık gibi insanın beyninde yer etmeyi çok iyi biliyordu. Onun hakkında kimseyle konuşamazdım, çünkü beni deli zannederlerdi. Nereden başlamam gerektiğini bilmediğim için polise de gidemezdim. Bu nedenle böyle bir durumda bana yapılması en akıllıca gelen şeyi yaptım: Her şeyi zamana bıraktım.

Yeni evimizde her şey çok iyi gidiyordu. Üstelik de bana oldukça yardımı dokunabilecek biriyle tanışma şansına erişmiştim. Bu kişi, okulumuzda matematik ve fizik dersleri veren bir rahipti. Adı Darius’tu. İlk bakışta sanki akli hep havalarda gibi görünürdü. Ancak çılgın bir bilim adamı gibi görünmeye çalışsa da, gerçekte şefkati ve iyiliğiyle yarışan bir zekâsı vardı. Beni

daha çok çalışmam için cesaretlendirdi ve bana matematikten zevk almayı öğretti. Bu nedenle de onun himayesinde geçen birkaç yıl içerisinde bilime karşı yetenekli olduğumun ortaya çıkması hiç de sürpriz olmadı. Başlangıçta onun izinden gidip kendimi öğretmenliğe adanmak istedim ne var ki rahip bu fikre şiddetle karşı çıkarak yapmam gereken şeyin üniversiteye gidip fizik okumak ve ülkenin görüp göreceği en iyi mühendis olmak olduğunu söyledi. Ya bunu yapacaktım ya da benimle bir daha tek bir kelime bile konuşmayacaktı.

Üniversiteden burs almamı ve hayatıma bir yön çizmemi sağlayan kişi Darius oldu. Mezuniyetimden bir hafta önce öldü. Onun kaybını, babamın kaybindan daha derinden hissettiğimi söylemekten artık utanmıyorum. Üniversitede yakın bir arkadaşım oldu. Bu arkadaşım beni Doktor Cain'le yeniden bir araya getirecekti. Bu kişi, çok ama çok zengin bir aileden gelen -ya da en azından bana öyle geliyordu- Richard Fleischmann adında genç bir tıp öğrencisiydi. Gerçekten de geleceğin Doktor Fleischmann'ı, yıllar sonra kumsaldaki evi inşa eden kişiydi.

Richard Fleischmann taşkınlıklar yapmaya eğilimli, tez canlı bir gençti. Hayatında her şeyin istediği gibi gitmesine alıştı ve herhangi bir nedenden ötürü bir şey tasarladığı gibi gelişmediğinde öfkeden deliye dönerdi. Arkadaş olmamız kadarin tuhaf bir cilvesiydi. İkimiz de aynı kadına, kampüsün en çekilmez, en acımasız kimya profesörünün kızı Eva Gray'e âşık olmuştuk.

Önceleri üçümüz geziyor, Theodore Gray yolumuza taş koymadığı zamanlar pazar günlerini birlikte geçiriyorduk. Ne var ki bu durum uzun sürmedi. Bu ilişkinin en tuhaf yanı, rakip olmamıza karşın Richard Fleischmann'la yakın arkadaş olmamızdı. Her gece Eva'yı canavarın mağarasına geri götürdükten

sonra, er ya da geç ikimizden birinin yarış dışı kalacağını bile bile odalarımıza birlikte dönüyorduk.

O gün gelene dek onlarla birlikte hayatımın en güzel iki yılını geçirdim. Ama her güzel şeyin bir sonu vardır. Ayrılmaz üçlünün parçalanması mezuniyet gecemize denk geldi. Akla hayale gelebilecek her tür başarıyı kazandığım hâlde eski öğretmenimin ölümü yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum. Bu nedenle aslında hiç içki içmediğim hâlde, Eva ile Richard içine düştüğüm melankoliden kurtulmam için o gece sarhoş olmam gerektiğine karar verdiler. Ne var ki, aslında sağır olan ama işine geldiğinde duvarların öte yanında konuşulanları bile duyan canavar Theodore bu planı her nasılsa öğreniverdi ve gecenin sonunda Fleischmann ve ben kendimizi zilzurna sarhoş bir hâlde köhne bir barda umutsuz aşkımız Eva Gray'in şerefine içerken bulduk.

Aynı gece birlikte tökezleye tökezleye kampüse geri dönerken tren istasyonunun yanında sislerin arasından gezici bir panayır beliriverdi. Bir tur dönme dolaba binmenin sarhoşluğumuza iyi geleceğine inanarak Fleischmann'la birlikte panayıra doğru yürüdük ve kendimizi Doktor 'Cain'in kulübesinin önünde buluverdik. Uğursuz tabelanın üzerinde daha önce olduğu gibi yine falcı, sihirbaz, kâhin yazılıydı. Fleischmann'ın aklına dâhiyane bir fikir geldi. İçeri girecek ve falcıdan, Eva'nın hangimizi seçeceği bilmeceğini çözmesini isteyecektik. Sarhoş olduğum hâlde içeriye girmeyecek kadar kendimdeydim ama ne yazık ki hiç düşünmeden içeriye dalan arkadaşımı engellemedim.

Sanırım ondan sonra sızdım, çünkü bunu izleyen saatlerde ne olduğunu anımsamıyorum. Kafam zonklayarak kendime geldiğimde Fleischmann'la birlikte tahta bir bankın üzerinde

yatıyorduk. Gün ağarmaya başlamıştı ve panayıra ait karavanlar, bütün o ışıklar, gürültü ve geceki kalabalık sanki alkolün etkisiyle görmüş olduğumuz hayallerden ibaretmiş gibi, çekip gitmişlerdi. Ayağa kalkarak çevremizdeki terk edilmiş alana baktık. Arkadaşıma önceki geceyle ilgili bir şey anımsayıp anımsayamadığını sordum. Fleischmann bana düşünde bir sihirbazın kulübesine girdiğini, sihirbazın hayattaki en büyük dileğinin ne olduğunu sorduğunu ve kendisinin de en büyük dileğinin Eva Gray tarafından sevilmek olduğunu söylediğini gördüğünü anlattı. Sonra zonklayan kafalarımız dışında bunların hiçbirinin gerçek olmadığından emin biçimde kahkahalarla gülmeye başladı.

Eva Gray'le Richard Fleischmann iki ay sonra evlendiler. Beni düğünlerine davet bile etmediler. Onları neredeyse yirmi yıl bir daha görmedim.

Yağmurlu bir kış günü yağmurluk giymiş bir adam büromdan evime dönerken peşime takıldı. Yemek odasının penceresinden yabancının evimi gözetlediğini görebiliyordum. Birkaç saniyelik duraksamadan sonra gizemli casusun maskesini düşürmeye hazır durumda dışarıya çıktım. Dışarıda duran adam soğuktan titreyen, yüzü kıvrışmış ve gözleri dehşetle bakan Richard Fleischmann'dı. Eski arkadaşım aylardır uyumamış gibi görünüyordu. Onu içeriye buyur edip bir fincan sıcak kahve ikram ettim. Gözlerimin içine bakmaya cesaret edemeden bana uzun yıllar önce Doktor Cain'in kulübesine gittiğimiz geceyi sordu.

Hoşbeş yapacak havada değildim. Dileğinin gerçekleşmesi karşılığında Cain'in kendisinden ne istemiş olduğunu sordum. Yüzü acı ve utançla dolu olan Fleischmann dizlerinin üzerine

çökerek ağlamaya ve benden yardım dilenmeye başladı. Ben onun gözyaşlarını görmezden gelerek sorumu yanıtlaması için ısrar ettim. Yardımlarının karşılığında Doktor Cain'e ne vadetmişti?

'Dünyaya gelen ilk oğlumu ona vermeyi.' diye karşılık verdi. 'Ona oğlumu vaat ettim.'

Fleischmann bana, karısına yıllarca hamile kalmasını engelleyici bir ilaç verdiğini itiraf etti. Ne var ki sonunda Eva Fleischmann derin bir depresyona girmiş, çok arzuladığı hâlde bir türlü çocuklarının olmaması evliliklerini cehenneme çevirmişti. Fleischmann bir an önce hamile kalmaması durumunda Eva'nın aklını yitmesinden ya da onun üzüntüden, tıpkı oksijen yetersizliğinden yavaşça sönen bir mum gibi erimesinden korkuyordu. Başvurabileceği başka kimsesinin olmadığını söyleyip benden af diledikten sonra yardımımı istedi. Sonunda ona yardım edeceğimi söyledim. Bunu onun için değil, Eva'ya hâlâ duymakta olduğum yakınlığın ve eski dostluğumuzun hatırı için yapacaktım.

O gece Fleischmann'ı evden dışarıya attım, ancak planım bir zamanlar dostum olduğumu sandığım adamın düşündüğünden çok farklıydı. Yağmurda peşinden gidip kentlin bir ucundan diğerine izini sürdüm. Kendi kendime ne yapmakta olduğumu sormadan edemiyordum. Ama aklım fikrim ikimiz de henüz çok gençken beni reddeden Eva'daydı. Oğlunu bu alçak sihirbaz bozuntusuna vermek zorunda kalacağı düşüncesi midemi bulandırıyor ve benim için bu, bu işten zarar görmeden kurtulmamın olanaksız olduğunu bilsem de, bir kez daha Doktor Cain'le yüzleşmem için yeterli nedendi.

Fleischmann'ın peşi sıra Sisler Prensi'nin yeni barınağına vardım. Yeni yuvası bu defa gezici bir sirkti ve Doktor Cain falcı ve kâhin rolünün yerine bu defa daha şakacı bir kahramanın rolüne bürünmüştü. Üzerinde palyaço giysileri vardı, yüzü kırmızı ve beyaza boyanmıştı. Yine de sürekli değişen gözleri kat kat boyanın altından gerçek kimliğini ele veriyordu. Cain'in sirkinin önünde, uzun bir direğin tepesinde, üzerinde altı köşeli yıldızın bulunduğu bir bayrak dalgalanıyordu. Sihirbaz çevresine, sirk aktörü kisvesi altında birtakım karanlık işlerini gizleyen bir dizi uğursuz suç ortağı toplamıştı. İki hafta boyunca gizlice Cain'in sirkini gözledim ve sararmış, eski püskü çadırın gittikleri her yerde hırsızlık yapan bir sürü hırsız, dolandırıcı ve suçluyu barındırdığını keşfetmem uzun sürmedi. Doktor Cain'in kölelerini seçerken pek seçici davranmaması yüzünden suç, kaybolma ve hırsızlık vakalarının yerel polisin gözünden kaçmadığını ve bu iğrenç topluluktan yayılan ahlaksızlık kokusunu aldıklarını da keşfetmiştim.

Cain elbette durumun farkındaydı. Bu nedenle arkadaşlarıyla birlikte olabildiğince çabuk ülkeden ayrılmaları gerektiğine karar vermişti. Ne var ki bunu gizli yollardan, özellikle de polisle ve onların detaylı uygulamalarıyla yüz yüze gelmeden yapmalılardı. Böylece Doktor Cain bir kumar alacağına karşılık olarak -Hollandalı kaptanın aptallığı sayesinde- o gece *Orpheus*'a binme şansını hemen değerlendirdi ve ben de onunla birlikte gemiye bindim.

O gece fırtınada olanları ben bile açıklayamam. Şiddetli rüzgâr *Orpheus*'u kıyıya doğru sürükledi ve kayalara bindirdi. Geminin gövdesinde kocaman bir yarık oluştu ve bu da geminin yalnızca birkaç dakika içerisinde batmasına neden oldu. Ben cankurtaran filikalarından birinin içine gizlenmiştim. Gemi

batarken filika bağı olduğu yerden kurtuldu ve dalgalar onu kumsala sürükledi. Hayatta kalmamın tek nedeni bu. Cain'le suç ortakları yolda denetleme olması ihtimalini göz önünde bulundurarak ambarda, kasaların altında gizli bir bölmede seyahat ediyorlardı. Sanırım buz gibi su geminin iç kısımlarını sardığında onlar ne olup bittiğini anlamamışlardı bile..."

"Ve cesetleri hiçbir zaman bulunamadı." dedi Max duydukları karşısında şaşkına dönmüş bir hâlde.

Victor Kray başını iki yana salladı.

"Çok güçlü fırtınalarda denizin cesetleri açığa sürüklemesi sıkça rastlanan bir durumdur." dedi deniz fenerinin bekçisi.

"Ama birkaç gün sonra da olsa mutlaka geri getirir." diye karşılık verdi Max. "Bunu bir yerde okumuştum."

"Bu durumda dediğin doğru olsa bile, her okuduğuna inanma." dedi yaşlı adam.

"Peki öyleyse ne oldu?" diye sordu Alicia.

"Yıllardır üzerinde durduğum bir teori var. Gerçekliğine pek inanmasam da her şey bunu doğrulat gibi görünüyor."

"Gemi enkazından canlı çıkmayı başaran tek kişi bendim. Hastanede bilincim yerine geldiğinde çok tuhaf bir şey olduğunun ayrımına vardım. Bu deniz fenerini inşa edip burada kalmaya karar verdim, ama hikâyenin bu kısmını biliyorsunuz zaten. Fırtına gecesinin Doktor Cain'in sonu olmadığından emindim, bu yalnızca zaman içerisinde kısa bir duraksamaydı. Bunca yıl burada kalmış olmamın nedeni de bu. Bir süre sonra Roland'ın annesiyle babası öldüğünde onu yanıma aldım ve o da bunun karşılığında bu sürgün hayatımda benim tek arkadaşım oldu.

Ama hepsi bu kadar değil. Birkaç yıl sonra çok büyük bir hata daha yaptım. Eva'yla bağlantı kurmaya çalıştım. Sanırım çektiğim bütün bu acılara değmiş olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Beni nce Fleischmann buldu, nerede olduğumu öğrenip ziyaretime geldi. Ona bütün olanları anlattım. Sözlerim onu sanki kendisini yıllardır rahatsız eden hayaletlerden bir çırpıda kurtarıvermişti. Kumsaldaki evi inşa etmeye karar verdi ve kısa bir süre sonra kk Jacob doğdu. Bunlar Eva'nın hayatının en güzel yılları oldu. Ta ki ocuk ölene kadar.

Jacob Fleischmann'ın boğulduğu gün Sisler Prensi'nin asla ortadan kaybolmamış olduğunu anladım. Glgelere çekilerek, kendisini yaşayanların dünyasına geri götürecek güçlü bir şeyi sabırla beklemişti. Ve verilmiş bir söz kadar güçlü ne olabilir ki...

YAŞLI DENİZ FENERİ BEKÇİSİ HİKÂYESİNİ TAMAMLADIKTAN sonra Max saatine baktı. Neredeyse beş olmuştu. Dışarıda hafif bir yağmur koya inmeye başlamıştı ve denizden esen rüzgâr panjurlara çarpıyordu.

Roland fırtına bulutlarıyla yüklü gökyüzüne bakarak, "Fırtına kopacak gibi." dedi.

"Max, biz eve dönmeliyiz. Babam az sonra arar." diye ekledi Alicia.

Max istemeye istemeye gitmeyi kabul etti. Yaşlı adamın anlattığı her şeyi tek tek irdelemesi ve yapbozun parçalarını bir araya getirmesi gerekiyordu. Victor Kray ise hikâyesini yeniden anımsamanın verdiği bitkinlikle karamsar bir sessizliğe gömülmüştü ve oturduğu koltuktan etrafına boş gözlerle bakıyordu.

"Max..." diye tısladı Alicia.

Max ayağa kalkarak sessizce adama el sallayarak veda etti. Adam da başını hafifçe eğerek bu selamına karşılık verdi. Roland yaşlı deniz feneri bekçisini birkaç saniye daha süzdükten sonra arkadaşlarının peşinden dışarıya çıktı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Max.

“Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum.” dedi Alicia.

“Bu hikâyeye inanmadın mı sen?” diye sordu Max.

“İnanılması çok kolay bir hikâyeye değil.” diye karşılık verdi Alicia. “Mutlaka başka bir açıklaması olmalı.”

Max, Roland'a baktı.

“Sen de mi büyük babana inanmıyorsun Roland?”

“Dürüst olmam gerekirse neye inanmam gerektiğini pek bilmiyorum... Her neyse, fırtına bize yetişmeden gidelim. Ben de sizinle geliyorum.”

Alicia, Roland'ın bisikletine atladı ve birlikte dönüş yolculuğuna koyuldular. Max bir an için durup deniz fenerinin yanındaki eve baktı ve Victor Kray'ın kayaların tepesinde yalnızlık içerisinde geçen yılların etkisiyle, doğruluğuna inandığı açıkça belli olan bu karamsar hikâyeyi uydurup uydurmadığını düşündü.

Koy boyunca ilerleyen yola vardıklarında zihni hâlâ Cain ve Victor Kray'ın öyküsüyle meşguldü. Yağmur altında pedal çevirirken Max bir yandan da öğrendiği gerçekleri kendisi için mantıklı bir sıraya sokmaya çalışıyordu. Yaşlı adamın anlattığı her şeyin doğru olduğunu varsaysa bile -ki bunu kabul etmek çok zordu- durum hâlâ çok karmaşıktı. Uzun yıllardır pusuya yatmış bekleyen bu güçlü sihirbaz görünüşe göre yavaş yavaş hayata dönüyordu. Bu mantığa göre Jacob Fleischmann'ın ölümü Cain'in dönüşünün ilk işaretiydi. Yine de deniz feneri bekçisinin onca yıl sır gibi sakladığı hikâyede bir tutarsızlık vardı.

İlk şimşekler gökyüzünü kızıla boyarken güçlü rüzgâr iri yağmur damlalarını Max'ın yüzüne vurmaya başladı. Etrafı duvarlı bahçedeki heykellerin ürkütücü varlığı ve kasabada geçirdikleri birkaç gün içinde yaşadıkları, karanlık bir mekanizmanın harekete geçtiğini söylüyordu âdeta ve bundan sonra ne olacağını kimse bilemezdi. Max, Roland ve Alicia'nın yardımıyla ya da onların yardımı olmadan bu gizemi çözene dek araştırmalarını sürdürmeye kararlıydı. İşe, belki de her şeyin anahtarı olan şeyle başlayacaktı: Jacob Fleischmann'ın filmleriyle. Max hikâyeyi aklının içinde tekrar ettikçe Victor Kray'ın onlara her şeyi anlatmamış olduğundan daha da emin oluyordu.

Max yağmurdan sıırıslıklam olmuş hâlde bisikletini avludaki barakaya bırakıp sağanak yağmurdan korunmak amacıyla koşarak geldiğinde Alicia ile Roland verandada onu bekliyorlardı.

“Bu hafta bu ikinci.” dedi Max gülerek. “Eğer böyle devam ederse boyum çekecek. Sen şimdi herhâlde geri dönmeyi düşünmüyorsun, değil mi Roland?”

Roland kalın bulut örtüsüne bakarak, “Korkarım öyle. Büyük babamı yalnız bırakmak istemiyorum.” dedi.

“En azından üzerine bir yağmurluk al. Yoksa çok hastalanırsın.” diye uyarıda bulundu Alicia.

“Buna ihtiyacım yok. Ben bu havalara alışığım. Ayrıca bu yalnızca bir yaz fırtınası. Az sonra biter.”

“Deneyimin sesi.” dedi Max dalga geçerek.

“Şey, evet...”

“Sanırım yarına kadar bu konudan bahsetmesek daha iyi olacak.” diye öneride bulundu Alicia kısa bir sessizlikten sonra. “Bu gece çekeceğimiz iyi bir uyku her şeyi daha net görmemizi sağlayacaktır. Babam hep böyle der.”

“Ablan haklı.” dedi Roland.

“Yağcı sen de.” diye karşılık verdi Max.

“Konuyu değiştirelim, ben yarın yeniden dalmayı planlıyordum. Belki birisinin elinden düşürdüğü sekstantı bulabilirim...” dedi Roland.

Max bu öneriye olumsuz bir karşılık vermek istedi. Bir kez daha *Orpheus*’un yakınında dalmanın hiç de iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu, ama Alicia ondan önce atıldı.

“Biz de orada olacağız.” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Max’a içinden bir ses ablasının çoğul kişi kullanmasının nedeninin bir tür nezaket olduğunu söylüyordu.

Roland gözlerini bir an bile Alicia’nın yüzünden ayırmadan, “O hâlde yarın görüşürüz.” dedi.

Max cansız bir ses tonuyla, “Hey, ben de buradayım.” diyerek araya girdi.

Roland, “Yarın görüşürüz Max.” dedi ve bisikletine doğru ilerledi.

İki kardeş verandada durarak bisikletiyle fırtınanın içinde uzaklaşan Roland’ın ardından, ta ki görünmez olana dek baktı.

“Üzerine kuru giysiler giysen iyi olacak Max. Sen üzerini değiştirirken ben de akşam yemeği için bir şeyler hazırlarım.” dedi Alicia.

“Sen mi?” diye karşılık verdi Max. “Sen yemek pişirmesini bile bilmezsin.”

“Pişirmekten söz eden kim? Burası otel değil. Hadi sen içeri.” dedi Alicia dudaklarında muzip bir gülümsemeyle.

Max, ablasının öğüdünü dinlemeye karar vererek içeriye girdi. Irina ile anne ve babasının yokluğu, ilk günden beri hissettiği, başkasının evini işgal ettikleri duygusunu daha da güçlendiriyordu. İçerisi sanki bir şey eksikmiş gibi normal olamayacak kadar sessizdi. Yatak odasına çıkmak üzere yukarı katın

merdivenlerini tırmanırken eksikliğin ne olduğunu ayırmadı. Kedi. Irina'nın iğrenç kedisini görmeyeli birkaç gün oluyordu. İçinde bulundukları koşullara bakılacak olursa bunun büyük bir kayıp olduğu söylenemezdi, bu nedenle bu düşüncayı hemen aklından çıkardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse Alicia mutfakta gereğinden bir saniye bile fazla zaman harcamadı. Birkaç dilim yağ ve reçelli ekmek hazırladıktan sonra iki bardağı süt doldurdu.

Max'ın, üzerinde akşam yemeği olduğu iddia edilen tepsiyi gördüğünde aklından geçenler yüzünden açıkça okunuyordu.

“Tek bir söz bile söyleme.” diyerek gözdağı verdi Alicia. “Bu dünyaya hayatımı yemek pişirmekle harcamak için gelmedim.”

“Ama sen...” Max sustu, zaten çok aç değildi.

Sessizce yemeklerini yerlerken telefonun çalmasını ve hastaneden yeni haberler almayı bekledilerse de telefon çalmadı.

“Belki de daha önce, biz deniz fenerindeyken aradılar.” dedi Max.

“Belki.” diye karşılık verdi Alicia.

Max'ın, ablasının yüzündeki kaygı dolu ifade gözünden kaçmamıştı.

“Eğer kötü bir şey olsaydı ararlardı.” diye yorum yaptı. “Emnim her şey yolundadır.”

Alicia, Max'ın karşısındakini rahatlatmak adına kendisinin bile inanmadığı sözler söyleme yeteneği karşısında hafifçe gülümsedi.

“Herhâlde öyledir.” dedi kardeşini onaylayarak. “Ben yatmaya gidiyorum. Ya sen?”

Max sütünü bir dikişte bitirip mutfağı gösterdi.

“Ben de birazdan yukarıya çıkarım ama önce bir şeyler daha yemem gerek. Açlıktan ölüyorum.” dedi yalan söyleyerek.

“Nasıl istersen. Ben yorgunluktan bittim.”

Max ablasının yukarı katta gözken kayboluşunu izledi. Alicia'nın oclasının kapısını kapadığını duyar duymaz bardağını masaya bırakıp, Jacob Fleischmann'ın özel koleksiyonundaki diğer filmleri aramak üzere barakaya gitti.

Max'ın projektörü çalışmasıyla duvardaki ışık selinde çok net olmayan, birtakım semboller andıran bir görüntü belirdi. Görüntü yavaşça netleşirken, Max bu sembollerin yuvarlak biçiminde yerleştirilmiş rakamlar olduğunu gördü. Bu gördüğü bir saatin kadranıydı. Saatin akrebiyle yelkovanı hareket etmiyor, kadranın üzerlerine keskin gölgeler bir akıyordu. Görünüşe göre bu görüntüler ya çok parlak güneş ışığında ya da güçlü bir ışık altında çekilmişti. Kamera bir süre daha hareketsiz kadran üzerinde odaklı kaldıktan sonra birden akreple yelkovan önce yavaşça, sonra da daha çabuk hareket etmeye başladılar. Kamera hızla geri doğru çekilirken, saatin bir zincirin ucunda asılı olduğu, kamera yeniden geri doğru çekilirken, zincirin beyaz bir elin ucunda sallanmakta olduğu görüldü. Bu el bir heykele aitti.

Max derhâl buranın, Jacob Fleischmann'ın birkaç gün önce izlemiş oldukları ilk filminde de görülen heykelli bahçe olduğunu anladı. Bu defa da heykellerin konumları Max'ın anımsadığından farklıydı. Kamera tıpkı ilk filmde olduğu gibi yeniden heykellerin arasında kesintisiz ve ara vermeden dolanmaya başladı. İki metrede bir kameranin objektifi heykellerden birinin yüzüne odaklanıyordu. Max bu tuhaf sirk kumpanyasının elemanlarının ardı ardına beliren donuk yüzlerine baktı. Artık buz gibi sular gemide açılan yarıktan içeriye dolarken, *Orpheus*'un yük deposunun karanlığında nasıl öldüklerini gözünün önüne getirebiliyordu.

Kamera sonunda yavaşça altı köşeli yıldızın merkezinde duran heykele yaklaştı. Palyaço. Doktor Cain. Sisler Prensi. Max

heykelin ayaklarının dibinde yatan, tırnaklarını dışarıya çıkar-
mış, cansız bir kedi bedeni gördü. Max heykelli bahçeye gitti-
ğinde bunu gördüğünü anımsamıyordu ancak bu taştan kediyle
Irina'nın kasabaya geldikleri gün bulduğu yaratık arasındaki bu
tekinsiz benzerliğin rastlantı olmadığına yemin edebilirdi. Bu
görüntüler camları döven yağmur ve dışarıda karaya doğru yak-
laşan fırtınanın eşliğinde izlendiğinde, deniz feneri bekçisinin
kendilerine o öğleden sonra anlattıklarına inanmak işten bile
değildi. Bu taş figürlerin esrarengiz varlığı tüm kuşkuları silme-
ye yetiyordu.

Kamera palyaçonun yüzüne yaklaştı, yaklaşık bir metre
ötesinde durdu ve birkaç saniye öyle kaldı. Max çabucak film
makinesine göz attığında makaranın bitmesine çok az kaldığını
gördü. Ekrandaki bir hareket dikkatini yeniden o tarafa çekti.
Taş yüz neredeyse fark edilmeyecek biçimde hareket ediyor-
du. Max ayağa kalkarak filmin aksettiği duvara doğru yürüdü.
Taştan göz bebekleri genişlerken, dudakları gülen bir ifade aldı
ve bir kurdunkini andıran sivri ve keskin dişler görüldü. Max
boğazının düğümlendiğini hissetti.

Görüntü bir saniye sonra kayboldu. Max filmin sona erdiği-
ni ve makaranın başa sardığını duydu.

Max projektörü kapatıp derin bir soluk aldı. Artık Victor
Kray'ın anlattığı her şeye inanıyordu ama bu kendisini daha iyi
hissetmesini sağlamıyordu. Yukarı kattaki odasına çıkıp kapısı-
nı kapattı. Camın arkasında, uzaklardaki heykelli bahçeyi hayal
meyal seçebiliyordu. Taş duvarlar bir kez daha kalın ve deliksiz
bir sis perdesinin arkasına gizlenmişti.

Ne var ki o gece karanlık ormandan değil, kendi içinden
gelmekteydi. O sis perdesi yüzünde tehlikeli bir gülümseyişle
dönüş anını bekleyen Doktor Cain'in donmuş soluğundan baş-
ka bir şey değildi sanki.

MAX ERTESİ SABAH UYANDIĞINDA KAFASI JÖLE GİBİYDİ. Pencereden görebildiği kadarıyla fırtına geçmiş, hava aydınlık ve güneşli bir günü müjdeliyordu. Tembel tembel doğrulup komodinin üzerinden saatini aldı. Aklına ilk gelen saatin doğru çalışmadığı oldu. Ama saati kulağına tuttuğunda mekanizmanın düzgün biçimde işlediğini anladı, ayarını yitiren saat değil kendisiydi. Çünkü saat öğlen on iki olmuştu.

Yataktan fırlayıp hızla aşağı kata indi. Yemek masasının üzerinde bir not duruyordu. Kâğıdı alıp ablasının kargacık burgacık yazısını okudu:

Günaydın uyuyan güzel,

Sen bu notu okurken ben Roland'la sahilde olacağım. Bisikletini ödünç almama kızmazsın umarım. Dün gece film izlediğini gördüm, bu nedenle de seni uyandırmak is-

temedim. Babam aradı ve ne zaman eve döneceklerini hâlâ bilemediğini söyledi. Irina'nın durumunda hiçbir değişiklik yokmuş ama doktorlar onun herhâlde birkaç gün içinde komadan çıkabileceğini söylüyorlarmış. Babamı bizi merak etmemesi için ikna ettim. (Bu hiç de kolay olmadı.)

Bu arada, kahvaltı için evde hiçbir şey yok.

Biz sahilde olacağız. Tatlı rüyalar...

Alicia.

Max masaya bırakmadan önce notu tam üç defa okudu. Koşarak üst kata çıktı ve aceleyle yüzünü yıkadı. Sonra üzerine deniz şortunu ve mavi tişörtünü geçirip, öbür bisikleti almak üzere barakaya gitti. Sahil boyunca ilerleyen yola çıktığında midesi iyice kazınmaya başlamıştı. Bu nedenle kasabaya vardığında yönünü değiştirip doğruca ana meydandaki pastaneye doğru ilerledi. Leziz kokuların metrelerce öteden burnuna dolmasıyla midesindeki gurultular daha da artmıştı. Demek ki buraya gelmekle doğru kararı vermişti. İkişer tatlı çörek ve çikolatadan sonra yüzüne yapışmış memnuniyet dolu bir gülümsemeyle sahile doğru yola çıktı.

Alicia'nın bisikleti sahile ve Roland'ın kulübesine inen patikanın girişinde duruyordu. Max bisikletini ablasınınakinin yanına bıraktı. Tam bir kentli çocuk zihniyetiyle, kasaba her ne kadar bir hırsızlar cennetine benzemese de, birer bisiklet kilidi almanın kötü bir fikir olmayacağını düşündü. Kayalığın tepesindeki deniz fenerine bakmak için bir an durduktan sonra sahile doğru yürüdü. Uzun otların arasından koya kadar ilerleyen patikanın sonuna gelmeden hemen önce yeniden durdu.

Denizin kıyısında, Max'ın durmakta olduğu noktadan yaklaşık yirmi metre ötede Alicia kumların üzerinde yatıyordu. Roland onun üzerine eğilmiş parmak uçlarıyla çıplak tenini okşuyordu. Alicia'ya biraz daha yaklaşarak onu dudaklarından öptü. Alicia yana doğru yuvarlanıp Roland'ın üzerine oturdu ve elleriyle onu kuma doğru bastırdı. Dudaklarında Max'ın daha önce hiç görmediğı bir gülümseme vardı.

Max kendisini görmemiş olmalarını dileyerek bir iki adım geriledi ve otların arasına gizlendi. Öylece hareketsiz durarak ne yapması gerektiğini düşündü. Yüzünde salakça bir gülümsemeyle ortaya çıkıp onlara güneydin mı demeliydi yoksa bir yürüyüşe çıksa daha mı iyi olurdu?

Max kendisini bir casus gibi görmüyordu ama yine de ablasıyla Roland'a bir bakış daha fırlatma dürtüsüne karşı koyamadı. Onların kahkahalarını dinlerken, Roland'ın ellerinin utanç verici bir edayla Alicia'nın bedeninde gezindiğini görebiliyordu. Ellerin titremesinden Max onun hayatında birinci değilse de en fazla ikinci defa böyle bir durum yaşadığını sonucunu çıkardı. Max bunun Alicia için de ilk olup olmadığını düşündü. Bunun yanıtını bilmediğini itiraf etmek zorundaydı. Tüm yaşamlarını aynı çatı altında geçirmiş oldukları hâlde Alicia onun için her zaman bir bilmece olmuştu.

Onu kumların üzerine uzanmış Roland'la öpüşürken görmek Max'ı huzursuz etmişti ve bu beklemediğı bir şeydi. Aslında en başından beri ablasıyla Roland arasında bir şeyler olduğunu sezmişti ama buna kendi gözleriyle tanık olmak yalnızca hayal etmekten çok başkaydı. Bir kez daha gizlice o yana baktı ama aniden orada bulunmaya hakkı olmadığı duygusuna kapıldı, o an yalnızca ablası ile Roland'a aitti. Sessizce bisikletinin yanına dönüp sahilden uzaklaştı.

Bunu yaparken bir yandan da onları kıskanıp kıskanmadığını düşünüyordu. Belki de bütün mesele Alicia'yı yıllarca kendisinden yaşça büyük de olsa, sırları olmayan, erkeklerle öpüşmeyen küçük bir kız çocuğu olarak görmüş olmasıydı. Bu kadar saf olmasına gülmeden edemedi ve gördükleri yüzünden kendisini daha iyi hissetmeye başladı. Gelecek hafta neler olacağını ya da yaz sonunun kendilerine ne gibi yenilikler getireceğini şimdiden öngörmesi olanaksızdı ama Max, ablasının en azından o gün mutlu olduğundan emindi. Ve bunu bundan önceki yıllar için söylemek olanaksızdı.

Max kasaba merkezine geri dönüp bisikletini kütüphanenin önünde bıraktı. İçeride eski bir cam vitrinin içinde açılış saatlerini gösteren bir levha, kasaba halkı için türlü duyurular, bölgedeki tek sinemanın program akışı ve kasabanın haritası asılıydı. Max haritaya yoğunlaşıp onu dikkatle inceledi. Harita kafasında canlandığı şekle oldukça uyuyordu.

Haritada liman, kasaba merkezi, Carver'ların evinin bulunduğu kuzey sahili, *Orpheus* ile deniz fenerinin bulunduğu koy, istasyonun yanındaki spor alanı ve kasaba mezarlığı ayrıntılı bir biçimde gösterilmekteydi. Birden aklına bir fikir geldi. Mezarlık. Bu neden daha önce aklına gelmemişti? Saatine bakınca ikiyi on geçtiğini gördü. Bisikletine atlayıp ana yoldan sahildeki yola saptı ve Jacob Fleischmann'ın mezarını bulmayı umduğu küçük mezarlığa doğru ilerledi.

Mezarlık, iki yanı servi ağaçlarıyla sarılı yokuş yukarı uzanan bir patikanın sonunda bulunan, çevresi duvarlarla çevrili dikdörtgen biçiminde kocaman bir alandı. Max'ın gördüğü kadarıyla burayı özgün kılacak herhangi bir şey yoktu. Taş duvarlar oldukça eski görünüyordular ve dışarıdan bakıldığında burası, özel günler ve cenaze törenleri dışında gelen geçen pek

az olduğu, tipik bir kasaba mezarlığı görünümündeydi. Kapıları açıktı ve iyice paslanmış metal bir levhanın üzerinde mezarlığın yazın sabah dokuz ila akşam beş, kışın da sabah sekiz ila öğleden sonra dört arasında açık olduğu bildiriliyordu. Mezarlığın bir bekçisi vardiysa bile Max kimseyi göremedi.

Yolda kendisini kasvetli ve karanlık bir manzarayla karşılaşmaya hazırlamıştı; ne var ki parlak ilkyaz güneşi buraya daha çok ıssız, sessiz ve biraz da kasvetli bir hava veriyordu.

Max bisikletini dış duvara dayayarak mezarlığa girdi. Mezarlığın içinde daha çok, belki de kasabanın ileri gelen ailelerine ait orta büyüklükte mezar taşları bulunuyordu. Mezarların bazıları daha yakın tarihlere aitti.

Fleischmann'ların küçük Jacob'u buralardan çok uzağa defnetmeyi tercih etmiş olabilecekleri her ne kadar aklından geçmişse de, içinden bir ses Max'a Doktor Fleischmann'ın oğlunun son uykusuna doğmuş olduğu kasabada yattığını söylüyordu. Mezarlığın en uzak köşesinde, iki yaşlı servi ağacının gölgesinde bulunan mezarı bulması yarım saatini aldı. Bu, zaman ve yağmurların terk edilmişlik ve ilgisizlik havası kazandırmış olduğu bir anıt mezardı. Kararmış ve kir tutmuş mermerden mozolenin, iki yanında yakarırcasına gökyüzüne bakan melek figürleri olan demirden kapıları vardı. Paslı demir parmaklıkların arasına, kim bilir ne zamandan kalma solmuş bir çiçek buketi sıkıştırılmıştı.

Max bu mezardan hüzünlü bir hava yayıldığını hissediyordu. Uzun zamandır buraya kimse uğramadığı hâlde yıllar önceki acı ve trajedi elle tutulacak kadar somuttu. Max mozoleye giden dar parke taşı döşenmiş yolu izledi. Girişin önünde duraksadı. Kapı aralıktı ve içeriden dışarıya yoğun bir küf kokusu yayılıyordu. Çevresine mutlak bir sessizlik hâkimdi. Max, Jacob Fleischmann'ın mezarını koruyan iki taş meleğe son bir bakış

fırlattıktan sonra içeriye girdi, çünkü biraz daha beklemesi durumunda oradan kaçarcasına ayrılacağını çok iyi biliyordu.

Mozolenin içi karanlıktı. Max yerde kuru çiçeklerden oluşan bir işaret olduğunu fark etti. Bu işaret, üzerine Jacob Fleischmann'ın adının oyulmuş olduğu bir taş plakayı göstermekteydi. Ama bunun dışında bir şey daha vardı. Adın altında altı köşeli yıldız sembolü duruyordu.

Max sırtının ürperdiğini hissetti ve içinden ilk defa buraya neden tek başına geldiğini sordu. Hemen arkasında güneş parlaklığını yitirmekteydi sanki. Mezarlıkta sandığından daha uzun zaman geçirmiş ve bekçi kapıları kilitletiği için burada hapis kalmış olabileceği korkusuyla saatini çıkarıp kaç olduğuna baktı. Saatin kadranının üzerindeki eller üçü iki geçeyi gösteriyordu. Max derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştı.

Çevresine son bir kez bakınıp Doktor Cain'in gizemli öyküsüne yeni ışık tutacak başka bir şey olmadığına kanaat getirdikten sonra dışarıya çıkmaya hazırlandı. Mozolenin içinde yalnız olmadığını işte o an fark etti. Arkasından gelen sesi duyabiliyordu. Sanki birisi tırnaklarıyla taşı çiziyormuş gibi bir sestti bu. Yavaşça arkasına döndü. Loş ışıktta bir şey kıpırdadı. Tavanda bir şey tıpkı bir böcek gibi yavaşça kendisine doğru ilerliyordu. Max'in sırtından aşağı soğuk terler boşalırken saati elinden kayıp yere düştü. Birkaç adım gerileyip yukarıya doğru baktı. İlk önce yalnızca üzerine dikilmiş olan gözleri gördü. Girişte görmüş olduğu taş meleklerden biri tavanda tepetaklak yürüyordu. Taş melek, Max'a bakmayı sürdürerek olduğu yerde durdu ve haince sırıttı. Sonra onu suçlarcasına işaret parmağını sallamaya başladı. Meleğin yüz hatları yavaşça erimeye başlayarak tanıdık bir yüze dönüştü: Bu palyaço, yani Doktor Cain'di. Max gözlerindeki yakıcı öfke ve nefreti açıkça okuyabiliyordu. Kapıya doğru koşması gerektiğini bilse de bacakları ona itaat

etmiyordu. Dehşet içerisinde gözlerini kapadı ve olduğu yerde tir tir titreyerek taş pençenin suratına inmesini bekledi. Birkaç saniye sonra yüzünde o pis kokulu buz gibi nefesi hissetti. Ölümle yüzleşeceğinden emin hâlde gözlerini açtı ama görünürde hiçbir şey yoktu. Taş melek gölgelerin arasında kaybolmuştu. Max felce uğramış gibi olduğu yerde dikilip kalmıştı. Belki de yaratık hemen arkasında duruyor, saldırıya geçmeye hazırlanıyordu.

Bu defa duraksamadı. Olanca hızıyla çıkışa koştu ve bisikletine atlayıp kendisiyle mezarlığın kapısı arasında en az yüz metrelik mesafe oluşmadan bir daha durup arkasına bakmadı. Deli gibi pedal çevirmek sinirlerinin yatışmasını sağladı. Gördüklerinin gölge oyunu olduğuna ve korkularından yola çıkarak aklının ona bir oyun oynadığına inanmaya çalıştı. Her şey bundan ibaretti. Belki de sahile gidip ablası ve Roland'la birlikte biraz yüzmek için vakit henüz çok geç olmamıştı. Tam saatine bakacakken onun yerinde olmadığını fark etti. Babasının doğum gününde vermiş olduğu değerli armağanı mozolenin içinde düşürmüştü.

“Seni geri zekâlı.” diye homurdandı kendi kendine.

Ne gibi seçenekleri olduğunu düşündü. Saatini almak için oraya geri dönmeyi aklına bile getiremezdi. Max bozguna uğramış bir hâlde koya geri döndü. Ama oraya ablasıyla Roland'ı bulmaya gitmiyordu, aradığı kişi deniz fenerinin bekçisiydi. Yaşlı adama sormak istediği bir sürü soru vardı.

Deniz fenerinin bekçisi, Max'ın mezarlıkta olanlarla ilgili anlattıklarını büyük bir dikkatle dinledi. Hikâye bittikten sonra karamsar bir ifadeyle başını sallayarak Max'a yanına oturmasını işaret etti.

“Size karşı dürüst olabilir miyim Bay Kray?” diye sordu Max.

“Öyle olmanı umarım genç adam.” diye karşılık verdi Victor Kray. “Benim yaşıma geldiğinde yalan söylemenin zaman kaybı olduğunu anlayacaksın.”

“Ama siz bize yalan söylediniz efendim.” diye atıldı Max bu küstahlığı karşısında mahcup olarak.

Victor Kray ona kısılmış gözlerle baktı.

“Sana yalan söylediğimi düşündüren nedir Max?”

Max bu defa sözcüklerini daha dikkatli seçmeye çalıştı. Aslında deniz feneri bekçisinden hesap sormak gibi bir niyeti yoktu ve eğer yaşlı adam onlara bütün gerçeği anlatmadıysa, bunu belli bir nedenden ötürü yaptığından emindi.

“İçimde öyle bir his var ki siz bize tüm bildiklerinizi anlatmadınız. Bana neden diye sormayın, bu yalnızca bir önsezi.” dedi Max.

“Önsezi demek.” diye tekrarladı Victor Kray.

“Baham önsezinin beynin gerçeğe ulaşmak için kullandığı kestirme yol olduğunu söyler.”

“Çok bilge bir adammış baban. Peki başka ne söyler?”

“Sen gerçeklerden ne kadar gizlenmeye çalışırsan çalış, o seni o kadar çabuk bulur.”

Deniz fenerinin bekçisi gülümsedi.

“Peki sen gerçeğin ne olduğunu düşünüyorsun Max?”

“Bilmiyorum... Doktor Cain’in ya da her kimse harekete geçmek üzere olduğunu düşünüyorum. Hem de yakında.” diye karşılık verdi Max. “Ve ayrıca son günlerde yaşanan her şeyin yaklaşmakta olanların habercisi olduğunu düşünüyorum.”

“Yaklaşmakta olanların.” diye tekrarladı Victor Kray. “Bu ilginç bir tanımlama Max.”

“Bakın Bay Kray.” diyerek yaşlı adamın sözünü kesti Max. “Az önce hayatımda hiç korkmadığım kadar korktum. Başıma çok tuhaf şeyler geldi ve şundan eminim ki ailem, siz, Roland

ve ben, kısacası hepimiz tehlikedeyiz. İhtiyacım olan son şey yeni bir sır.”

Yaşlı adam yeniden gülümseyerek olumlu bir edayla başını salladı. “Tam sevdiğim gibi, direkt ve etkileyici.” Victor Kray güldüyse de bu inandırıcı olmaktan çok uzak bir gülüştü. “Bak Max, eğer size dün Doktor Cain’in öyküsünü anlattıysam bu sizi eğlendirmek ya da geçmişi anmak için değil, neler olduğunu bilmeniz ve tetikte olmanız içindi. Son birkaç gün senin için oldukça zorlu geçti. Tam yirmi beş yıldır deniz fenerinde kalmamın tek bir amacı var: Gözümü o yaratığın üzerinde tutmak. Bu hayatımın tek amacı. Ben de sana karşı dürüst olacağım Max. Yalnızca çocuğun biri dedektifçilik oynamaya kalktı diye bu yirmi beş yılı çöpe atmaya hiç niyetim yok. Belki de en iyisi tüm söylediklerimi unutman ve bundan böyle o heykellerden ve torunumdan uzak durman olacak.”

Max itiraz etmeye yeltendiyse de Victor Kray elini kaldırarak onu susturdu.

Sözcüklerin üzerine basa basa, “Aslında sana bilmen gerektiğinden çok daha fazlasını anlattım.” dedi. “Bu işi fazla ileriye götürme Max. Jacob Fleischmann’ı unut ve o filmleri de derhâl yak. Hemen bugün. Sana verebileceğim en iyi öğüt bu. Ve şimdi genç adam, dışarı çık bakalım.”

Victor Kray bisikletiyle uzaklaşan Max’ın arkasından baktı. Çocuğa karşı haşın davrandığının, ona haksızlık yaptığının bilincindeydi ama en doğru olanı yaptığına yürekten inanıyordu. Çocuğun çok zeki olduğunun ve onu kandıramayacağını da ayırımındaydı. Max onun bir şeyler gizlediğine inanıyordu inanasına, ama Victor Kray’ın sırrını çözmesi olanaksızdı. Taşlar yerinden oynamıştı ve şimdi, yarım yüzyıl sonra, hayatının sonuna yaklaştığı bir dönemde Victor kendisini her zamankinden

daha güçsüz ve yalnız hissediyordu. Doktor Cain'in yeniden ortaya çıkması yüzünden duyduğu korku ve kaygı karşısında boğulacak gibi oluyordu.

Victor Kray yoksul bir mahallede geçen çocukluk yıllarından deniz fenerindeki çeyrek asırlık hapisliğine kadar tüm hayatını etkisi altına almış olan bu karanlık kişiyle ilgili anıları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Sisler Prensi elinden en iyi dostunu ve hayatı boyunca sevmiş olduğu tek kadını almış, onu gölgesine alarak yaşamının çok uzun bir dönemini çalmıştı. Victor Kray deniz fenerinde sayısız geceyi, eğer kader o güçlü sihirbazı yoluna çıkarmasaydı hayatının nasıl olabileceğini hayal ederek geçirmişti. Şimdi bu hayallerinin sadece bir kurgu olarak kalacağını biliyordu.

Tek tesellisi ve umudu Roland ve ona bu karabasandan uzak bir gelecek sağlayacağı konusunda kendi kendisine vermiş olduğu sözdü. Geriye çok az zamanı kalmıştı ve gücü de yıllar öncesinde olduğu gibi yerinde değildi. Yalnızca iki gün sonra *Orpheus*'un birkaç metre ileride sulara gömüldüğü o gecenin yirmi beşinci yıl dönümü olacaktı ve Victor Kray, Cain'in anbean nasıl güç kazanmakta olduğunu hissedebiliyordu.

Yaşlı adam pencereden baktığında mavi suların dibinde yatan *Orpheus*'un koyu renk gölgesini gördü. Yalnızca birkaç saat içerisinde hava kararacak ve belki de o gece deniz fenerindeki son gecesi olacaktı.

Max kumsaldaki eve vardığında Alicia'nın notu el değmemiş biçimde yemek masasının üzerinde duruyordu. Bu ablasının henüz dönmediği, hâlâ Roland'ın yanında olduğu anlamına geliyordu. Evin ıssız havası, içindeki yalnızlık duygusunun aynasıydı âdeta. Yaşlı adamın sözleri kafasının içinde yankılandı. Max, deniz feneri bekçisinin kendisine davranışı karşısında kı-

rılmışsa da ona hiçbir hınç duymuyordu. Yaşlı adamın, onu kendisinin de çok korktuğu bir şeye karşı korumaya çalıştığından emindi. Max ürperdi. Bildiklerinden daha kötü ne olabilirdi?

Yukarı kattaki odasına çıkıp yatağına uzandı. Max bu meselelenin onu aşmaya başladığını hissediyordu. Bilmecenin parçaları ayrı ayrı masanın üzerinde duruyorlardı ama bunları nasıl birleştirmesi gerektiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Belki de Victor Kray'ın öğüdünü tutup bu meseleyi hiç değilse birkaç saatliğine unutmalıydı. Başucundaki komodine baktığında günlerdir eline bile almadığı Kopernik'in kitabının, çevresini saran tüm gizemlere karşı bir panzehir gibi orada durduğunu gördü. Kitabı en son bıraktığı yerden okumaya devam ederek, gezegenlerin yörüngeleriyle ilgili mantıklı açıklamalara yoğunlaştı. Belki gizemi çözmesine Kopernik yardımcı olabilirdi, ne var ki gök bilimci bu dünyayı aydınlatmak için ne yazık ki yanlış zamanı seçmişti. Sonsuz evrende insan aklının almadığı pek çok şey vardı.

MAX SAATLER SONRA BİR ŞEYLER YIYIP KİTABININ SON on sayfasına geldiğinde ön bahçeye giren bisikletlerin sesini duydu. Bunu Roland'la Alicia'nın sesleri izledi. İkili daha sonra neredeyse bir saat kadar verandada fısıldaşmayı sürdürdü. Gece yarısına doğru Max kitabını komodinine bırakıp lambasını söndürdü. En sonunda Roland'ın bisikletiyle uzaklaştığını ve Alicia'nın parmak uçlarına basa basa üst kata çıktığını duydu. Ayak seslerinden ablasının, odasının kapısının önünde bir an için durduğunu, sonra kendi odasına girdiğini anladı. Max, Alicia'nın ayakkabılarını ahşap zemine bıraktığını ve yatağına uzanırken çıkan gıcirtıyı duydu. O sabah Roland'ın sahilde ablasını öpüşünü gözlerinin önüne getirerek karanlığın içinde gülümsedi. Bu defa ablasının kendisinden daha uzun bir uyku çekeceğinden hiç kuşkusuz yoktu.

Max ertesi sabah güneş doğmadan önce kalkmaya karar verdi ve daha tan yeri ağarmadan bisikletine atlayarak pastaneye doğru yol almaya başladı. Amacı kahvaltı için lezzetli bir şeyler almak, ayrıca da Alicia'nın o çok sevdiği -artık ekmek parçaları, reçel ve süten ibaret- kahvaltıyı hazırlamasına engel olmaktı. Sabahın erken saatlerinde kasabaya hâkim olan sükûnet ona kentteki pazar sabahlarını anımsattı. Sadece yürüyüşe çıkmış az sayıda insan caddelerin uykulu havasını bölüyordu, evler bile kapalı panjurlarıyla âdeta uyukluyor gibiydiler.

Birkaç balıkçı teknesi uzakta, liman duvarının gerisinde, ancak güneş battıktan sonra geri dönmek üzere denize açılmaktaydı. Max, pastaneci ile pembe yanaklı kızı tarafından karşılandı. Genç kız oldukça utangaçtı ve Max'a sanki dünyanın yedi harikasından biriymiş gibi bakıyordu. Pastaneci, fırından henüz çıkmış, üzerinde insanın ağzını sulandıran tarçınlı tatlı çörekler olan tepsiden servis yaparken Irina'nın nasıl olduğunu sordu. Görünüşe göre haberler çevreye yayılmıştı bile. Kasabanın doktoru ev ziyaretlerinde hastalarının ateşini ölçmekten fazlasını yapıyordu anlaşılan. Babasının sıkça söylediği gibi, küçük kasabalarda haberler şaşırtıcı bir hızla yayılırdı.

Max hâlâ dayanılmaz derecede sıcak olan kahvaltı çörekleriyle sahildeki eve dönmeyi başardı. Saati olmadan zamanı tam olarak kestiremese de saatin sekiz civarında olduğunu sanıyordu. Kahvaltı etmek için Alicia'nın uyanmasını bekleme düşüncesi ona hiç de cazip gelmiyordu. Bu nedenle akıllıca bir plan yaptı. Ona çörekleri sıcak yedirme bahanesinin arkasına gizlenerek, pastaneden aldığı çörek, süt ve birkaç peçeteyle bir tepsi hazırlayıp Alicia'nın odasına çıktı. Ablasının uykulu ve anlaşılmaz homurtusunu duyana dek kapıyı tıklatmaya devam etti.

"Oda servisi." diye seslendi Max. "İçeriye girebilir miyim?"

Kapıyı itip odaya girdi. Alicia kafasını yastığının altına gömmüştü. Max sandalyelerin üzerine bırakılmış giysilere ve Alicia'nın çevreye yayılmış olan öteberilerine baktı. Max genç kız odalarının şaşırtıcı ve gizemli yerler olduğunu düşündü.

"Ben şimdi beşe kadar sayıyorum." dedi Max. "Ondan sonra bütün kalıvaltıyı tek başıma bitireceğim."

Alicia yüzünü yastığın altından çıkararak havadaki tereyağı kokusunu içine çekti.

Roland, üzerinde yalnızca dizden aşağısı kesilmiş eski bir pantolonla, deniz kenarında onları bekliyordu. Hemen yanı başında boyu en fazla üç metre gelen ve son otuz yılı kızgın güneşin altında solarak geçirmiş gibi görünen küçük bir sandal duruyordu. Ahşap sandalın dış yüzeyi gri bir renk almıştı ve asıl rengi olan mavi yalnızca birkaç küçük leke olarak görülüyordu. Bütün bunlara karşın Roland'ın sandalını sanki lüks bir yatmış gibi beğendiği ortadaydı. Max'la ablası taşların üzerinden sıçrayarak kıyıya doğru yürürlerken, Max, Roland'ın sandalın adının boyasını henüz çok kısa bir süre önce, belki de o sabahın erken saatlerinde yenilemiş olduğunu fark etti. Sandalın adı *Orpheus II* idi.

Alicia, Roland'ın dalış takımlarını ve içlerinde ne olduğu görülmeyen birkaç sepeti yüklemiş olduğu köhne tekneyi işaret ederek, "Ne zamandan beri bir sandalın var?" diye sordu.

"Üç saatten beri. Kasabalı balıkçılardan biri ateş yakmak için onu parçalamak üzereydi. Bir iyilik karşılığında onu bana bırakması için ikna ettim."

"İyilik mi?" diye sordu Max. "Sanırım burada asıl sen ona iyilik yapmış oldun."

"Eğer dilerseniz karada kalmakta özgürsünüz bayım." diye karşılık verdi Roland şakacı bir ifadeyle. "Hadi herkes gemiye!"

Max çenesini tutup Roland'ın gururuyla oynamamaya karar verdi. Bu işlerden anladığı kadarıyla “gemi” sözcüğü karşı-
sındaki bu kayık için hiç uygun düşmüyordu. Yine de ilk on beş
metreyi geride bıraktıktan sonra hâlâ batmadan ilerlediklerini
görünce şaşırmaktan kendini alamadı. Bu nedenle Max sandalı
berbat görünüşüne bakarak değerlendirmemenin daha iyi ola-
cağı sonucuna vardı.

“Pekâlâ, ne düşünüyorsunuz lordum?” diye sordu Roland
şakacı bir ifadeyle.

“Kamarot, bu tam prenslere layık.”

Roland küreklere son gücüyle asılıyor, sandal suda sorun-
suz yoluna devam ederken Max'ın tahmin ettiğinden çok daha
dirençli olduğunu ortaya koyuyordu.

“Yanımda sizi şaşırtabilecek küçük bir alet getirdim.” dedi
Roland.

Max üstü kapalı sepetlerden birine bakarak, örtünün ucu-
nu bir iki santimetre kaldırdı.

“Ne var bunun içinde?” diye mırıldandı.

“Bir su altı penceresi.” diye açıkladı Roland. “Gerçekte
ucunda cam olan bir kutu. Bunu suyun üzerine koyduğunuzda
suyun dibini dalmadan da görebilirsiniz. Pencereye benzetme-
nin nedeni de bu.”

Max, ablası Alicia'yı gösterdi.

“Böylece en azından sen de bir şeyler görebilirsin.” diyerek
kızdırdı onu.

“Burada kalacağımı kim söyledi? Bugün dalacak olan kişi
benim.” diye karşılık verdi.

“Sen mi? Sen dalmasını bile bilmezsin ki!” diye bağırdı Max
Alicia'yı kızdırmak amacıyla.

Aralarında kavgaya çıkmasını istemeyen Alicia, “Eğer senin
geçen gün yaptığına dalmak deniyorsa, evet, gerçekten de bil-
miyorum.” dedi.

Roland bu tartışmaya karışmadan kürek çekmeye devam etti. En sonunda sandalı kıyıdan yaklaşık otuz metre açıkta durdurdu. Hemen aşağılarında *Orpheus*'un karanlık silüeti kumlu zeminde pusuya yatmış bir köpek balığı gibi onları bekliyordu. Roland sepetlerden birini açıp içinden, yıpranmış kalın bir halatın ucuna bağlanmış, paslı bir çapa çıkardı. Max, Roland'ın bütün bu ıvır zıvırı eski tekneyle birlikte aldığını tahmin ediyordu.

Roland çapayı denize atarken, "Dikkat, şimdi su sıçrayacak!" diye bağırdı. Çapa halatın büyük bölümünü beraberinde götürerek diklemesine sulara gömülürken, küçük su damlacıklarından oluşan bir bulut havalandı.

Roland sandalı birkaç metre akıntıya bıraktıktan sonra, halatın öbür ucunu geminin baş tarafında sallanan bir halkaya düğümledi. Sandal rüzgârda hafifçe sallanırken halat gerildi ve sandalın omurgasından hafif çatırtılar duyuldu.

Roland dalgıç maskesini çıkarırken, "Batmayacak Max, güven bana." dedi.

"Aynısını *Titanic* için de söylemişlerdi." diye karşılık verdi Max.

Alicia sandalın içinden denizin altına bakmak için öne doğru eğilince ilk defa denizin dibinde yatan *Orpheus*'un enkazını gördü.

"İnanılmaz bir şey bu." dedi soluk soluğa.

Roland mutluluk içerisinde gülümseyerek ona bir dalgıç maskesiyle bir çift palet uzattı.

"Bir de yakından gör hele." dedi kendi maskesini takarken.

Suya ilk Alicia atladı. Sandalın yan kenarında oturmakta olan Roland, Max'a güven verici bir bakış fırlattı.

"Kaygılanma. Gözlerimi ondan ayırmayacağım. Ona bir şey olmayacak." dedi.

Roland suya atlayarak sandalın yaklaşık üç metre arkasında beklemekte olan Alicia'ya doğru yüzdü. Birlikte Max'a el salladıktan sonra suyun içinde gözden kayboldular.

Suyun altında Roland, Alicia'nın elini tutup ona *Orpheus'* un enkazının üstünde yüzerek yol gösterdi. Suyun sıcaklığı son daldığı zamana göre daha soğuktu ve ne kadar derine dalarlarsa suyun o derece soğuyacağını biliyordu. Roland bu duruma alışıkta Kimi zaman yaz başlarında, özellikle açık denizden gelen soğuk akıntılar su yüzeyinin altı yedi metre altından geçerlerdi. Roland bunu göz önünde bulundurarak o gün Max'ın da Alicia'nın da *Orpheus'* un enkazının içine dalmasının doğru olmayacağına karar vermişti. Bunu deneyebilecekleri daha pek çok sıcak yaz günü olacaktı.

Alicia'yla Roland denizin dibinde bir ışık seliyle aydınlanan batık geminin yanından yüzdüler. Arada sırada da ya soluk almak için ya da gemiye yukarıdan bakmak için suyun üstüne çıkıyorlardı.

Roland, Alicia'nın heyecanını hissetmişti ve bu nedenle gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyordu. Rahatça dalmak için tek başına olması gerektiğinin zaten bilincindeydi. Başkalarıyla, özellikle acemilerle daldığı zaman kendini bir su altı çocuk bakıcısı gibi davranmaktan alamıyordu. Yine de yıllardır yalnızca kendisine ait olan bu büyümlü dünyayı arkadaşlarıyla paylaşmaktan oldukça mutluydu. Kendisini, ziyaretçilerini denizin dibine batmış bir katedralde inanılmaz bir gezintiye çıkaran, büyümlü bir gösterinin rehberi gibi hissediyordu.

Su altı panoramasını oluşturan başka göz alıcı şeyler de vardı. Alicia'nın bedeninin suyun altında hareket edişini izlemeye bayılmıştı Attığı her kulaçta beyaz teninin altında gerilen kol ve bacak kaslarını görebiliyordu. Aslına bakılırsa Alicia'yı bu

şekilde, o bakışlarının farkında değilken izlerken kendisini çok daha rahat hissediyordu. Soluklanmak için yine su yüzüne çıktıklarında, bu defa sandalları yaklaşık on metre kadar uzaklardaydı. Alicia heyecanla gülümsedi. Roland bu gülümsemeye karşılık verdiyse de, yapılacak en iyi şeyin sandala geri dönmek olduğunu düşünüyordu.

Alicia soluk soluğa, “Gemiye dalıp içine girebilir miyiz?” diye sordu.

Alicia’nın kol ve bacaklarındaki tüylerin diken diken olduğu Roland’ın gözünden kaçmamıştı.

“Bugün olmaz.” diye karşılık verdi Roland. “Hadi sandala geri dönelim.”

Alicia, Roland’ın gözlerinde bir anda beliren kaygı dolu bakışı gördü.

“Bir şey mi oldu Roland?”

Roland sakın bir ifadeyle gülümseyerek başını iki yana salladı. Canı şu anda beş derece soğukluğundaki su altı akıntılarında söz etmek istemiyordu. Sonra sandala doğru yüzmeye başlayan Alicia’nın arkasından bakarken, bir anda yüreği duracak gibi oldu. Aşağılarında, koyun zemininde koyu renkli bir gölge yüzüyordu. Alicia Roland’a bakmak için arkasına döndü. Roland devam etmesi için ona işaret ettikten sonra okyanus yatağını incelemek amacıyla başını suyun içine soktu.

Dev bir balığı andıran koyu renkli gölge, kıvrımlı hareketlerle *Orpheus*’un enkazının etrafında yüzüyordu. Roland bir an için bunun bir köpek balığı olabileceğini düşündüyse de, yanıldığını anlaması uzun sürmedi. Sürekli kendilerini izliyormuş gibi görünen tuhaf yarattığı gözlemeye devam ederek Alicia’nın ardından yüzmeye devam etti. Yaratık doğrudan aydınlığa çıkmaktan kaçınarak *Orpheus*’un gölgesinde döne kıvrıla hareket etmeyi sürdürüyordu. Roland artık gölgenin bir yılanıncini an-

dıran, ölümcül bir parlaklığın ışıltılarıyla kaplanmış ince uzun gövdesini seçebiliyordu. Başını kaldırıp sandala doğru baktı. Hâlâ oldukça uzağındaydı. Aşağısındaki gölge yönünü değiştirmiş, aydınlığa çıkarak ona doğru yükselmeye başlamıştı.

İçinden Alicia'nın bir şey görmemiş olması için dualar ederek, kızı kolundan yakaladı ve olanca hızıyla sandala doğru yüzmeye başladı. Ürkümüş olan Alicia ona soran gözlerle baktı.

"Sandala doğru yüz. Çabuk!" diye bağırdı Roland.

Alicia neler olduğunu anlayamamıştı ancak Roland'ın yüzünde öylesine büyük bir korku ifadesi vardı ki tartışmak için durmaya kalkışmadı. Roland'ın çılgılığı umutsuzca kendisine doğru yüzen ablasıyla arkadaşını izleyen Max'ı da telaşlandırmıştı. O anda suyun altında yukarı doğru yüzmekte olan koyu renk gölgeyi gördü.

"Ulu Tanrım!" diye fısıldadı.

Roland suyun içinde Alicia'yı hızla sandalın kenarına doğru itti. Max çabucak ablasının koluna yapışarak onu yukarıya doğru çekmeye çalıştı. Alicia suyun üstünde çırpınırken Max ablasını hızla çekti ve kız sonunda kendisini sandala atmaya başararak kardeşinin üzerine yığıldı. Roland derin bir soluk alarak aynı şeyi yapmaya hazırlandı. Max ona elini uzattığında Roland arkadaşının yüzünde beliren dehşeti gördü. Suyun içinden bir şey yükseldi. Roland elinin Max'ın elinin arasından kaydığını hissetti. İçinden bir ses ona sudan canlı çıkamayacağını söylüyordu. Buz gibi bir şey bacaklarına sarılarak inanılmaz bir güçle onu suyun derinliklerine doğru çekti.

İlk dehşet anından sonra Roland gözlerini açtı ve kendisini okyanus yatağına doğru çeken şeyin ne olduğunu gördü. Bir an için halüsinasyon gördüğünü sandı, çünkü bu gördüğü şey somut bir şekil değildi. Bu, Roland kendisini onun ölümcül kav-

rayışından kurtarmaya çalıştıkça biçimden biçime giren, hızla hareket eden, yoğun kıvamlı, sıvımsı bir heykeldi.

Su canavarı yüzünü ona doğru çevirince Roland kâbuslarına giren korkunç suratla yüz yüze geldi. Bu, palyaçonun suratıydı. Palyaço kasap bıçağı kadar keskin ve uzun dişlerini göstere rek ağzını açarken, gözleri fincan tabağı boyutuna gelene dek büyüdü. Roland'ın ciğerlerindeki hava tükenmek üzereydi. Bu yaratık her neyse istediğı şekle girebiliyordu ve niyeti de son derece açıktı: Roland'ı batık geminin içine sürüklemek. Roland daha fazla dayanamayıp suyun içinde nefes almaya çalışmadan, soluğunu bu kadar uzun tutabildiğine şaşırırken çevresindeki ışığın yok olduğunu fark etti. *Orpheus*'un içindeydi ve çevresi zifirî bir karanlığa gömülmüştü.

Max dalgıç maskesini takıp arkadaşını aramak üzere denize atlamaya hazırlanırken yutkundtu. Kurtarma çalışmalarının boşuna olacağını bilincindeydi. Öncelikle dalmayı çok az biliyordu, dalmayı başarsa bile suyun altına indiğinde Roland'ı sürükleyen canavar kendi peşine düşse neler olabileceğini hayal bile edemiyordu. Yine de sandalda bir şey yapmadan oturup arkadaşının ölmesini göze alamazdı. Ayağına paletleri geçirirken az önce olanlar için binlerce mantıklı açıklama olabileceğini düşündü. Roland'ın bacağına kramp girmişti ya da suyun içindeki ısı farkı nedeniyle bir tür şok geçirmişti... Her teori Roland'ı aşağı doğru sürüklediğini gördüğü yaratığın gerçek olduğunu kabul etmekten iyiydi.

Suya atlamadan önce Alicia'yla son bir kez bakiştı. Ablasının, Roland'ı kurtarma isteğı ile kardeşinin aynı kadere kurban gideceğı korkusu arasında bocaladığı açıkça belliydi. Max sağduyularına uymalarına fırsat bırakmadan koyun sularına dalarak *Orpheus*'un enkazına doğru yüzmeye başladı. Roland'ı en

son gördüğü noktaya doğru ilerledi. Max geminin kırık tahtalarının arasından bir ışık geldiğini görür gibi oldu. Bu ışık kayaların yirmi beş yıl önce geminin gövdesinde açmış olduğu yarığın içinden geliyordu. Max oraya doğru yüzdü. Sanki birisi *Orpheus*'un içinde yüzlerce mum yakmış gibi görünüyordu.

Tam yarığın üzerine geldiği sırada soluk almak üzere yeniden su yüzeyine çıktı. Sonra tekrar enkazdaki yarığa doğru daldı. Aradaki on metre ona olduğundan çok daha uzunmuş gibi geldi. Daha yarı yolda kulaklarında o derece acı verici bir basınç hissetti ki, kulak zarının yırtılmasından korktu. Soğuk akıntıya ulaştığında kasları tıpkı çelik teller gibi gerildi. Akıntının kendisini bir yaprak gibi sürüklememesi için paletlerini var gücüyle çırpı. Max enkaza tutunarak sakinleşmeye çalıştı. Ciğerleri yanıyordu ve paniklemişti. Gözlerini su yüzeyine doğru çevirdiğinde hayal meyal sandalın gölgesini gördü. Eğer şimdi harekete geçmezse boşu boşuna dalmış olacağını biliyordu.

Işıklar geminin ambarından geliyordu. Max batık gemiye hayalet görüntüsü veren ışığı takip etti. Gemi tıpkı su altındaki ürkütücü bir yer altı mezarlığına benziyordu. İçinden denizanası gibi görünen yırtık yelken bezlerinin sarktığı bir koridordan içeri yüzdü. Koridorun sonunda yarı açık bir kapı vardı, görünüşe göre ışığın kaynağı burasıydı. Derisine yapışan yelken bezini ittirerek kapının koluna asılıp var gücüyle çekti.

Kapının gerisinde geminin ana ambarlarından biri bulunuyordu. Odanın tam orta yerinde Roland çaresizlik içerisinde heykelli bahçedeki palyaçonun şekline girmiş olan su canavarının pençelerinden kurtulmaya çalışıyordu. Max'ın görmüş olduğu ışık, palyaçonun yüzüne oranla çok büyük olan acımasız ve öfkeli gözlerinden saçılıyordu. Max ambara girdiğinde canavar başını kaldırıp ona baktı. Max bir an önce oradan kaçmak istediye de arkadaşının canavarın pençelerindeki görüntüsü

onu o acımasız bakışlara karşılık vermek zorunda bıraktı. Canavarın şekli yeniden değişti: Max kasaba mezarlığındaki taş meleği tanımakta gecikmedi.

Roland'ın gövdesi artık eğilip bükülmüyor, suyun içinde cansız bir biçimde süzülüyordu. Canavar onu bıraktı. Max onun herhangi bir şey yapmasını beklemeden hemen arkadaşının yanına yüzerek koluna yapıştı. Roland bayılmıştı. Onu hemen su yüzeyine çıkarmayı başaramazsa ölecekti. Max onu kapiya doğru çekti. O anda gövdesi taş meleğe, kafası palyaçoya benzeyen yaratık, o korkunç ağzını açarak üzerine doğru geldi ve sivri pençelerini çıkardı. Max yumruğunu kaldırarak canavarın suratının ortasına patlattı. Ama vurduğu yerde sudan başka bir şey yoktu. Su o kadar soğuktu ki, yalnızca dokunmak bile yakıcı bir acıya neden olmuştu. Doktor Cain hilelerinden yenisine başvurmıştı.

Max'ın kolunu geriye çekmesiyle görüntü ışıkla birlikte ortadan kayboldu. Max ciğerlerinde kalan son havayla Roland'ı koridordan sürükleyerek geminin gövdesindeki yarıktan dışarıya çıkardı. Ciğerleri patlayacak gibi şişmişti. Max içindeki havayı daha fazla tutmayı başaramayarak nefesini suyun içine bıraktı. Sonra Roland'ın baygın bedenini sıkıca kavradı, kendisinin de her an bayılabileceğini hesaba katarak hızla suyun yüzeyine doğru yüzdü.

Son birkaç metre ona hiç bitmeyecekmiş gibi uzun göründü. En sonunda su yüzeyine çıkmayı başardığında kendisini yeniden doğmuş gibi hissetti. Alicia kendisini suya bırakarak onlara doğru yüzdü. Max göğsündeki bıçak gibi keskin sancıyla savaşıyor birkaç derin nefes aldı. Roland'ı sandala çıkarmak hiç kolay olmadı. Max hareketsiz bedeni sandala itmeye çalışırken sandalın tahtalarının Alicia'nın kolunu çizmiş olduğunu fark etti.

Nihayet Roland'ı sandala itmeye başardıklarında onu hemen yan yatırdılar. Sirtına tekrar tekrar bastırarak yutmuş olduğu suyu çıkarmaya çalıştılar. Alicia ter içinde kalmıştı, kollarından kanlar akıyordu. Sonunda derin bir nefes aldı, Roland'ın burun deliklerini tıkadı ve ona suni teneffüs yaptı. Aynı şeyi beş kez tekrarladıktan sonra Roland aniden şiddetle sıçradı ve yutmuş olduğu deniz suyunu öksürerek püskürttü.

Sonunda Roland gözlerini açtı ve cildi yavaş yavaş eski rengine kavuştu. Max onun doğrulmasına yardımcı oldu ve yavaş yavaş nefesi de normalleşti.

“Ben iyiyim.” diye kekeledi Roland ve arkadaşlarını inandırmak için elini havaya kaldırdı.

Alicia iki gözü iki çeşme ağlamaya ve Max'ın daha önce hiç görmediği biçimde hıçkırmaya başladı. Max, Roland tam olarak kendine gelene kadar bir süre daha bekledi, sonra küreklere asılarak kıyıya doğru ilerlemeye koyuldu. Roland tek bir kelime bile söylemeden onu izliyordu. Onun hayatını kurtarmıştı. Max hüznün ve minnet dolu bu gözlerin sonsuza dek onunla olacağını biliyordu.

Roland'ı kumsaldaki kulübesinde yatağına yatırıp üzerini battaniyelerle sıkıca örttüler. Hiçbirinin içinden olanlar hakkında konuşmak gelmiyordu, en azından o an için. Sisler Prensi'nin tehditleri artık kendileri için de gerçeklik kazanmıştı, duydukları dehşet ve kaygıyı sözcüklere vurmak olanaksızdı. Yapılacak en sağduyulu şey şimdilik o anki gereksinimlerini karşılamaktı ve onlar da öyle yaptılar. Roland'ın kulübede bir ilk yardım kutusu vardı. Max, Alicia'nın yaralarını temizlemek için bunu kullandı. Roland birkaç dakika sonra uyuyakaldı. Alicia kaygıdan deliye dönmüş durumda onu izliyordu.

“Merak etme, o iyi olacak.” dedi Max. “Sadece bitkin düştü o kadar.”

“Peki ya sen? Onun hayatını kurtardın.” dedi Alicia sesinde gizleyemediği bir kaygıyla. “Senin bu yaptığını kimse yapamazdı Max.”

Bu konuda konuşmaya hazır olmayan Max, “O da benim için aynı şeyi yapardı.” diye karşılık verdi.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Doğrusunu mu istiyorsun?”

Alicia evet anlamında başını salladı.

“Berbat.” diye karşılık verdi Max gülümseyerek. “Hayatımda kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.”

Alicia kardeşini sıkıca kucakladı. Max bu hareketin abla sevgisinin ortaya dökülmesi olarak mı, yoksa az önce Roland’ı kurtarmaya çalışırken yaşadıkları dehşetin etkisiyle mi yapıldığına karar veremeden, kollarını iki yana sarkıtarak hiç kıpırdamadan durdu.

“Seni seviyorum Max.” diye fısıldadı kulağına Alicia. “Beni duyuyor musun?”

Max karşılık vermedi. Çok şaşkındı. Alicia ona sarılmayı bırakarak kulübenin kapısına yöneldi. Max onun ağladığını görebiliyordu.

“Bunu asla unutma küçük kardeş.” diye fısıldadı. “Şimdi biraz uyu. Ben de aynı şeyi yapacağım.”

Max içini çekerek, “Eğer şimdi uyursam bir daha uyanamam.” dedi.

Beş dakika sonra üçü de kumsaldaki kulübede derin bir uykuya dalmıştı ve dünyadaki hiçbir şey onları uyandıramazdı.

VICTOR KRAY, CARVER'LARIN YENİ YERLEŞTİKLERİ sahildeki evin yaklaşık yüz metre kadar ilerisinde durduğunda güneş batıyordu. Hayatı boyunca sevmiş olduğu tek kadının, Eva'nın Jacob Fleischmann'ı dünyaya getirmiş olduğu evdi bu. Burayı tekrar görmek sonsuza dek iyileştiğini ummuş olduğu yaraların yeniden açılmasına neden olmuştu. Tüm ışıklar kapalıydı ve ev terk edilmiş gibi görünüyordu. Victor Kray, çocukların hâlâ Roland'la birlikte kasabada olduklarını tahmin etti.

Deniz fenerinin bekçisi doğruca sahildeki evi çevreleyen beyaz çitleri aşarak bahçeye girdi. Güneşin son ışıkları o çok iyi anımsadığı pencereleri ve kapıyı aydınlatıyordu. Yaşlı adam bahçeden arka avluya, oradan da evin hemen arkasında başlayan uçsuz bucaksız çayıra geçti. İleride orman başlıyordu ve orman sınırının hemen yakınında etrafı duvarlarla çevrili bahçe bulunuyordu. Buraya gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu, bu

nedenle bahçeye uzaktan bakmak için durdu; duvarların arkasında saklandığını tahmin ettiği şey onu korkudan titretiyordu. Kapının siyah demir parmaklıklarının arasından kalın ve yoğun bir sis perdesi yükselmekteydi.

Victor Kray kendisini hiç bu kadar yaşlı hissettiğini ya da hayatında hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Bu onlarca yıl önce, o sanayi mahallesinin daracık sokaklarında Sisler Prensi'nin sesini ilk defa duyduğunda içini saran korkuya benzer bir korkuydu. Şimdi hayatının sonuna geldiği bir dönemde halka tamamlanıyor ve oyunun her yeni evresiyle yaşlı adam artık kullanabileceği başka kozu kalmadığını anlıyordu.

Deniz fenerinin bekçisi hızlı ve kararlı adımlarla duvarlı bahçeye doğru ilerlerken sisler bir anda beline kadar yükseldi. Tir tir titreyen elini cebine sokup, evden ayrılmadan önce dikkatle doldurmuş olduğu tabancasını ve güçlü ışık veren el fenerini çıkardı. Elinde silahıyla bahçeye girerek fenerini yaktı. Fenerin ışığı olağandışı bir görüntüyü aydınlattı. Victor Kray silahı indirerek gözlerini ovuşturdu. Hayal görüyor olmalıydı. Yolunda gitmeyen bir şey vardı, en azından karşılaşmayı beklediği şey bu değildi. Fenerinin ışığını bir kez daha sisin içine tuttu. Ama hayal görmüyordu, heykelli bahçe bomboştu.

Şaşkınlık ve telaş içerisinde üzerleri boşalmış sütunları bir kez daha inceledi. Aklını bir şekilde toparlamaya çalışırken uzaklardan yeni bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu haber veren gök gürültüsünü duyarak başını ufka doğru çevirdi. Kasvetli bulutlardan oluşan mürekkep lekesine benzeyen kapkara bir örtü denizin üzerinde gittikçe yayılıyordu. Şimşek gökyüzünü yırtarken, hemen peşinden gök gürültüsü, savaş tamtamlarını andıran bir gümbürtüyle, kıyıyı inletti. Victor Kray deniz tarafından yaklaşmakta olan fırtınanın sesini dinlerken, tam yirmi beş yıl önce *Orpheus*'un güvertesinden de aynı manzarayı iz-

lemiş olduğunu anımsadı ve birden az sonra ne olacağını gün gibi anladı.

Max uyandığında buz gibi terlemişti ve nerede olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Yüreğinin hızla attığını duyabiliyordu. Birkaç adımı ötesinde tanıdık bir yüz gördü -Alicia, Roland'ın yanında uyuyakalmıştı- ve o zaman kumsaldaki kulübede olduğunu anımsadı. Yalnızca birkaç dakika uyuduğuna yemin edebilirdi, oysa uyuyalı bir saatten fazla olmuştu. Yattığı yerden sessizce kalkıp dışarıya, temiz havaya çıktı. Roland'la birlikte *Orpheus*'un içinde hapsoldükleri karabasanın dehşet verici görüntüleri zihninden yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Kumsal sanki terk edilmiş gibiydi ve yüksek dalgalar Roland'ın sandalını açığa sürüklemişti. Akıntılar bu küçük tekneyi çok geçmeden daha da açıklara sürükleyecek ve sandal okyanusun sonsuzluğunda yitip gidecekti. Max kıyıya gidip yüzünü ve omuzlarını serin deniz suyuyla ıslattı. Sonra kayaların üzerine oturup, uykunun veremediği sükûnete kavuşabilmek umuduyla ayaklarını suya soktu.

Max son günlerde yaşanan olayların arkasında gizli bir mantık olması gerektiğinin bilincindeydi. Olan biten her şeyin karmaşık bir mekanizmanın yavaş yavaş olsa da mutlak biçimde bir araya gelen parçaları olduğunu hissedebiliyordu ve her şeyin merkezinde Jacob Fleischmann trajedisi bulunuyordu. Hepsi birbirine bağlıydı, eski filmlerde gördüğü heykelli bahçe ziyaretlerinden o öğleden sonra neredeyse canlarını alacak olan o ne olduğu belirsiz canavara kadar her şey.

O gün olanları düşündükçe Max, Doktor Cain'le karşılaşmak için ertesi sabahı bekleme lüksüne sahip olmadıklarını daha da iyi anlıyordu, hareketlerini tahmin etmeleri ve bir sonraki adımının ne olabileceğini öngörmeye çalışmaları gereki-

yordu. Max'a göre bunu yapmanın tek bir yolu vardı ve bu da Jacob Fleischmann'ın yıllar önce filmlerinde bırakmış olduğu izleri takip etmektir.

Alicia ile Roland'ı uyandırma zahmetine girmeden bisikletine atlayarak sahildeki eve doğru pedal çevirmeye koyuldu. Uzakta, ufuk çizgisinin üzerinde, hiç yoktan kapkara bir leke belirdi ve öldürücü bir gaz gibi yayılmaya başladı.

Max eve vardığında projektöre film makaralarından birini taktı. Bisikletle gelirken hava iyice serinlemeye başlamıştı. Fırtınanın ilk uğultuları panjurlara vuran rüzgârın arasından duyulabiliyordu. Max filmi izlemeye koyulmadan önce üzerine kalın bir şeyler giymek üzere üst kata koştu. Şiddetli rüzgâr evi zangır zangır titretiyordu. Üzerini değiştirirken yatak odasının penceresinden dışarıya baktı ve gittikçe yaklaşmakta olan fırtınanın gökyüzünü kapkara bir pelerinle örttüğünü, gecenin normalden saatlerce önce çökmüş olduğunu gördü. Pencerenin sıkıca kapalı olduğundan emin olup projektörü çalıştırmak üzere alt kata indi.

Bir kez daha duvara yansıttığı görüntüler canlanıverdi. Bu defa kamera tanıdık bir yeri, sahildeki evin koridorlarını gösteriyordu. Max şu anda oturmakta olduğu odayı görür görmez tanıdı. Dekorasyon ve mobilyalar farklıydı, ev çok daha konforlu ve gösterişli görünüyordu. Kamera yavaşça pencerelerin ve kapının üzerinde gezinirken sanki geçmişe açılan bir kapı aralanarak Max'ı evin on yıl önceki hâline götürdü.

Kamera birkaç dakika daha zemin katı gösterdikten sonra üst katı görüntülemişti. Objektif merdivenin en üst basamağından, koridorun sonundaki -kaza anına dek Irina'nın kaldığı- odanın kapısına odaklandı. Kapı açıldı ve kamera içeriye

girerek karanlığı taradıktan sonra sonunda gardırobun önünde durdu.

Birkaç saniye geçti ve hiçbir şey olmadı, kamera odanın içinde hiçbir hareket algılamadı. Aniden gardırobun kapısı hızla açılarak duvara çarptı ve menteşeler gıcırdayarak birkaç kez sallandı. Max dolabın içinde ne olduğunu görmeye çalıştı. Gölgelerin içinden beyaz eldivenli bir el çıktı. Bir zincirin ucunda parıldayarak sallanan bir şey tutuyordu. Max bunu neyin izleyeceğini tahmin edebiliyordu: Doktor Cain dolabın içinden çıkarak kameraya doğru gülümsedi.

Max, Sisler Prensi'nin elinde tuttuğu yuvarlak nesnenin ne olduğunu fark ettiğinde, midesine dehşetli bir kramp girdi. Bu, babasının kendisine armağan etmiş olduğu ve Jacob Fleischmann'ın mezarında düşürdüğü cep saatiydi. Saati şimdi sihirbazın elindeydi ve Sisler Prensi her nasılsa hayatta sahip olduğu bu en değerli şeyi siyah beyaz filmin çekildiği zamana taşımıştı.

Kamera saate odaklandığında Max akrep ve yelkovanı oluşturan kolların inanılmaz bir hızla geri geri çalıştıklarını gördü. O kadar hızlı dönüyorlardı ki, gözlerini onların üzerinde daha fazla tutmayı başaramadı. Bir süre sonra saatten dumanlar ve kıvılcımlar çıkmaya başladı ve en sonunda saat tamamen alev aldı. Max bu sahneyi büyülenmiş gibi, gözlerini yanan saatten alamadan seyretti. Bir saniye sonra kamera yatak odasının duvarına dönerek aynalı eski bir makyaj masası üzerine odaklandı. Kamera aynaya yaklaştı ve kamerayı tutan kişinin görüntüsü aynada belirince durdu.

Max yutkundu, sonunda yıllar önce aynı evde bu filmleri çeken kişiyle yüz yüzeydi. Kendi kendisini filme çeken oğlanın yüzündeki çocuksu gülümseme dikkatini çekti. Yüz hatları ve

gözleri birkaç gün önce tanıştığı birisinininkilerle tıpatıp aynıydı. Karşısındaki Roland'dı.

O anda film takıldı ve duvara yansıyan görüntü yavaş yavaş bulanıklaşmaya başladı. Max projektörü kapattı ve ellerinin titremesini durdurmak amacıyla yumruklarını sıktı. Jacob Fleischmann'la Roland aynı kişiydiler.

Güçlü bir şimşek odanın karanlığını aydınlatınca Max aniden pencerenin dışında birinin durduğunu ve camı tıklatmakta olduğunu gördü. Oturma odasının ışığını yakınca Victor Kray'ın solgun yüzünü tanıdı. Yüzündeki dehşet dolu ifadeden anlaşıldığı kadarıyla korkunç bir şeyle karşılaşmış olmalıydı. Max kapıyı açarak yaşlı adamı içeriye aldı. Konuşacak çok şeyleri vardı.

MAX, YAŞLI DENİZ FENERİ BEKÇİSİNE BİR FİNCAN SICAK çay verip biraz ısınana dek bekledi.

Victor Kray yaprak gibi titriyordu. Max buna fırtınanın getirdiği soğuk rüzgârın mı, yoksa yaşlı adamın gizlemekten âciz olduğu büyük korkunun mu yol açtığından tam olarak emin değildi.

“Dışarıda ne yapıyordunuz Bay Kray?” diye sordu Max.

Yaşlı adam toparlanmaya çalışarak, “Heykelli bahçeye gitmiştim.” diye karşılık verdi. Victor Kray çayından birkaç yudum aldıktan sonra fincanı sehpanın üzerine bıraktı. Sinirli bir ifadeyle, “Roland nerede Max?” diye sordu.

“Bunu neden bilmek istiyorsunuz?” Max son keşfettiklerinden sonra kuşkularını gizleme zahmetine bile girmiyordu.

Deniz feneri bekçisi, Max’ın kuşkulu hâlini fark ederek açıklamak istiyormuş ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi hareketler yaptı.

Victor Kray sonunda sözlerinin pek inandırıcı olmadıklarını bile bile, “Bak Max, eğer durdurmayı başaramazsak bu gece çok kötü şeyler olacak.” dedi. “Roland’ın nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Hayatı büyük tehlikede.”

Max, yaşlı adamın yüzünü dikkatle inceledi. İçinden bir ses deniz feneri bekçisinin sözlerine inanmamasını söylüyordu.

“Kimin hayatından söz ediyorsunuz Bay Kray, Roland’inkinden mi, yoksa Jacob Fleischmann’inkinden mi?”

Yaşlı adam bıkkın bir ifadeyle içini çekti. “Seni anladığımı sanmıyorum Max.” diye mırıldandı.

“Bence anladınız. Bana yalan söylediğinizi biliyorum Bay Kray.” dedi Max suçlayan bir ses tonuyla. “Ayrıca Roland’ın gerçekte kim olduğunu da biliyorum. Başından beri hepimize yalan söylediniz. Benim bilmek istediğim bunu neden yaptığınız!”

Victor Kray ayağa kalkarak pencerelerden birine doğru yürüdü ve sanki birisini bekliyormuş gibi dışarıya göz attı. Yeni bir gök gürültüsü evi zangırdattı. Fırtına iyice yaklaşmıştı ve Max kıyıya vuran kocaman dalgaların sesini duyabiliyordu.

Yaşlı adam gözlerini pencerenin dışından ayırmadan ısrarla, “Bana Roland’ın nerede olduğunu söyle Max.” dedi. “Kaybedecek zamanımız kalmadı.”

“Size güvenilebileceğimden emin değilim. Eğer size yardım etmemi istiyorsanız bana gerçeği anlatmak zorundasınız.” diye karşılık verdi Max. Victor Kray’ın kendisini bir kez daha kafasında sorularla bırakmasına izin vermeyecekti.

Yaşlı adam dönerek büyük bir ciddiyetle Max’ı süzdü, ancak Max bu bakışların onu sindiremeyeceğini göstermek için gözlerini gözlerinden ayırmadı. Deniz feneri bekçisi sonunda içinde bulunduğu durumu anlayarak yenilmiş bir hâlde kendisini koltuğa bıraktı.

“Pekâlâ Max. İstediğin buysa sana gerçeği anlatacağım.”

Max karşısına oturarak başını salladı ve dinlemeye hazır olduğunu gösterdi.

Yaşlı adam, “Sana önceki gün fenerde anlatmış oldukları-
mın hemen hemen hepsi doğru.” diyerek söze girdi. “Dostum
Fleischmann, Doktor Cain’e, Eva Gray’in aşkına karşılık dün-
yaya gelecek olan ilk oğlunu ona vereceğine dair söz vermiş-
ti. Düğünden bir yıl sonra -benim onlarla ilişkim çoktan kop-
muştu- Doktor Cain aralarındaki anlaşmayı anımsatmak üzere
Fleischmann’ı ziyaret etmeye başlamış. Fleischmann evliliğini
mahvetmek pahasına çocukları olmaması için her yolu dene-
miş. *Orpheus*’un batmasından sonra bir mektup yazıp onları
yıllardır mutsuz kılan cezadan kurtulduklarını bildirmemin
görevim olduğunu düşündüm. Doktor Cain’in sonsuza dek de-
nizin dibine gömüldüğüne inanıyordum. Ya da kendimi buna
inandırarak kadar aptaldım. Fleischmann bana karşı hem suç-
luluk, hem minnettarlık duyuyor ve üçümüzün -Eva’nın, ken-
disinin ve benim- yeniden üniversite yıllarında olduğu gibi bir
arada olmamızı istiyordu. Bu çok saçmaydı elbette. Çok fazla
şey yaşanmıştı. Yine de Fleischmann sahildeki evi inşa ettirme
planlarını hayata geçirdi ve kısa bir süre sonra oğulları Jacob
doğdu. Küçük oğlan Tanrı’nın bir hediyesiydi. Oğulları doğdu-
ğundan beri yeniden yaşamaktan zevk almaya başlamışlardı. En
azından görünüşte böyleydi, bense bir şeylerin yolunda olma-
dığının farkındaydım, çünkü bebeğin doğduğu geceyi izleyen
günün çok erken saatlerinde, tan yeri ağarmadan önce düşüm-
de yine Doktor Cain’i gördüm.

Oğlan büyürken Fleischmann’la Eva mutluluktan âdeta kör
olmuşlardı ve hâlâ üzerlerindeki tehlikeyi algılayamıyorlardı.
Her ikisi de kendilerini tamamen çocuğa adanmışlardı ve her
istediğini yerine getirmek için âdeta yarışıyorlardı. Herhâlde
hiçbir çocuk Jacob Fleischmann kadar şımartılmamıştır. Ne

var ki Doktor Cain'in varlığını gösteren işaretler yavaş yavaş belirginleşmeye başlamıştı. Günün birinde, Jacob beş yaşındayken, evin arkasında oyun oynadığı bir sırada ortadan kayboldu. Fleischmann'la Eva onu saatlerce umutsuzca aradılar, ancak çocuktan hiçbir iz yoktu. Gece karanlığı çöktüğünde Fleischmann, çocuğun yüksek çalılıkların arasında yolunu kaybetmiş ya da bir kaza geçirmiş olabileceği korkusuyla, yanına bir el feneri alarak ormana gitti. Sonra altı yıl kadar önce, evi inşa ettikleri sırada ormanın hemen girişinin yakınlarında görmüş olduğu duvarlarla çevrili boş alanı anımsadı. Görünüşe göre burası bir zamanlar bir tür hayvan barınağı, hayvanların öldürülmeden önce bir araya toplandıkları yer olarak kullanılıyordu. İlerleyen zaman içerisinde burası yıkılmıştı. O gece içindeki bir ses Fleischmann'a oğlunun bir şekilde içeriye girip orada hapis kalmış olabileceğini söylüyordu. Kısmen haklı çıktı ancak orada bulduğu tek şey oğlu olmadı.

Daha önce içi boş olan duvarlı bahçenin içi şimdi heykellerle doluydu. Babası onu bulduğunda, Jacob bu heykellerle oynamaktaydı. Fleischmann onu oradan hemen uzaklaştırdı. Birkaç gün sonra beni deniz fenerinde ziyarete gelerek tüm olanları anlattı. Eğer başına bir şey gelecek olursa oğluna sahip çıkacağıma dair bana yemin ettirdi. Ama her şey daha yeni başlıyordu. Fleischmann karısına oğullarının etrafında gelişen tuhaf olaylardan söz etmiyordu ama yüreğinin derinliklerinde hiçbir kaçışlarının olmadığını ve Cain'in er ya da geç kendisine ait olanı almak üzere geri geleceğini biliyordu."

"Jacob'un boğulduğu gece ne oldu?" diyerek sözünü kesti Max. Alacağı yanıtı tahmin etse de yanılmış olmayı umuyordu.

Victor Kray bu soruyu yanıtlamadan önce başını öne eğdi.

"Tıpkı böyle bir gündü. 23 Temmuz'da, yani *Orpheus*'un battığı tarihte, denizde korkunç bir fırtına esiyordu. Balıkçılar

hızla teknelerini güvenli bir yere alırken, kasaba halkı tıpkı geminin battığı birkaç yıl önce yaptıkları gibi, yine kapı ve pencerelerini sıkıca kapadılar. Kasaba bir anda hayalet kente döndü. Ben deniz fenerindeydim ve içimi felaket bir korku sarmıştı. İçimden bir ses bana oğlanın hayatının tehlikede olduğunu söylüyordu. Olanca hızımla hareket ederek, terk edilmiş sokakları koşarcasına geçtim. Jacob evden dışarıya çıkmış kumsalda, korkunç dalgaların vurmakta olduğu deniz kıyısına doğru ilerliyordu. Deli gibi yağmur yağıyordu, ilerisini görmek neredeyse olanaksız olduğu hâlde ben sudan çıkarak ahtapot kolunu andıran iki uzun kolunu çocuğa doğru uzatan parlak şeyi görebiliyordum. Jacob bu su yarattığı tarafından hipnotize edilmiş gibi adım adım ona doğru yaklaşıyordu. O yaratık Cain'di, bundan oldukça emindim ama bir anda sanki tüm kimlikleri sürekli değişim gösteren, tek bir şekle dönüşmüştü... Gördüklerimi tam olarak tanımlayamıyordum."

Max, yaşlı adamı daha birkaç saat önce kendi gözleriyle görmüş olduğu canavarı tanımlamaktan kurtararak, "Ben de gördüm onu." diyerek sözünü kesti. "Anlatmaya devam edin."

"Fleischmann'la karısının neden orada olmadıklarını ve oğullarını neden kurtarmaya çalışmadıklarını merak ederek gözlerimi eve doğru çevirdim. Bedenleri taştan yapılmış gibi görünen bir sirk kumpanyası onların terastan aşağıya inmelerini engelliyordu."

"Duvarlarla çevrili bahçedeki heykeller." dedi Max.

Yaşlı adam evet anlamında başını salladı.

"Düşünebildiğim tek şey çocuğu kurtarmak zorunda olduğumdu. Yaratık onu kollarının arasına almış, denizin içine doğru çekiyordu. Kendimi yaratığın ahtapot kollarının arasına attım ama boşluğa düştüm. Dev su yarattığı bir anda karanlığın içinde gözden kayboldu. Jacob suya batmıştı. Birkaç defa daldıktan sonra onu bulmayı, kurtarıp suyun üstüne çıkarmayı

başardım. Onu kumsala, kıyıdan uzak bir noktaya taşıyarak hayata döndürmeye çalıştım. Heykeller de Cain'le birlikte gözden kaybolmuşlardı. Fleischmann ile Eva koşarak yanıma geldiler ama artık Jacob'un nabzını duyamıyordum. Onu evin içine taşıyıp her şeyi denedik ama boşunaydı, çocuk ölmüştü. Fleischmann duyduğu acıdan çıldırmıştı. Koşarak dışarıya çıktı, fırtınaya karşı avaz avaz bağırarak Cain'e, oğlunun hayatına karşılık kendi canını almasını söyledi. Birkaç dakika sonra Jacob hiç beklenmedik ve anlaşılmaz bir şekilde gözlerini açtı. Şoktaydı. Bizi tanıyamadı, kendi adını bile anımsayamıyordu. Eva çocuğu bir battaniyeye sardı, onu yukarıya taşıyıp yatağına yatırdı. Bir süre sonra aşağıya inerek yanıma geldi ve son derece sakın bir ifadeyle bana çocuğun onlarla birlikte yaşamayı sürdürmesi durumunda hayatının hep tehlikede olacağını söyledi. Benden çocuğa bakmamı ve onu kendi çocuğum, eğer kader yolunu değiştirmeseydi belki de ikimizin olabilecek çocuğumuzmuş gibi yetiştirmemi istedi. Fleischmann eve girmeye cesaret edemiyordu. Eva'nın benden istediğini kabul ettim ve gözlerinde hayatına anlam katan tek şeyden feragat etmekte olduğunu açıkça okudum. Ertesi gün çocuğu evime götürdüm. Fleischmann'ları bir daha hiç görmedim."

Bu sözleri uzun bir sessizlik izledi. Yaşlı adam belki de göz yaşlarıyla savaşıyordu, ancak yüzü buruşuk, solgun ellerinin arasında gizliydi.

"Bir yıl sonra Fleischmann'ın vahşi bir köpek tarafından ısırıldığını ve kaptığı ölümcül enfeksiyon nedeniyle bu dünyadan göçtüğünü öğrendim. Bugün bile Eva'nın hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyorum... Kasaba halkının Jacob'un boğulmuş olduğuna inanmasını sağladık..."

Max, yaşlı adamın yüzünü inceledi. O kadar üzgün ve perişan görünüyordu ki, Max ona haksızlık etmiş olduğuna karar verdi.

“Bunun üzerine Roland’ın ailesiyle ilgili bir hikâye uydurdunuz, hatta ona yeni bir ad verdiniz...” Kray başını evet anlamında sallayarak, hayatının en büyük sırrını henüz birkaç gün önce tanışmış olduğu on üç yaşında bir çocuğa itirafetti.

“O hâlde Roland gerçekte kim olduğunu bilmiyor, öyle mi?” diye sordu Max.

Yaşlı adam başını birkaç defa hızlı hızlı salladı. Max onun uzun yıllar boyunca deniz fenerinin tepesinde tutmuş olduğu gece nöbetlerinden bozulmuş gözlerinde birkaç damla öfkeli pırıltılar gördü.

“Peki öyleyse Jacob Fleischmann’ın mezarlıktaki mozole-sinde kim yatıyor?” diye sordu Max.

“Hiç kimse.” diye karşılık verdi yaşlı adam. “Resmî olarak o mozoleyi kimse inşa etmedi, cenaze töreni filan da yapılmadı. Senin geçen gün görmüş olduğun mozole fırtınadan sonrakı hafta bir anda kasaba mezarlığında ortaya çıkıverdi. Kasaba halkı bunu Fleischmann’ın oğlu için yaptırmış olduğunu sandı.”

“Anlayamıyorum.” dedi Max. “Eğer Fleischmann değilse o mozoleyi kim oraya koydu ve neden?”

Victor Kray acı acı gülümsedi.

“Cain.” diye karşılık verdi sonunda. “Onu oraya Cain koydu. Orayı Jacob için hazırladı.”

Max, yaşlı adamı tüm hikâyeyi başından sonuna dek anlatmaya zorlayarak çok değerli zamanlarını yitirdiklerini anlayarak, “Tanrım.” diye fısıldadı. “Roland’ı kumsaldaki kulübeden uzaklaştırmalıyız, hem de derhâl...”

Alicia büyük bir gürültüyle kıyıya vuran dalgaların sesiyle uyandı. Gece bastırmıştı ve yağmurla fırtına sanki kulübeyi yıkmak istiyormuş gibi, olanca hızıyla çatıyı kamçılıyordu. Sersemlemiş hâlde doğruldu ve Roland’ın hâlâ yatağında yattığını, uykusunda kendisini bilmeden sayıkladığını gördü. Max yoktu.

Alicia kapıya doğru yürüyüp, kapı aralığından çabucak sahile bir göz attı.

Açık denizden kulübeye doğru hayalet gibi bir sis perdesi yayılmaktaydı ve Alicia sisin içinden gelen fısıltıları duyabiliyordu. Kapıyı çarparak kapadı ve paniğe kapılmamaya çalışarak sırtını kapıya dayadı. Kapının çarpmasıyla uyanan ve hâlâ oraya nasıl geldiğini tam olarak kestiremeyen Roland ayaklandı.

“Neler oluyor?”

Alicia konuşmak üzere ağzını açtı ama bir şey ona engel oldu. Roland kalın sis tabakasının kulübenin içine süzülüp Alicia’yı çepeçevre sarışını şaşkınlık içerisinde izledi. Kız çığlıklar atmaya başlarken, yaslanmakta olduğu kapı bir anda dışarıya doğru açılıverdi ve görünmeyen bir güç tarafından menteşelerinden söküldü. Roland yataktan fırlayarak, ürkütücü sisin ahtapotu andıran kollarında denize doğru sürüklenmekte olan Alicia’nın yardımına koşmak istedi. Ama bir şey önünü kesmişti. Roland bunun kendisini okyanusun derinliklerine çeken su hayaleti olduğunu anlamakta gecikmedi. Palyaçonun vahşi yüzü görüldü.

Jelatini andıran dudakların arkasından, “Selam Jacob.” diye fısıldadı. “Şimdi birlikte biraz eğleneceğiz.”

Roland sıvı figüre bir yumruk attı ancak Cain’in görüntüsü ortadan kaybolurken, yere litrelerce su boşaldı. Roland koşarak dışarı çıktı ve kendisini fırtınanın ortasında buldu. Ağır alev kırmızısı bulutlardan oluşmuş bir kubbe sahilin üzerini kaplamıştı. Bulut kümesinin ortasından çıkan bir şimşek yalıyarın kayalarından birisine çarparak tonlarca taşı ezerken, binlerce alev kırmızısı kıvılcım kumsala doğru savruldu.

Alicia bağırıyor ve çaresizce kendisini saran ölümcül pelelerinden sıyrılmaya çalışıyordu. Roland çakıl taşlarının üzerinden deniz kıyısına doğru koşarak Alicia’nın elini yakalamaya çalıştı, ancak çok güçlü bir dalga onu yere yıktı. Doğrulmayı başardı.

ğında tüm sahil ayaklarının altında sallanıyordu ve Roland yer altından gittikçe yükselmekte olan büyük bir gümbürtü duydu. Delikanlı dengesini korumaya çalışarak birkaç adım geriledi. Ve o anda, göz kamaştırıcı parlaklıkta dev gibi bir şeyin, çevresinde metrelerce yükseğe çıkan dalgalar oluşturarak denizin dibinden yüzeye çıktığını gördü. Koyun tam orta yerinde suların içinden bir gemi direği yükseldi ve *Orpheus*'un hayaletimsi bir ışığa bürünmüş gövdesi de Roland'ın şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleri önünde yavaş yavaş su yüzeyine çıktı.

Geminin köprüsündeki Cain pelerinine sarınmış, gümüş renkli bir asayı cehennem kızılına boyanmış gökyüzüne doğru sallıyordu. Hemen üzerinde yine bir şimşek çaktı ve *Orpheus*'u aydınlattı. Ahtapot ayağını andıran şey Alicia'yı ayaklarının dibine savururken sihirbazın korkunç kahkahası tüm koyu inletti.

“Benim istediğim sensin Jacob.” diye fısıldadı Cain'in sesi Roland'ın beyninin içinde. “Eğer onun ölmesini istemiyorsan buraya gel ve onu al...”

MAX YAĞMURDA HIZLA PEDAL ÇEVİRİRKEN ANİDEN çıkan şimşek gözünü aldı. Şimşegın ışığında okyanusun derinliklerinden çıkan ve çevresine metal çerçevesinden sızan hipnotize edici bir ışıltı yayan *Orpheus* görüldü. Cain'in eski gemisi bir kez daha koyun çılgın dalgalarıyla mücadele ederek ilerliyordu. Max kumsaldaki eve zamanında yetişememekten korktuğu için, can havliyle pedal çeviriyordu. Onun hızına ayak uyduramayan yaşlı deniz feneri bekçisini çoktan geride bırakmıştı. Kumsala vardığında bisikletinden atlayarak Roland'ın kulübesine doğru koştu. Kapının menteşelerinden sök÷lmüş olduğunu fark etti. Sonra, kıyıda hiç hareket etmeden, âdeta felce uğramış gibi duran, dalgalarla boğuşan hayalet gemiye bakan arkadaşını gördü. Max, Tanrı'ya şükrederek ona sarılmak üzere kıyıya doğru koştu.

Şiddetle esen rüzgâra karşı, "İyi misin?" diye bağırdı.

Roland arkasını dönüp ona baktı ve avcısından kaçmaktan âciz, yaralı bir hayvan gibi olduğu yerde kalakaldı. Max, Roland'ın yüzünde kamerayı aynaya tutan çocuksu yüzü görek ürperdi.

Roland zorlukla, "Alicia onun elinde." dedi.

Max, arkadaşının olan biteni tam olarak anlayamadığını fark ediyordu, ama içinden bir ses, ona her şeyi anlatmanın işleri daha da karmaşık hâle getireceğini söylüyordu.

"Ne olursa olsun sen ondan uzak durmalısın." diye bağırdı Max. "Beni duyuyor musun? Cain'den uzak durmalısın!"

Roland onun bu sözlerini duymazdan gelerek sular beline ulaşana dek denizin içine doğru yürüdü. Max arkasından gidecek onu geri çekmeye çalıştı ama Roland ondan daha güçlüydü, Max'i yana iterek kendisini sulara bıraktı.

"Bekle!" diye bağırdı Max. "Sen neler olduğunu bilmiyorsun! Aradığı kişi sensin!"

"Biliyorum." diye karşılık verdi Roland.

Max arkadaşının suya dalışını ve birkaç metre ileride yenden su yüzüne çıkıp *Orpheus*'a doğru yüzüşünü izledi. İçinden bir ses elinden geldiğince çabuk kulübeye koşup, her şey bitecek yatağın altına gizlenmesini söylüyordu. Ne var ki Max her zamanki gibi diğer sese kulak verdi ve bu defa karaya canlı dönemeyeceğinden emin olduğu hâlde denize doğru koştu.

Cain eldivenli uzun parmaklarıyla Alicia'nın bileğini sıkıca kavramıştı. Alicia, sihirbazın kendisini *Orpheus*'un kaygan güvertesinde sürükleyerek çektiğini hissetti. Can havliyle debelenerek ondan kurtulmaya çalıştı. Cain bir anda durarak onu kolayca havaya kaldırdı ve yüzünü Alicia'nın yüzüne yaklaştırdı. Alicia, Cain'in göz bebeklerinin öfkeyle büyüdüğünü ve gözlerinin renginin maviden altın rengine dönüştüğünü gördü.

Sihirbaz metalik ve cansız bir sesle, “Sana bir kez daha söylüyorum.” dedi. “Karşı koymaya çalışma, yoksa pişman olursun. Beni anladın mı?”

Sihirbaz, kızın bileğini daha da sıkarak iyice canını yaktı. Biraz daha sıkması durumunda bileğinin kemiklerini un ufak etmesi işten bile değildi. Kızcağız direnmenin boşuna olduğunu kabullenerek korkuyla başını salladı. Cain parmaklarını gevşeterek gülümsedi. Ancak bu gülümsemede acıma duygusu ya da nezaket değil, yalnızca nefret okunuyordu. Sihirbazın elini bırakmasıyla Alicia güvertenin üzerine yuvarlandı. Alnı metal bir şeye çarptı. Alicia eliyle acıdan zonklamaya başlayan alnını yoklayınca kanadığını fark etti. Cain toparlanması için bir saniye bile tanımadan, onu geminin iç kısmına doğru sürükledi.

Kızı önü sıra iterek köprüden kamaralara giden koridorda ilerlerken, “Hadi yürü.” diye buyurdu.

Üzerleri pas tutmuş ve sümüksü bir yosun tabakasıyla kaplanmış olan duvarların rengi simsiyahtı. *Orpheus*’un iç kısmı etrafa iğrenç kokular yayan bir karış yüksekliğinde çamurlu suyla kaplıydı. Suyun içinde yüzen çöpler dalgaların etkisiyle bir aşağı bir yukarı sallanan geminin içinde ileri geri savruluyordu. Cain, Alicia’yı saçlarından yakaladı ve kamaralardan birinin kapısını açtı. Yirmi beş yıldır odanın içinde kapalı kalmış olan gazlardan oluşmuş bir bulut havayı doldurdu. Alicia soluğunu tuttu. Sihirbaz onu saçlarından sürükleyerek kapıdan içeriye doğru çekti.

“Gemimizin en iyi süiti seni bekliyor canım. Kaptanın onur konukları için en özel kamarası. Umarım birlikte iyi zaman geçirirsiniz.”

Cain kızı içeriye iterek kapıyı arkasından kilitledi. Alicia dizlerinin üzerine düştü. El yordamıyla dayanacak bir yer aradı. Kamaranın içi neredeyse zifiri karanlıktı. İçeriye yalnızca üzeri suyun dibinde geçen yıllar içerisinde yosun ve organik

canlı kalıntılarından kabuk bağlamış bir lombozdan hafif bir ışık sızıyordu. Alicia fırtına yüzünden sürekli hareket eden geminin içinde, kamaranın bir duvarından diğerine doğru savrulup duruyordu. Paslı borulardan birisine yapıştı. İçerideki herbat kokuyu düşünmemeye çalışarak karanlığın içinde bir şeyler görmeye çalıştı. Bir süre sonra gözleri karanlığa alıştı. Gözlerini Cain'in kendisi için ayırmış olduğu kamaranın içinde gezdirdi. Sihirbazın arkasından kilitlemiş olduğu kapı dışında bir çıkış olanağı yoktu. Alicia umutsuzca kapıyı zorla açmak için kullanabileceği bir şey aradıysa da, hiçbir şey bulamadı. Elleriyle etrafı araştırırken, duvara yaslı duran bir şeye değdi. Alicia bir adım geriledi. Korkuyordu. *Orpheus*'un kaptanından geriye kalanlar ayaklarının dibine yığıldı ve Alicia birden Cain'in "birlikte" demekle, neyi kastettiğini anladı. Kader Uçan Hollandalı'ya iyi bir oyun oynamamıştı. Alicia'nın çılgınlıkları fırtınalı denizin gümbürtüsü arasında kaybolup gitti.

Roland'ın *Orpheus*'a ulaşma yolunda aşmayı başardığı her metrede azgın deniz suları onu dibe çekiyor, sonra da bir dalganın üzerinde ileriye doğru fırlatıyordu. Hemen önündeki gemi de gövdesini kamçılایan ve boyunu aşan dalgalarla savaşıyordu.

Gemiye yaklaştıkça, azgın sularda yön tutturmak iyice zorlaşıyordu. Akıntı onu bir o yana bir bu yana savururken, Roland ani bir dalganın kendisini *Orpheus*'un gövdesine çarpmasından ve bu yüzden bilincini yitirmekten korkuyordu. Böyle bir şey olması durumunda deniz onu tümüyle yutacak ve bir daha su yüzeyine çıkması olanaksız olacaktı. Roland karşısına kule gibi dikilen dev bir dalgayı suya dalarak aştı. Yeniden su yüzeyine çıktığında dalganın suyun dibindeki kumları kaldırarak, olanca hızıyla kıyıya doğru ilerlediğini gördü.

Orpheus'la arasında yalnızca on metre kadar bir mesafe kalmıştı. Kızgın bir ışığa bürünmüş dev gövdeyi karşısında gör-

mesiyle, güverteye tırmanmasının olanaksız olduğunu anlaması bir oldu. Gemiye girmesinin tek yolu kayaların yirmi beş yıl önce geminin gövdesinde açmış oldukları ve batmasına neden olan yarıktı. Su seviyesinde bulunan yarık her gelen dalgayla gözden kayboluyor, sonra yeniden ortaya çıkıyordu. Kapkara yarığı çevreleyen parçalanmış metal, korkunç bir deniz canavarının ağzını andırıyordu. Bu karanlık tuzağa girme düşüncesi bile Roland'ın içinin panikle dolmasına yol açıyordu. Ne var ki Alicia'ya ulaşabilmesinin tek yolu buydu. Dalgalara kapılıp sürüklenmemek için umutsuzca mücadele etmeye devam ediyordu. Bir sonraki dalganın yardımıyla kendisini yarığa doğru fırlattı ve tıpkı insandan bir torpil gibi içeriye daldı.

Victor Kray soluk soluğa koya inen patikada yabani otların arasında ilerliyordu. Yağmur ve şiddetli rüzgâr, tıpkı onu geri çekmeye çalışan görünmez eller gibi hızını kesiyordu. En sonunda kumsala vardığında koyun ortasında hayalî bir ışığa bürünmüş duran *Orpheus*'u gördü. Gemi dosdoğru kayalığa doğru ilerlemekteydi. Geminin baş tarafı dalgaları yararak ilerliyor, sular havaya püskürerek güvertenin üzerine yayılıyor, her dalgayla havaya bembeyaz köpükler savurarak ilerliyordu. Kopkoyu bir umutsuzluk pelerini üzerini sardı. Hayatta en çok korktuğu şey gerçeğe dönüşmüş, başarısız olmuştu. Sisler Prensi onu bir kez daha alt etmişti. Şimdi tek istediği Roland'ı kurtarmak için geç kalmamış olmasıydı. O an Victor Kray, Roland'ın kurtulabilmesini sağlayacak en ufak olasılık için canını feda etmeye hazırdı. Ama oğlının annesine yıllar önce vermiş olduğu sözü tutamadığına dair karanlık bir his çökmüştü yüreğine.

Victor Kray içinde küçücük bir umut kırıntısıyla kulübeye doğru yürüdü, belki de Roland oradaydı. Max'la ablası da ortalarda görünmüyorlardı. Kulübenin kapısının hâlini görünce

korktuğunun gerçekten başına geldiğini anladı. Kumsaldaki kulübeden ışık geldiğini fark edince içinde küçücük de olsa bir umut ışığı doğdu. Roland'ın adını seslenerek aceleyle kulübeye doğru koştu. O anda taştan olan bıçak atıcı figürü canlanarak onu selamlamak üzere gölgelerin arasından sıyrıldı.

Taştan figürün, "Ahlanıp vahlanmak için artık çok geç büyük baba." demesiyle yaşlı adam, Cain'in sesini hemen tanıdı.

Victor Kray bir adım geriledi ancak arkasında biri vardı ve daha tepki göstermeden ensesinde bir darbe hissederek karanlıklara gömüldü.

Max, Roland'ın *Orpheus*'un gövdesindeki yarıktan içeriye dalışını izlerken, her yeni dalgayla gücünün biraz daha azaldığını hissediyordu. Roland'la kıyaslandığında çok iyi bir yüzücü olduğu söylenemezdi ve bir biçimde gemiye çıkmanın yolunu bulamazsa, bu fırtınada akıntıya daha fazla dayanamayacağını bilincindeydi. Öte yandan geminin iç kısmında kendilerini daha büyük tehlikelerin beklediği kesindi ve Max, sihirbazın kendilerini, tıpkı balın arıları çektiği gibi, ağına çektiğinin farkındaydı.

Sonra kulakları sağır edici bir gümbürtü koptu ve Max *Orpheus*'un kış tarafında yükselen ve gemiye hızla yaklaşan dev dalgayı gördü. Devasa dalga yalnızca birkaç saniye içerisinde gemiyi kayalığa doğru fırlattı ve geminin baş tarafı kayaların içine saplanırken gövdenin yan kısmında şiddetli şok dalgaları oluşturdu. Geminin üzerinde seyir fenerleri olan direk, geminin yan tarafından denize uçtu ve ucu Max'ın yalnızca birkaç metre ötesinde suya vurdu.

Max güç hela oraya doğru ilerleyip direğe tutundu ve soluklanmak amacıyla biraz dinlendi. Başını kaldırıp baktığında devrilen direğin geminin güvertesine çıkması için köprü göre-

vi görebileceğini gördü. Yeni bir dalga direği uzağa fırlatmadan önce gemiye girmek isteyen Max, sancak tarafında hareketsiz bir gölgenin kendisini beklemekte olduğundan habersiz, direğe tırmanmaya başladı.

Roland suyun basıncıyla sular altında kalmış olan iç kısımda savrularak ilerliyordu. Delikanlı dört bir yanda yüzen enkaz parçalarının çarpmaması için koluyla yüzünü korumaya çalışıyordu. Roland kendisini suyun akışına bırakmıştı. Ama birden güçlü bir sarsıntıyla duvara çarptı. Şans eseri eliyle geminin üst güvertesine çıkan merdivenin korkuluğuna yapışmayı başardı.

Roland dar basamaklardan yukarıya tırmanıp *Orpheus*'un zifirî karanlık makine dairesine açılan bir aralıktan içeriye sızdı. Büyük hasar görmüş olan makinelerin yanından el yordamıyla güverteye çıkan merdiveni aramaya koyuldu. İki yanı kamalarla çevrili koridora çıkmayı başardığında geminin köprü bölümüne koştu. Daldığında defalarca görmüş olduğu ve avucunun içi gibi bildiği bu odayı ve içindeki eşyaları görünce içi bir tuhaf oldu. Roland şimdi bulunduğu noktadan *Orpheus*'un ön güvertesini tamamen görebiliyordu. Şiddetli dalgalar güverteyi yalıyor, köprüye çarpıp geri dönüyordu. Roland birden *Orpheus*'un müthiş bir şiddetle ileriye doğru hareket ettiğini hissetti ve dehşetle karanlığın içinden geminin karşısına diken sarp kayalığı gördü. Birkaç saniye içerisinde kayalara bindirip parçalanacaklardı.

Roland dümene tutunmak istediye de ayakları zemini saran yosunların üzerinde kaydı. Birkaç metre kaydıktan sonra geminin eski telsizine çarparak durdu. Tam o sırada geminin gövdesi korkunç bir sarsıntıyla kayalığa bindirdi. Roland şiddetli sarsıntı geçtikten sonra ayağa kalktı ve çok yakınında bir ses duydu. Fırtınanın gümbürtüsü içinde belli belirsiz bir insan sesiydi bu. Roland sesi yeniden duyduğunda bunun ne olduğunu

anlamakta gecikmedi. Geminin bir yerlerinde gizlenmiş, bağarak yardım isteyen Alicia'ydı bu.

Max'ın *Orpheus*'un güvertesine çıkmak için tırmanmak zorunda olduğu on metre ona yüz metre gibi geliyordu. Direk neredeyse çürümüştü ve her tarafı kıymıklarla doluydu. Max'ın kolları ve bacakları çok geçmeden yara bere içinde kalmıştı ve tuzlu su canının daha da yanmasına neden oluyordu. Ancak Max yaralarına bakarak zaman yitirmenin pek akıllıca olmayacağına karar vererek elini küpeşteye uzattı.

Sıkıca tutunmayı başardıktan sonra beceriksizce güverteye doğru sıçradı ve boylu boyunca yere kapaklandı. Max, Roland'ı görebilmek umuduyla başını kaldırıp baktı. Ama gördüğü Roland değildi. Cain pelerinini geriye doğru atarak ona bir zincire asılı olan gümüş pırıltılı bir nesne gösterdi. Max saatini tanımakta gecikmedi.

"Bunu mu arıyorsun?" diye sordu sihirbaz. Yere diz çökerek Max'm Jacob Fleischmann'ın mozolesinde düşürmüş olduğu saati gözlerinin önünde ileri geri salladı.

Max, Cain'in yüzüne yapışmış duran ve bir maskeyi andıran alaycı gülümsemeye aldırış etmeden, "Jacob nerede?" diye sordu.

"İşte bu günün sorusu." diye karşılık verdi sihirbaz. "Ve sen bunu yanıtlamama yardım edeceksin."

Cain avuçlarını sıkarak saati parçaladı. Sihirbaz avucunu açtığı anda babasının armağanından geriye dişli çark ve vidalardan ibaret tanınmaz hâle gelmiş bir metal yığını kalmıştı.

"Zaman diye bir şey yoktur sevgili Max, bu bir hayaldir. Eğer dostun Kopernik de buna, yani zamana sahip olsaydı, bunun doğru olduğunu anlardı. Kaderin tuhaf bir oyunu değil mi?"

Max o sırada harıl harıl denize atlayıp sihirbazın elinden kurtulma olasılıklarını hesaplıyordu. Ne var ki daha soluklanmadan sihirbazın beyaz eldivenli eli ensesini sıkıca kavradı.

Max, “Bana ne yapacaksınız?” diye inledi.

“Benim yerimde sen olsan ne yapardın?” diye sordu sihirbaz.

Max, Cain’in öldürücü kavrayışı altında soluğunun kesildiğini ve beynine kan gitmediğini hissetti.

“Bu iyi bir soru, öyle değil mi?”

Sihirbazın elini gevşetmesiyle Max güverteye yığıldı. Paslı metale çarpmasıyla gözleri karardı, fenalaştı.

“Neden Jacob’un peşindesiniz?” diye kekeleyerek sordu. Amacı Roland’a zaman kazandırmaktı.

“Anlaşma anlaşmadır Max.” diye karşılık verdi sihirbaz. “Ben anlaşmada kendi üzerime düşeni yerine getirdim.”

“Ama bir çocuğun hayatının sizin için ne gibi bir anlamı olabilir ki?” diye sordu Max. “Ayrıca Doktor Fleischmann’ı öldürerek intikamınızı aldınız zaten.”

Sihirbazın yüzü, sanki konuşmanın başından beri duymayı beklediği soru sorulmuş gibi bir anda ışıldadı.

“Bir borç ödenmediği zaman faizleri birikir. Faizler ödense bile bu borç ödenmiş anlamına gelmez Benim kuralım böyle.” diye tısladı sihirbaz. “Ve ben bununla besleniyorum. Jacob’un ve onun gibilerinin hayatıyla. Ne kadar zamandır dünyayı doluşturduğımı biliyor musun Max? Şimdiye kadar kaç değişik adım olduğunu?”

Max sesine sahte bir hayranlık katarak, “Lütfen anlat bana.” dedi.

Cain zevkle gülümsedi. O anda Max’ın en başından beri korktuğu şey gerçekleşti. Fırtınanın uğultusunun içinden Alicia’nın adını seslenen Roland’ın sesi duyuldu. Max’la sihirbaz birbirlerine baktılar, her ikisi de Roland’ı duymuştu. Cain’in gülümsemesi dondu ve yüzünde kana susamış yırtıcı bir hayvan ifadesi belirdi.

“Çok akıllıca.” diye mırıldandı.

Max en kötüsüne hazırlanarak yutkundu.

Cain elini ona doğru uzatarak açtı ve Max dehşetle parmaklarının uzun birer iğneye dönüştüğünü gördü. Roland yalnızca birkaç metre ötelerinden yeniden Alicia'ya seslendi. Cain sesin geldiği yana dönünce Max küpeşteye doğru sıçradı ancak sihirbazın pençeleri ensesine yapışarak onu yavaşça, ta ki Sisler Prensiyle yüz yüze durana dek kendisine doğru çevirdi.

“Arkadaşında senin zekânın yarısının bile olmaması ne kadar yazık. Belki de anlamayı seninle yapmalıydım. Neyse, belki bir başka sefere.” diye konuştu sihirbaz dudaklarının arasından. “Hoşça kal Max. Umarım son dalışından sonra dalmayı öğrenmiştir.”

Cain büyük bir güçle Max'ı denize doğru fırlattı. Çocuk havada on metre kadar uçtuktan sonra dalgaların üzerine düştü ve kendini buz gibi şiddetli akıntının içinde buldu. Max çaresizce su yüzeyine çıkmaya çalıştı ve kendisini karalık derinliklere çeken ölümcül akıntıdan kurtulmak için can havliyle kollarını ve bacaklarını çırpı. Etrafı göremeden öylece çırpınıp dururken ciğerleri patlayacakmış gibi olmuştu. Nihayet kayaların birkaç metre önünde su yüzeyine çıkmayı başardı. Derin derin nefes aldı. Batmamak için mücadele ederken dalgalar onu adım adım kayalığa doğru sürükledi. Sonunda bir kayaya tutunarak denizden çıkmayı başardı ve hemen yukarıya tırmandı. Kayaların keskin kenarları derisini keserek kollarında ve bacaklarında yeni yaralar oluşmasına neden oldu. Ne var ki soğuktan uyuşmuş olduğu için acıyı hissetmiyordu bile. Bitkin bir hâlde korkunç dalgaların ona ulaşamayacağı yüksekliğe tırmandı. Ancak ondan sonra kendini bırakıp sert kayanın üzerine çöktü. Korkusu hâlâ o kadar büyüktü ki, hayatta kalmayı başardığına inanmakta zorluk çekiyordu.

KAMARANIN KAPISI YAVAŞÇA AÇILDI. BİR KÖŞEYE KIVRILMIŞ olan Alicia nefesini tutarak hiç kımıldamadan olduğu yerde büzüldü. Kapının eşiğinde Sisler Prensi duruyordu, kor parçaları gibi alev alev olan gözlerinin rengi altın renginden koyu kızıla dönmüştü. Cain kamaraya girerek bir adımda Alicia'nın yanına vardı. Alicia bedeninin zangır zangır titremesini güçlükle gizlemeye çalışarak ziyaretçisini yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle karşıladı. Sihirbaz onun bu küstahlık gösterisi karşısında tıpkı bir köpek gibi sırttı

“Bu sizin ailenin genetik bir özelliği olsa gerek. Hepiniz kahraman olmak için doğmuşsunuz.” dedi sihirbaz yumuşak bir ses tonuyla. “Sizi sevmeye başladım.”

Alicia titreyen sesini elinden geldiğince güçlü çıkarmaya çalışarak, “İstedğin nedir?” diye sordu.

Cain bu soru karşısında düşünüyormuş gibi durdu. Alicia, sihirbazın tırnaklarının upuzun ve birer hançer ucu gibi keskin olduğunu fark etti. Cain parmağıyla onu işaret etti.

Alicia'nın gözlerinin içine bakarak tatlı bir ses tonuyla, "Duruma bağlı. Sen ne önerirsin?" diye sordu.

Alicia, "Sana verebileceğim hiçbir şey yok." diye karşılık verirken, açık duran kapıya kaçamak bir bakış fırlattı.

Cain onun niyetini anlayarak işaret parmağını tehditkâr bir ifadeyle salladı.

"Bu hiç de iyi bir fikir değil." dedi. "Hadi sohbetimize geri dönelim. Neden seninle anlaşıyoruz? İki yetişkin arasında bir anlaşma yapalım."

Alicia, Cain'in, iradesini kıran, ruhuyla beslenen bir paraziti andıran, hipnotize edici gözlerine bakmaktan kaçınarak, "Ne anlaşması?" diye sordu.

"Ha şöyle. Gel biz işimize bakalım. Söyle bakalım Alicia, Jacob'u, pardon Roland'ı kurtarmak ister misin? Çok yakışıklı bir çocuk doğrusu." dedi Cain, söylediği her sözcükten büyük zevk alarak.

"Bunun karşılığında ne istiyorsun? Hayatımı mı?" diye karşılık verdi Alicia. Sözcükler ağzından daha düşünmeye fırsat hulamadan çıkıvermişti.

Sihirbaz düşünceli bir edayla kollarını kavuşturarak kaşlarını çatmıştı. Alicia onun gözlerini hiç kırıştırmadığını fark etmişti.

Cain alt dudağını işaret parmağının ucuyla dürtükleyerek, "Benim aklımdaki başka bir şeydi canım." dedi. "Dünyaya gelecek ilk çocuğunun hayatına ne dersin?"

Cain, Alicia'ya doğru ilerleyip yüzünü onun yüzüne iyice yaklaştırdı. Alicia onun soluğunun mide bulandırıcı kokusunu duyabiliyordu. Sihirbazın gözlerinin içine bakıp "Cehenneme git!" diye bağırarak yüzüne tükürdü.

Tükürük damlacıkları Alicia sanki kızgın metalden bir plakanın üzerine tükürmüş gibi buharlaşıp kayboldu.

“Sevgili kızım, ben zaten oradan geliyorum.”

Sihirbaz yavaşça çıplak elini Alicia'nın yüzüne doğru uzattı. Alicia gözlerini kapatırken, sivri tırnaklar alnına değdi. Alicia, Cain'in parmaklarının buz gibi dokunuşuyla ürperdi. Beklemekle geçen anlar sanki bitmek bilmedi. Sonunda Alicia uzaklaşan ayak seslerini ve kamara kapısının arkasından kapandığını duydu. Kapının çevresindeki çatlaklardan içeriye berbat bir koku, düdüklü tencereden sızan buhar gibi tıslayarak doldu. Alicia'nın içinden bağıra bağıra ağlayıp duvarları yumruklamak geliyordu ama şimdi önemli olan kendisini kontrol edebilmesi ve aklını çalıştırmasıydı. Kamaradan dışarı çıkması gerekiyordu ve fazla zamanı kalmamıştı.

Kapının yanına gidip köşelerde kapıyı zorla açmasına yardımcı olacak bir delik ya da geniş çatlak aradıysa da hiçbir şey bulamadı. Cain onu yaşlı kaptanın kemikleriyle birlikte paslı bir lahdin içine hapsedmişti. Tam o sırada gemi şiddetli bir darbeye sarsıldı ve Alicia yere kapaklandı. Birkaç saniye sonra geminin iç kısmından gelen boğuk bir ses duydu. Alicia kulağını metal kapıya bastırıp dikkatle dinledi: Duyduğu ses kesinlikle akan suyun şırıltısıydı. Sese bakılacak olursa su çok fazlaydı. Alicia neler olduğunu anlayarak paniğe kapıldı, geminin içi suyla dolmaya başlamıştı ve *Orpheus* bir kez daha batmaktaydı. Bu defa boğuk bir çığlık atmayı bile başaramadı.

Roland, Alicia'yı bulmak için gemiyi baştan aşağı aramış ama başarılı olamamıştı. *Orpheus*'un içi koridorlardan oluşan sonsuz labirentler ve sürgülü kapılarla dolu bir katakompa dönüşmüştü. Sihirbaz, Alicia'yı her yere saklamış olabilirdi. Roland köprüye geri dönüp kızın nereye götürülmüş olabileceğini

anlamaya çalıştı. Sonra birden bir gümbürtü koptu ve gemi şiddetle sarsıldı. Roland nemli ve kaygan zeminde dengesini yitirdi. Cain yarılmış metal zeminden çıkmış gibi bir anda karşısına dikildi.

“Batıyoruz Jacob.” dedi sihirbaz sakın bir ses tonuyla. “Zamanlama konusunda hiçbir zaman iyi değildin zaten.”

Roland düşmanına saldırmaya hazır durumda, “Neden söz ettiğini bilmiyorum. Alicia nerede?” diye sordu.

Sihirbaz gözlerini kapattı ve bir rahip gibi ellerini kavuşturdu.

“Bu gemide bir yerlerde.” diye karşılık verdi. “Onu kurtarmak için buraya kadar geldiğine göre işi bari şimdi mahvetme. Onun hayatını kurtarmak istiyor musun Jacob?”

“Benim adım Roland.” diye tısladı delikanlı.

“Roland, Jacob... O ad olmuş, bu ad olmuş ne fark eder ki? Benim de birden çok adım var. Dileğin nedir Roland? Arkadaşını kurtarmak istiyor musun?”

“Onu nereye sakladın?” diye karşılık verdi Roland. “Söyle kahrolası şey! O nerede?”

Sihirbaz sanki üşümüş gibi ellerini ovuşturdu.

“Böyle bir geminin ne kadar zamanda battığını biliyor musun Jacob? Tamam bir şey söyleme. En fazla birkaç dakikada. Şaşırtıcı değil mi?”

“Sen Jacob’u istiyorsun, öyle değil mi?” dedi Roland. “İşte karşıdayım. Kaçmayacağım. Hadi onu bırak gitsin.”

“Ne kadar da orijinal bir fikir.” diyerek güldü Cain delikanlıya iyice yaklaşarak. “Zamanın tükenmek üzere Jacob. Bir dakikan kaldı.”

Orpheus sancak tarafından yavaşça suya gömülmeye başlamıştı. Gemiye doluşan sular ayaklarının altında gürüldüyordu

ve geminin zarar görmüş olan metal iskeleti şiddetli fırtınada tıpkı oyuncak gemiler gibi oradan oraya savruluyordu.

Roland yalvaran bir ses tonuyla, "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. "Benden istediğin nedir?"

"Çok iyi Jacob. Görüyorum ki anlamaya başladın. Umarım babanın yerine getirmeyi başaramadığı anlaşma koşulunu sen yerine getirirsin." diye karşılık verdi sihirbaz. "Hepsi bu kadar. Ne fazlası ne de azı."

"Babam bir kazada öldü. Ben..." diye umutsuzca bir şeyler geveledi Roland.

Sihirbaz ellerini delikanlının omuzlarına koydu.

"Yarım dakika çocuk. Aile hikâyeleri anlatmak için artık çok geç."

Dalgalar artık köprünün önündeki güverteye vurmaya başlamıştı. Roland sihirbaza son bir yalvaran bakış fırlattı. Cain, Roland'ın önüne çömelerek gülümsedi.

"Seninle bir anlaşma yapalım mı Jacob?" diye fısıldadı.

Roland gözlerinden yaşlar süzülerek başını evet anlamında salladı.

"İyi, iyi Jacob." diye mırıldandı Cain. "Yuvana hoş geldin..."

Sihirbaz ayağa kalkarak köprüden iç kısma doğru açılan koridoru işaret etti.

"Koridordaki son kapı. Ama sana son bir öğüdüm var. Sen kapıyı açmayı başardığında hepimiz suyun altına gömülmüş olacağız ve arkadaşın nefes almak için gerekli havayı bulamayacak. Sen iyi bir dalgıçsın Jacob. Ne yapılması gerektiğini bilirsin. Anlaşmamızı unutma..."

Cain son bir defa gülümsedi ve pelerinine sarınıp gecenin karanlığı içinde gözden kayboldu. Görünmez ayaklara ait sesler köprüde yankılandı. Erimiş metalde ayak izleri görünüyordu. Roland kısa bir an daha olduğu yerde hareketsiz öylece durdu.

Solukalmaya çalıştı. Âdeta felce uğramış gibiydi. Sonra gemi bir kez daha sarsıldı ve onu donmuş dümene doğru fırlattı. Artık köprüye de sular dolmaya başlamıştı.

Roland, Cain'in göstermiş olduğu koridorda koşarak ilerledi. Su artık güverte kapaklarından aşağı sızmaya başlamıştı. Koridor tamamen sular altında kalmıştı. *Orpheus* batıyordu. Roland yumruğuyla kamaranın kapısına vurdu.

Alicia'nın kendisini duyamayacağını bile bile, "Alicia!" diye bağırdı. "Benim, Roland! Soluğunu tut! Seni oradan çıkaracağım!"

Roland bölmenin çarklı kapı kilidini olanca gücüyle çevirmeye çalıştı. Ellerin acısına aldırmadan bu işlemi sürdürdü. Dondurucu soğukluktaki su beline kadar yükselmişti. Bu kadar uğraşmasına karşılık çark yalnızca bir santimetre kadar dönmüştü. Roland derin bir soluk alıp bir kez daha denedi. Bu defa çark yavaşça dönmeye başladı. Bu arada sular Roland'ın baş hizasını geçmişti.

Çark tamamen boşalıp da kapı nihayet açıldığında Roland yüzerek içeriye girdi ve el yordamıyla Alicia'yı aramaya koyuldu. Dehşet dolu bir an boyunca sihirbazın kendisini kandırmış olduğunu ve içeride kimsenin olmadığını sandı. Suyun altında gözlerini açtı ve gözlerinin yanmasına aldırmayarak karanlığın içinde bir şeyler görmeye çalıştı. Sonunda eliyle, hâlâ panikle boğulmamak için mücadele etmekte olan Alicia'nın elbisesinin ucunu yakalamayı başardı. Kıza sarılarak onu sakinleştirmeye çalışsa da Alicia karanlığın içinde kendisini kimin ya da neyin kucakladığının ayırımında değildi. Yalnızca birkaç saniyeleri kaldığının bilincinde olan Roland, Alicia'nın ensesini elleriyle sararak onu koridora çıkardı. Gemi okyanus yatağına doğru hızla batıyordu. Roland kendisini koridordan köprüye doğru sü-

rüklerken Alicia onunla amansızca mücadele etmeyi sürdürdü. Roland geminin gövdesi deniz yatağına vurmadan dışarıya çıkamayacaklarını biliyordu, aksi hâlde su basıncı onları yeniden geriye itirdi. Öte yandan Alicia'nın son nefes alışının üzerinden otuz saniye geçmiş olduğunun da farkındaydı. İçinde bulunduğu durum göz önüne getirilecek olduğunda kız büyük bir olasılıkla su yutmaya başlamış olmalıydı. Eğer gerçekten durum buysa su yüzeyine çıkmaya çalışmak kızın kesin ölümü anlamına gelirdi. Cain bu oyunu büyük bir özenle planlamıştı.

Gemi sonunda okyanus yatağına vurduğunda köprünün tavanı üzerlerine indi. Roland bacağında korkunç bir ağrı duydu. Bir metal parçası ayak bileklerinden birisini sıkıştırmıştı. Bu arada *Orpheus*'un ışıltısı okyanusun derinliklerinde gittikçe solmaya başlamıştı.

Roland bileğindeki korkunç acıya direnerek karanlıkta Alicia'nın yüzünü aradı. Gözleri açıktı ve su yutmamak için korkunç bir çaba harcıyordu. Soluğunu bir saniye bile daha tutması olanaksızdı. Son hava kabarcıkları, hayatının son anlarını taşıyan inci taneleri gibi dudaklarının arasından dışarıya süzülüyordu.

Roland, Alicia'nın yüzünü tutarak onun kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı. Gözleri birbirlerine kenetlenince Alicia, Roland'ın ne demek istediğini anladı. Alicia başını iki yana sallayarak Roland'ı iterek kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Roland tavandan düşen metal kolonlardan birinin altına sıkışmış olan ayak bileğini gösterdi. Alicia buz gibi suyun içinde yüzererek onu kurtarmaya çalıştı. Birbirlerine umutsuzluk içerisinde baktılar. Roland'ın ayak bileğini sıkıştıran tonlarca ağırlıktaki metal parçasını hiçbir şey, hiç kimse yerinden oynatamazdı. Alicia, havasızlıktan bilincini yitirmek üzereydi, Roland'ın yanına geri yüzüp onu kucakladı. Roland avuçlarıyla Alicia'nın

yüzünü sarıp dudaklarını kızın dudaklarının üzerine bastırıldı ve tıpkı Cain'in öngörmüş olduğu gibi, ciğerlerinde kalan, ona saklamış olduğu son havayı üfledi. Alicia, Roland'ın ellerini sıkı sıkı tutarak onun hayat kurtaran öpücüğüne karşılık verdi.

Roland, Alicia'ya, veda anlamına gelen son bir umutsuz bakış daha fırlattıktan sonra, onu köprüden dışarıya itti. Alicia yavaşça yükselmeye başladı. Su yüzeyine yaklaşırken Alicia bir an olsun gözlerini, görüntüsü denizin dibindeki kasvetli gölgelerin arasında gittikçe silikleşen Roland'dan ayırmadı. Bu Alicia'nın Roland'ı son görüşü oldu.

Birkaç saniye sonra koyun orta yerinde sudan çıktı ve fırının tüm gelecek umutlarını ve hayallerini de beraberinde götürerek yavaş yavaş gerilediğini gördü.

Max su yüzeyinde Alicia'nın yüzünü görür görmez suya atlayarak can havliyle ona doğru yüzmeye başladı. Ablası güçlükle suyun üstünde duruyor, kendi kendisine anlaşılmaz şeyler söylüyordu. Sonra şiddetle öksürmeye ve okyanusun dibinden yükselirken yutmuş olduğu suları tükürerek çıkarmaya başladı. Max onu koltuk altlarından kavrayarak ayaklarının basabildiği yere kadar çekti. Kıyıda birkaç metre uzaktılar. Sahilde onları bekleyen deniz fenerinin bekçisi hemen yardımlarına koştu. Birlikte Alicia'yı sudan çıkarıp kumların üzerine yatırdılar. Victor Kray, kızın bileğini tutarak nabzını ölçmeye çalıştı ancak Max, yaşlı adamın elini yavaşça kenara itti.

Ablasının alnını okşayarak, "O yaşıyor Bay Kray." dedi. "Yaşıyor!"

Yaşlı adam başını sallayarak Alicia'yı Max'ın ellerine bıraktı. Victor Kray savaştan çıkmış bir asker gibi tökezleyerek kıyıya doğru ilerledi ve suya girdi.

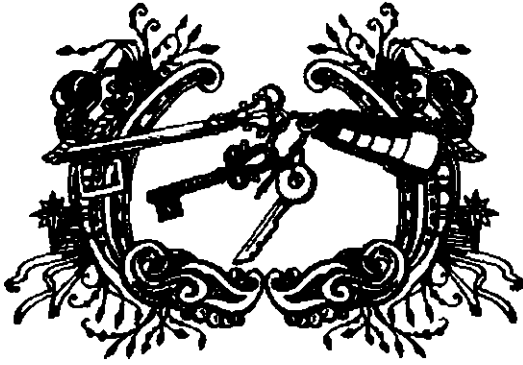
**“Peki benim Roland’ım nerede?” diye feryat etti yaşlı adam.
“Torunum nerede?”**

Max söyleyecek sözcük bulamadan ona baktı. Zavallı adamın ruhunun bedenini terk ettiğini ve onca yılı kayalığın tepesindeki deniz fenerinde geçirmesini sağlayan gücün kaybolup gittiğini gördü.

Gözleri yaşlar içinde, “O geri gelmeyecek Bay Kray.” diye karşılık verdi sonunda. “Roland geri gelmeyecek.”

Deniz fenerinin bekçisi, Max’a sanki söylediklerini anlamıyormuş gibi baktı. Sonra evet anlamında başını salladı. Ardından sanki hâlâ torununun denizden çıkıp geri dönmesini bekliyormuş gibi, gözlerini denize doğru çevirdi. Okyanus yavaş yavaş sakinleşmiş, ufukta yıldızlar belirmişti.

Roland bir daha hiç dönmedi.

BİTMEK BİLMİYEN 23 HAZİRAN 1943 GECESİ SAHİLİ yağmalayan fırtınayı izleyen gün Maximilian ve Andrea Carver küçük Irina'yla birlikte kumsaldaki eve döndüler. Küçük kız tehlikeyi atlatmıştı ancak tümüyle iyileşmesi daha birkaç hafta sürecekti. Gün doğumundan kısa bir süre öncesine dek kasabayı kamçılarmış olan şiddetli fırtına geride devrilmiş ağaçlar ve elektrik direkleri bırakmıştı. Ayrıca tekneler karaya vurmuş, sayısız pencerenin de camları kırılmıştı. Alicia ile Max konuşmadan verandada oturuyorlardı. Bay Carver kendilerini hastaneden getiren arabadan iner inmez, çocuklarının yüzündeki ifadeden ve yırtık pırtık giysilerinden, korkunç bir şeyler yaşadıklarını anlamıştı.

Ne var ki onlara herhangi bir şey sormadan, Max'ın yüzündeki ifadeden bir açıklama için -olayların açıklaması varsa elbet- henüz erken olduğunu sezdi. Maximilian Carver, söz-

cüklere ve açıklamalara gereksinim olmaksızın, iki çocuğunun içinde bulundukları derin üzüntüden, her ne olduysa, olanların geri dönüşü olmadığını kesinlikle anlamıştı.

Maximilian Carver eve girmeden önce Alicia'nın gözlerinin içine baktı. Kızı sanki ne kendisinin ne de başka birinin yanıtlamayı asla başaramayacağı bütün sorularının, yanıtlarının orada bulabileceğini düşünüyormuş gibi, gözlerini dalgın dalgın ufka dikmişti. Aniden ve sessizce kızının büyümüş olduğunu ve onun kendi yanıtlarını bulmak için kendi yolunu tutacağı günün hiç de uzakta olmadığını fark etti.

Bir buhar bulutu istasyonu içine aldı. Son yolcuların bazıları aceleyle vagonlara binerken, bazıları da kendilerini uğurlamaya gelen akrabalarına ve dostlarına el sallıyorlardı. Max kasabaya geldiği gün görmüş olduğu istasyon saatine baktı ve akreple yelkovanın bu defa hareketsiz durduklarını fark etti. Hamal bahşış beklentisiyle elini ileri doğru uzatarak Max'la Victor Kray'ın yanına geldi.

“Bavullarınızı trene yerleştirdim efendim.”

Yaşlı deniz feneri bekçisi, adama birkaç bozukluk uzattı ve hamal paraları sayarak yanlarından uzaklaştı. Max ile Victor Kray sanki olanlar komikmiş ve bu yalnızca alışageldik bir vedaymış gibi birbirlerine bakıp gülümsediler.

“Alicia gelememi...” dedi Max.

“Açıklamana gerek yok. Anlıyorum.” diye karşılık verdi yaşlı adam çabucak. “Ona sevgilerimi ilet. Ve ona iyi bak.”

“Bakarım.”

İstasyon şefi düdüğünü öttürdü. Tren hareket etmek üzereydi.

Max treni işaret ederek, “Nereye gittiğinizi bana söylemeyecek misiniz?” diye sordu. Victor Kray gülümseyerek çocuğa elini uzattı.

“Nereye gidersem gideyim.” dedi. “Buradan ayrılmayı asla başaramayacağım.”

Düdük yeniden çaldı. Trene binmemiş olan tek yolcu Victor Kray’dı. Kondüktör vagonun basamağında bekliyordu.

“Gitmek zorundayım Max.” dedi yaşlı adam. Max’a sarılıp onu sıkıca kucakladı. “Ha unutmadan, sana vermek istediğim bir şey var.”

Deniz fenerinin bekçisi, çocuğa küçük bir kutu uzattı. İçinden bir tıkırtı duyuldu.

“Açmayacak mısın?

“Siz gittikten sonra.” diye karşılık verdi Max.

Yaşlı adam omuzlarını silkip vagona doğru ilerledi. Kondüktör yardımcı olmak amacıyla ona elini uzattı. Victor Kray son basamağa çıkarken Max aniden ona doğru koştu.

“Bay Kray!”

Yaşlı adam gözlerinde muzip bir ifadeyle ona döndü.

“Sizinle tanışmak benim için bir onurdur Bay Kray.” dedi Max.

Victor Kray son bir defa gülümseyip işaret parmağını nazikçe Max’ın göğsüne bastırdı.

“Bana Victor diyebilirsin Max. Ve seni tanımak benim için de bir onurdur.”

Tren yavaşça uzaklaştı ve çok geçmeden buharı da gözden kayboldu. Max tren ufukta küçücük bir nokta hâline gelip tamamen kaybolana dek peronda durup arkasından baktı. Ancak ondan sonra yaşlı adamın kendisine vermiş olduğu kutuyu açtı. Kutunun içinden bir deste anahtar çıktı. Max gülümsedi. Bunlar deniz fenerinin anahtarlarıydı.

YAZIN SON HAFTALARI BERABERİNDE, ARTIK günlerinin sayılı olduğu söylenen savaşla ilgili yeni haberler getirdi. Maximilian Carver pazar meydanının yakınındaki küçük bir binada saatçi dükkânı açmış ve çok geçmeden yerli halktan, onun harikalar dükkânını ziyaret etmeyen kimse kalmamıştı. Irina tamamen iyileşmişti ve görünüşe göre merdivende geçirdiği kazayla ilgili hiç bir şey anımsamıyordu. Küçük kız her gün annesiyle kumsalda uzun yürüyüşler yapıyor, deniz kabuğu ve küçük fosiller topluyordu. Bu gidişle sonbaharda okul başladığında yeni arkadaşlarını imrendirecek bir koleksiyonu olacaktı.

Max eski deniz feneri bekçisinin mirasına sadık biçimde her öğleden sonra bisikletine atlayarak deniz fenerine gidiyor, ışığının ertesi sabaha kadar gemilere yol gösterip rehberlik edebilmesi için feneri yakıyordu. Fenerin en tepesine tırmanıyor

ve tıpkı Victor Kray'ın neredeyse tüm ömrü boyunca yapmış olduğu gibi okyanusu gözlüyordu.

Bu öğleden sonralardan birinde Max, ablası Alicia'nın düzenli olarak kumsala geldiğini, bir zamanlar Roland'ın kulübesinin bulunduğu yeri ziyaret ettiğini fark etti. Alicia tek başına, gözleri okyanusta kaybolmuş hâlde, saatlerce sessizlik içerisinde suyun kıyısında oturuyordu. İki kardeş artık Roland'la paylaştıkları günlerde olduğu gibi birbirleriyle konuşmuyorlardı ve Alicia asla o gece koyda olanlardan söz etmiyordu. Max ilk andan itibaren onun bu sessizliğini saygıyla karşılamıştı. Eylülün son günlerine yaklaşıldığında, Sisler Prensi'nin hatırası, tıpkı gün ışığıyla birlikte etkisini yitiren bir düş gibi solmaya başlamıştı.

Max kumsalda oturmakta olan Alicia'yı izlediğinde sık sık, Roland'ın askere çağrılması durumunda bunun kasabadaki son yazı olabileceğiyle ilgili korkularını dile getiren sözlerini anımsıyordu. Abla kardeş şimdilerde bu konudan pek söz etmeseler de Max, Roland'ın ve birlikte sihri keşfettikleri o yazın anısının daima onlarla olacağını ve onları sonsuza dek birleştireceğini biliyordu.

S O N

YAZAR HAKKINDA

Carlos Ruiz Zafón, Barcelona'da doğmuştur ve *Rüzgârın Gölgesi* de dâhil olmak üzere altı romanın yazarıdır. Eserleri 35'ten fazla dile çevrilmiş olup dünya çapında 15 milyondan fazla satmıştır. En son romanı *Meleğin Oyunu* İspanya tarihinin en kısa sürede tükenen kitabı olmuştur.

CARLOS RUIZ ZAFÓN

SİSLER PRENSİ

İspanya'nın en ünlü yazarının ilk romanı...

Yıl 1943... Savaş rüzgârları Avrupa'yı kasıp kavuruyor.

Max Carver ve ailesi büyük kentten ayrılıp
küçük bir sahil kasabasına taşınmaya karar verir.

Kısa bir süre sonra taşındıkları yeni evde
garip olaylar yaşanmaya başlar. Max bahçede boy boy
ürkünç heykeller bulur, kız kardeşi sürekli kâbuslar
görür, garip sesler duyar, bir kutu dolusu eski
film geçmiş yıllara bir pencere açar.

En korkuncu ise evin eski sahiplerinin erkek çocuğunun
esrarengiz şekilde ortadan kaybolduğu söylentisidir.

Max, kız kardeşi Alicia ve arkadaşları Roland,
korkunç bir öyküyle karşı karşıya kalırlar... Sisler Prensi.

İspanya'da ilk kez 1993 yılında gençlik romanı
olarak yayımlanan *Sisler Prensi* esrarengiz ve romantik
olduğu kadar büyüleyici de bir roman...

ISBN 978-975-21-1512-5

9 789752 115125

